

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

kuş kadın
Harpy

Megan Hunter

Çeviri
Aslı Perker

K

Kuş Kadın Harpy

Orijinal Adı: *The Harpy*

Megan Hunter

İngilizceden Çeviren: Aslı Perker

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Yayıma Hazırlayan: Şebnem Soral Tamer

Düzeltili: Esra Atala

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Ağustos 2021

ISBN: 978-625-799-434-7

© Megan Hunter, 2020

© Kafka Kitap, 2021

Bu eserin Türkçe yayım hakkı AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Eserin tüm hakları saklıdır, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

kafkakıtap* Epsilon Yayınevi Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli alt markasıdır.

Baskı ve Cilt:

Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A

Esenyurt/İstanbul

Tel: (212) 565 11 66

Sertifika No: 40970

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.kafkakıtap.com

E-posta: kafka@kafkakıtap.com

Sertifika No: 49067

KUŞ KADIN HARPY

MEGAN HUNTER

**Çeviri
Aslı Perker**

Emma için...

Bu son. Sıcak bir gece, yerde yatıyor, tişörtü yukarı sıyrılmış, başı yana dönmüş. Normalde beni havalara uçuracak, asla kararmayacağına düşünceğim türden bir gece.

Komşular mangallarını yakmışlar, etin kokusu geliyor. Tatlı ve evcimen koku yüzünde dolaşıyor. Çocuklarımız alt kattaki yataklarında rüyalar görüyorlar. Kapıları kapalı, perdeler gecenin aydınlığının içeri girmesini engelliyor.

Kot pantolonunun ve tişörtünün içinde kalacak şekilde üst bacağına bir yer belirledi. Eti bol, kemiği sağlam olan, tüysüz bir bölge. Yumuşak bir yer, bekliyor.

Jake müşkülpesent değildir: Dövme yapılmasını bekleyen bir adama benziyor. Uzun saçları boynunda lüleleniyor. Gözleri kapalı; sımsıkı değil, sadece kapalı. Uyuyor taklidi yapan yetenekli bir çocuk gibi.

Önce iş arkadaşlarıydılar, sonra arkadaş ve ben başta hiçbir şeyden şüphelenmedim. Uzun e-postalar vardı, telefonunda beliren birtakım mesajlar, bildirimler... Bildirim uyarısının karanlıkta yanıp sönen mavi ışığı. O aradığı için televizyon seyredemediğimiz geceler. Erkenden yatağa gidip tek başıma yatmanın zevkini yaşadığım geceler.

Eğer bir şey almak ya da ışığı söndürmek için geri gidersem sesinin bir garip çıktığını duyuyordum. Romantik ya da kibar falan değil, göstermelik bir ses. Postacıyla, satış elemanlarıyla ya da iş arkadaşlarıyla konuşurken kullandığı *dış mekân sesi*.

Bıçağı kaldırdım. YouTube'dan nasıl yapılacağını seyrederek dikkatlice sterilize etmiştim. Tenine değdirdim. Önce yumuşakça, sonra biraz daha güçle etine bastırdım.

Tanıştığımızda onunla ilgili fark ettiğim ilk şeylerden biri teni olmuştu. Genç bir oğlanınkini andırıyordu. Genç bir oğlandı. Süt ve şefkatle büyütülmüş bir oğlan. Geniş boxer'lar giyen bir oğlan. Yan dönüp sessizce uyuyan biri. Bir meleğinkini andıran sarı lüleleri olan biri. Kirpikleri bile kıvrıktı. Kavga ettiğimiz zamanlarda gözyaşları onlara takılırdı. Göbeği bir kadınıninki gibi tüysüz ve yumuşaktı. İlk kez yattığımızda karnını öpmüştüm.

Bir seferinde gecenin köründe, pijamalarımınla buzdolabına dayanarak onunla yüzleştim.

Onunla yatmak istiyor musun? diye sordum. *Bu konuda dürüst olursan sanırım ikimiz de rahat ederiz.*

Güldü. *Onu tanımanı isterdim,* dedi. *O...* Durdu, sessizlik ilerleyen yaşın, acı bir nefesin ve sıkıcılığın yerini dolduruyordu.

Evli, dedi nihayet. Bana neredeyse sevecen bir hâlde baktı. Birbirimize dokunmadık.

Bıçağı kaldırıyorum ve tıpkı masalarda olduğu gibi, gümüş rengi metalin ucundan bir damla kan düşüyor yere. Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en parlak renkler; basit ve çizgi filmleri andırır türden. Yuvarlanarak birbirini arayan beyaz ten, deniz mavisi gömlek ve koyu kırmızı. Hiç sesi çıkmıyor.

I

Hiçbir zaman şiddet yanlısı olmadığımı söylesem acaba insanlar inanırlar mı, merak ediyorum. Hiçbir hayvanın boynunu dirseğimin arasına alıp kırmadım. Hiçbir zaman çocukları yaramazlık yaptığında onları boğmak isteyen, bir anda aklından bu fikrin hızlı bir tren gibi geçtiği kadınlardan da olmadım.

Hiçbir zaman kendimi birine zorla kabul ettirmedim. Kollarına yapışıp onlardan sevgi dilenmedim. Bunların hiçbirini yapmadım.

Küçük bir çocukken bile bir böceğe ve sonra bir başkasına ve bir başkasına parmağımın ucuyla vururken suçluluk duygusu hissederdim. Evrenin yaşamdan ölüm anına nasıl göz kırptığını seyrettim. Bir nükleer bombanın yanıp sönmesi gibi. Parmağımın neler yapabileceğini görünce onu durdurdum.

1

Her şey bir cuma günü oldu. Oğlanlar haftanın son gününün ritmine kendilerini kaptırmışlardı, bense onlar için sağlam durmaya çalışıyordum; limanda bir gemi, ucunu göremeyeceğiniz bir şey... Onları okuldan aldım, ellerine abur cuburlarını verdim, günlerinin nasıl geçtiğini dinledim, şekerlemelerinin kâğıtlarını açtım. Neredeyse kış ortasıydı: Eve doğru yürürken güneş batıyor, evimizin arkasındaki oyun parkının üzerinde son anlarını yaşıyordu. Kuşlar renklerin arasına birer çizgi çekerek bizden uzağa uçuyorlardı.

O zamanlar çatımızın üzerinde uçan kazların seslerini her duyuşumda ufak, zengin bir kasabada değil de bataklıkta yaşıyormuşum gibi gelirdi bana. Gözlerimi kapatıp yerkürenin suyunun yeşil sıztısının tenimin üzerinde yükseldiğini hissedirdim.

~

Eğer herhangi biri öğrenirse ne sonuç çıkaracağını biliyorum: Ben korkunç bir insanım. Ben korkunç bir insanım ve o da –yani bulan kişi– iyi bir insan. Kocaman, iyi kalpli, güzel bir insan. Güzel kokan güzel bir insan. Bu insan –bu kadın belki de– benim yaptığım şeyleri asla yapmazdı. Denemezdi bile.

~

Oğlanlar o gün mutlulardı; drama yaşanmıyordu, yolun ortasında yatan küçük bir çocuk yoktu.

Daha küçük oldukları zamanlar onları durmadan kaldırımlardan toplar ve o yolculuğun bir dakika ya da belki de bir saat daha fazla sürebileceği ihtimaliyle yüzleşirdim. Bir hafta. Büyük olan Paddy hiçbir zaman erkek kardeşinin doğumunu atlatamamıştı ve küçükkken her gün bir sinir krizi yaşayarak bize kendimizi sonsuza kadar o dakikada sıkışıp kalacakmışız gibi hissettirirdi.

O olayı öğrenmemden çok kısa bir zaman önce çocukların bir kafesten serbest bıraktığım yaratıklar olduğunu hissetmeye başlamıştım. Birdenbire serbest kalmış, etrafımı saran atik canlılardı. Özellikle Paddy son zamanlarda sessiz bir iç dünya oluşturmuştu. Esrarengiz ve sıkışık yerler oluşturan düşünceler, hiçbir zaman haklarında bir şey bilmeyeceğim kocaman dünyalar.

O öğleden sonra küçük kardeşine iyi davranıyordu ve ben de buna şükrediyordum. Ted her an onunla iyi geçinmeye çalışıyordu. Aralarındaki parıltı, bir havuzun dibindeki güneş ışığı gibiydi. Etraftan sopalar, köknar kozalakları topluyorlardı; Ted okul eşofmanının alt kısmını kıvrımış, topladıklarını orada biriktiriyordu. Küçük parmakları soğuktan pespembe olmuştu.

Eldivenlerini giy! Yedi yıldır sarf edilen bu kelimelerin artık bir anlamı kalmamıştı belki ama yine de onları kullanıyordum. Çocukların umursamadıklarını kabul etmektense onları rahatsız edebilecek

şeyleri sadece izlemek bana tuhaf geliyordu. Belki de buz kesen, uyuşan ve karıncalanan parmakların verdiği hissi seviyorlardı, kimbilir...

Parkın üzerinden geçerken, güneş alev alev ölüyordu. O kadar alçalmıştı ki neredeyse direkt ona bakabiliyorduk. Ted bana yapıştı. Bir alev topunun evimize o kadar yakın olduğunu düşünmek gerçekten korkutucuydu.

Son yıllarda evi yakın bir arkadaşımış gibi hisseder olmuştum. Sevgilim gibiydi. Hayatımın uzun saatlerini emen, duvarlarına sigara dumanıymışım gibi nüfus ettiğim bir yüzey. Ona doğru yürürken bana göz kırptığını hayal edebiliyordum. Pencereleri tabii ki gözleri, dümdüz duran arka kapısı da ağzıydı. Bütün gün orada olsam da yine aynı hissi yaşamaya can atıyordum: sakinlik, merkezi ısıtma sisteminin sıcaklığı, duvarlarının kati varlığı.

İçeri girdiğimizde güneşin turuncu ışığı evin yan tarafına, perdelerle tırmanarak yok oluyordu. Oğlanlar kanepeye yığılıp kumandayı aramaya başlamışlardı bile. Televizyon konusunda hiçbir zaman katı olmadım; zaten başka türlü hayatta kalabilir miydim, kestiremiyorum. Çocukların düşünceleri benimkilerden ayrılıp, soyulup bir kutuya konmasa başa çıkabilir miydim? Ted bebek ve Paddy de küçük bir çocukken öğleden sonraları televizyonu saatlerce açık bırakırdım. Reklâm sesleri kalp seslerime eşlik eder, benim bir parçam hâline gelirdi. Yıllar sonra bile Paddy'nin o zaman sevdiği programların müziklerini duyduğumda sinirlerim bozulurdu. Konuşan maymunlarla mor zürafalar, *Sen kötü bir annesin* diye şarkı söylüyorlardı. *Heeeeer şeyi mahvettin.*

Paddy her zaman sessiz sakin seyrederdi televizyonu. Ne sıkılır ne de dikkati dağılırdı. İlk zamanlarda bu bana Ted'i doyurmak için zaman kazandırıyordu. Yeni doğanların durmadan emerek geçirdiği uzun saatler, küçük ağzının düzenli ritmi, yanımda oturan Paddy'nin televizyon seyrederken sessizce nefes alıp verışı...

Şimdiyse hafta sonlarımı bir tür garson gibi geçiriyordum ve bu hiç umurumda değildi. Belki de bu bana gerçekten de garsonluk

yaptığım, para için yerleri temizleyip kahve servis ettiğim zamanları hatırlatıyordu. O işleri severdim, basitliklerini. Beni bütün dünyaya karşı açık ve şeffaf hâle getirecek kadar yormalarını severdim. Benden hiçbir şey beklenmediği zamanlarda yaşadığım yorgunluk ise farklıydı: İş arkadaşlarımla mesai sonrası saatlerde deri koltuklara yığılmak ve önümü göremeyecek kadar içmek bir zevkti.

Oğlanlara abur cuburlarını o zamanlar öğrendiğim şekilde hazırlıyordum. Tost ekmeklerini dilim dilim yan yana diziyor ve hepsine yağ sürüyordum. Sandviç dükkânındaki eski patronum, yağın diğer malzemelerin dağılmasını önleyen bir bariyer olduğunu söylemişti. Hep çok gergin olurlardı. Patronlar. Ve ben de onların duygularının içinde yüzerdim; yüzüm ifadesiz, tembel. Kanepede yatan oğlanlara sandviçlerini verirken bir nebze öyle hissediyordum. Jake durmadan onları orada yedirmemem gerektiğini, kırıntıların haşerelerin gelmesine sebep olacağını söylüyordu. Haklıydı da. Duvarlarda, yerlerde tıktırılar duyuyordum fakat sesin tam olarak nereden geldiğini asla anlayamıyordum. Oğlanların dizlerinin üzerine bez yaydım, sandviçlerini verdim ve kırıntı dökmemelerini söyledim.

Telefonum çaldığında mutfağa geri dönüyordum. Sessizce çaldı, duymazdan gelsem de olurdu ama bir telaş hissiyle telefona doğru yürüdüm. Jake'i, hangi trene binmiş olabileceğini düşündüm. Hep en kötü senaryo dönüyordu aklımda: 7:15 treni, çocuklar çoktan yatmış, yemeği tabakta, ev ve ben yapayalnız, onu bekliyoruz. Sonra en iyisini düşünmeye çalıştım: 5:45 treni ve tam küvet dolarken, bulaşık makinesi çalışmaya hazırlanırken dışarıdan eve getirdiği o enerji. *Uykuya babayla gitmek*, ön kapının çarptığını duyduğum zaman oğlanlara sırtırdım ve onlar da neşeyle gülümserlerdi.

Telefonun çaldığını duyduğumda Jake'i ve trenini düşünüyordum ama bunu sonradan yaşananlarla kontrast oluşturması için şimdi uyduruyor da olabilirim. Telefona yetişemedim. Çok kısa çaldı sanki. Ekranda tanımadığım bir numara vardı. Bir isim yerine rakamlardan oluşan yığınlar bana her zaman çok düşmanca

görünüyordu; birilerinin para ya da bir iyilik için aradıklarının işareti. Telefonu ters çevirdim ve buzdolabındaki tavuğu çıkarıp fırını çalıştırdım. Tekrar çalmaya başladı. Tek düze zil tonunun uysal yükselişi. Elime o kadar yakındı ki görmezden gelemezdim. Telefonu çevirdim ve bir sesli mesajım olduğunu fark edip ahizeyi kulağıma dayadım.

~

İşte bu, son an. . . Çocuklar televizyon seyrediyor. Güneş batmış, bahçe artık sadece arka kapıdaki karanlık bir dikdörtgenden ibaret. Kendime bakıyorum: Ona bakıyorum.

Numarayı çeviriyor, fırın yanıyor, arkası tiyatro sahnesi gibi aydınlık, bir sıcak nefes dalgası. Telefon kulağında. Bilmiyor. Hiçbir şey bildiği söylenemez. Teni pırıl pırıl, tek bir çizgi yok. Otuzlarının ortalarına yaklaşmakta. Güzel değil. İstisnai denebilecek hiçbir şeyi yok. Ama önemli bir şeye sahip: Bilgisizlik. Bu andan sonsuzluğa uzanan bir habersizlik. Onun habersizliği.

~

3

Önce sinyal sesinden sonra hiçbir şey duymadı, sonra derin bir nefes; iç geçirirken çıkarılan ses gibi. Sonra kelimeler geldi. Kelimeden çok atom bombasına benziyorlardı. Evrenin düzenini değiştiren bilimsel bir deney gibi. Üzeri streçle kaplı tavuk elimde, fırın, lavabo, radyo...

Ben David Holmes. Vanessa Holmes'un kocası. Bilmeniz gerektiğini düşündüm...

Burada bir yutkunma sesi. Telefonda duyulmasına gerek olmayan bir yutkunma sesi. Başka bir insanın bedeninin içinde akan sıvının sesi.

Kocanız, Jake, Jake Stevenson, karımla yatıyor. O... Bunu bugün öğrendim. Bilmeniz gerekir diye düşündüm.

Bunu iki kere söyledi: Bilmem gerektiğini. Bunu söyleme şekli... Genç bir delikanlıymış gibi sesindeki kırılmalar, denge ve bir alçalıp bir yükselmesi; etkileyiciydi. Söylediklerinin bir evlilik için önemli olduğunun farkında ve bunun doğruluğundan emin, iyi düşünülmüş bir tonlamaydı onunki. İşin resmiyetini korumak için herkesin soyadını kullanıyordu. Sesi ciddi bir profesörünkine

benziyordu. Belki de öyleydi. Akademisyen erkekleri dinleme konusunda daimi bir zaafım vardı. Söylediklerine inanırdım. Bir ara onları dinleme sanatını çalışmışım.

Bu yüzden söylediklerini duyduğumda ilk yaptığım şey başımı sallamak oldu. Hızlıca başımı salladım ve tavuğu elimden bıraktım.

Bunlar bir filmdeki kadının başına gelse haberi duyduğunda nasıl tepki verirdi diye düşündüm. Titrerdi. Titriyor mu diye bakmak için elimi öne uzattım. Ama benim ellerim zaten her zaman biraz titrerdi. Tek tek parmaklarıma, hareket edişlerine baktım. Mutfak ışığında kıpırdanan, benden ayrı yaratıklardı sanki.

Yan odada televizyon hâlâ açıktı, yaşananlardan bağımsız olarak yayına devam ediyordu. Çocukken televizyonun beni korumayacağını öğrendiğimde hayal kırıklığı yaşamıştım çünkü televizyonu akıllı, tehlikeyi hissedebilen bir varlık gibi düşünürdüm. Ama sonra bir programda polisin bir cinayeti yeniden canlandırmasını gördüm; kanepede yatan ölü kadının başının üzerinden kameraya bakarak konuşuyordu.

Anneciğim, içecek bir şeyler alabilir miyim lütfen? Çocuklara lütfen demeyi öğretmiştik ama mutfakta onlar için alçağa konmuş plastik bir sürahidende kendi sularını almalarını öğretmemiştik. Bunu yapmamıştık ve onları suçluyorduk. Ne zaman bize, yani hizmetçilerine seslenseler birbirimize bakıp gözlerimizi deviriyorduk. Yalnız olduğum zamanlarda hizmetçi olmak, kendimi bu belli hareketler zincirinin içinde kaybetmek; mutfak dolaplarından lavaboya, musluktan suyu alıp koridordan geçerek susamış suratlarını görmeye gitmek daha kolaydı. İnsanlar kadınların kendilerini anneliğe kaptırıp kaybettiklerini söylüyorlar ama zaten yaptığımız diğer pek çok şey de kendimizi kaybetmek için uydurduğumuz bahaneler değil

mi? Bir şeyi almak, taşımak, ellerin gördüğü işler... İşin el oyalayan yanından hiçbir zaman fazla şikâyet etmedim.

Yemeği yapmaya başladım. Sadece birkaç yemek yapabiliyordum. Çoğunlukla basit şeyler. Pek çok insanda olduğu gibi benim de koca bir raf tarif kitabım vardı ve yeni yılla birlikte yeni kararlar aldığım zamanlarda ya da gördüğüm bir rüyadan sonra bunlara bakarak yemekler yapardım. Ama ne kadar basit olurlarsa olsunlar, tarifler aklımda kalmıyordu. Hafızamda tutmayı başardığımsa şu: Parçalara bölünmüş bir tavuk göğsü, her biri tuz ve biberle karıştırılmış una bulanıyor. Unu böyle hazırlamak, tuz ve biberin bir şekilde bu beyaz toza yapışacağı ve sonunda da tavuğun tadını değiştireceğine olan inanç bile bana önemli geliyordu. Yemek yapmayı hep esrarengiz bulmuşumdur. Görünmeyenin sanatı.

Tavuğu dilimlerken değiştiğini fark ettim. Etin lifleri değişmiş, daha granül hâle gelmişti. Derisiz yüzeyi neredeyse renk değiştiriyordu. Zihnimin içinde kendime, *Kocası başka bir kadınla ilişki yaşayan bir kadını ben*, dedim. Sanki bu kelimeler gerçeği değiştirecekti. Sonra cümlemin tadını dilimin altında almak ister gibi, bir kez daha sesli söyledim. Ritmi dudaklarımdan çıksın istiyordum. Kadının adını söyledim.

Vanessa. Onu ilk gördüğüm zamanlar: Noel partisinde gülüşü, hafifçe el sıkışmamız ve sonra sırtı dimdik alkış tutması. Üzerinde düzgün bir ceket, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış. O ceketleri nereden alıyordu? Kişisel bir alışveriş uzmanı olduğunu düşünmüştüm. Ona birbirinin aynı bir sürü ceket gösteren ve aralarındaki ufak farkları anlatan biri. Ufak bir hayvanın kuyruğuymuş gibi görünen minik atkuyruğu ve kalkık tek kaşıyla *Vanessa Holmes...*

Birden kendimi kötü hissettiğimi fark ettim; sanki bir kitap rafıtan düşmüştü ve bir alakam olmasa da uzaktan etkileniyormuşum gibiydim. Paddy'yi doğururken *ilaç* vermeyi teklif ettiklerinde bunun acıyı geçirmeyecekse de daha az umurumda olmasını sağlayacağını söylemişlerdi. Ebe, *Onu orada göreceksin ama senin için fark*

etmeyecek, demişti. Bu diğerlerinden farklı olan acı ilgimi çekmişti ama Paddy birden gelmeye karar verdiği için ilaç almaya vakit kalmamış ve seçenek de ortadan kalkmıştı.

Tavuğu dilimledikten sonra bütün bir limonun suyunu üzerine sıktım, tıpkı annemin öğrettiği gibi. Annem yemek yapmayı sevmez ama bazı şeyleri bilirdi. Kalın sarı kabuğu avucunun içinde iyice sıkman, içine tırnaklarını geçirmen gerektiğini bilirdi. Bunu yaparken, bir kez daha kendime uzak bir mesafeden bakarak bunun bana ne hissettirdiğini düşündüm: Serin bir rüzgâr göğsüme doğru esiyor gibiydi. Limonu daha sert sıktım. Suyu ısınmış tavanın içine akıyordu. Dişlerimi birbirine kenetlemiş, çenemi kilitlemiştim. Suratım giderek çirkin bir hâle bürünürken bunu yapmaya devam ettim. Bitirdiğimde ve meyvede sıkılacak tek bir damla bile kalmadığında, kabuğunu atmak için arkamı döndüm. Ted orada dikilmiş, ağzı yarım açık beni seyrediyordu.

-

Genetiğimde öfke vardı. Büyük büyükannemden anneanneme, ondan anneme, ondan da bana geçmişti. Belki daha da geriye gidiyordu. On iki çocuk doğurup üçünü kaybeden büyük büyük büyükanneme.

Anlatılana göre, içlerinden biri suratı güneşin altında birinci derece yanık olana kadar pusette bırakılmıştı. Bu çocukluğumdan beri bildiğim bir hikâyeydi ama anneme anlattığımda uydurduğumu söylemişti. Bir sürü çocuğu olan bu kadının esrarengiz hayatını merak ettiğimle kalmıştım. Çocuğun pusette olduğunu fark edemeyecek kadar meşgul müydü? Unutmuş muydu?

-

Gerçekleşen, en kötü senaryoydu: Saat sekizi geçerken geldi, çocuklar uyumuştı, ben cin gibiydim, Ted'in yatağına yatmış biraz şefkat bulabilmek için kollarımı ona dolamıştım. Çocuklar; kötü bir öğle vakti ve kötü bir yıldan sonra çocuklar... Bedeni benimkine dayanmış, uykusu hayal edebileceğim en sakinleştirici ritim. O akşam Ted'e ninni söylemiştim. Paddy'nin elleriyle kulaklarını kapatıp "Kesin sesinizi!" diye bağırmasına rağmen Ted devam etmemi istemişti. Sonunda ikisi de sessizce yatmış ve ben de boğazım acıyana kadar ninni söylemiştim. O telefon mesajı absürt geliyordu, uzak bir tehlike. Gökyüzünü aydınlatan havai fişekler gibi.

Arka kapının bir akordeondaki havanın boşalma sesini andıran gıcirtısını duydum. Her şey tanıdıktı: Jake'in adımları, iş çantasını masanın yanındaki sandalyeye bırakışı. Kıpırdamadım. Merdivenlerden hafifçe bana seslendi. Uyumak üzere olan çocuklarla cebelleştığimi, onları uykunun yumuşak kollarına bırakmaya çalıştığımı düşünüyor olabilirdi. Pek çok kez Ted'in gözleri tam kapanacakken üst kata gelmiş ve ben de bütün bir uyutma seansını yeni baştan almak zorunda kalmıştım. Bu yüzden sadece bir kez seslendi. Mutfığa girdiğini, kapıyı kapadığını ve yemeğini mikrodalgaya koyduğunu duydum.

Sanırım annemle babam da televizyon konusunda katı değillerdi. Hayatımdaki dramatik senaryoları ne zaman düşünecek olsam

bütün gördüğüm televizyondakilerdi: defalarca gördüğüm, benim varlığımdan daha mühim bir dokuları varmış gibi görünen bazı bölümler. Jake'le yüzleşirken şimdiye dek yazılmamış bir metin gibi konuşabileceğimi düşünemiyordum. Ya tantanalı bir üslup olacak ya da çok yüzeysel kalacaktı. Ya da dosdoğru söyleyecektim. Kendimi ona doğru atabilir, göğsünü yumruklayabilir ve her şeyi anlatmasını isteyebilirdim. Dikkatlice ve ağlamadan her bir iş gömleğini şeritler hâlinde kesebilirdim. Ya da...

Ted yerinde döndü. Kolu uykudayken şaşırtıcı derecede ağır, kuvvetliydi ve sanki bir yelkenlinin yelkeniymiş gibi arkaya doğru düşmüştü. Anlaşılamaz bir şeyler mırıldanarak inleyip bütün yatağı kaplayacak şekilde gerinme girişiminde bulundu. Kalkmak zorunda kalacaktım. Yukarı, kendi yatak odamıza sessizce çıkıp uyuyor taklidi yapmayı düşündüm ama bu fikir çok yalnız, çok ıssızdı. Çarşafların soğukluğunu ve Jake sonunda yukarı gelip beni gözlerim kapalı bulduğunda yatağın çıkaracağı gıcırtının yokluğunu şimdiden hissedebiliyordum.

Merdivenlerden aşağı inerken hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapmayı düşündüm ama istikrarlı davranamayacaktım çünkü *ona* olanları anlatacaktı. Birden *onu* düşününce isim katlanılamaz bir hâl aldı ve bir şey değişti. Her zaman olmasından korktuğumdu bu; içimdeki bir şey aniden tasmaından kurtuldu. Bir organım olması gereken yerden sıyrılıp kaçmış, vücudumun içinde bağımsızca yüzüyor gibiydi.

Kendimi bildim bileli kalbim bana terör yaşıtıyordu. On yaşındayken kalp atışlarımın aritmik olduğunu söylediğim için kendimi doktorda dümdüz göğsüme bir sürü plastik hortum bağlanmış hâlde bulmuştum. Kalbimin sağlıklı olduğu söylenmişti. On altı yaşımıdayken ise sınav stresi yüzünden kalp filmim çekilmişti. Gizlenen bir plastik misafir hissettiğim şeyleri; kalbimin dalgalanmasını, zıplamasını, kaçmaya çalışmasını kaydedecekti.

O zaman da her şey temiz çıkmıştı ve sonrasında da kalbimin hissettiği şeylerden, bütün iniş çıkışlarından, değişimlerinden,

kaçma isteğinden bahsedemez hâle gelmiştim. Yanlış bir şeylerin görünmeyen bir yerde taklalar attığını hissederken merdivenin tırabazanlarına tutundum. Sonunda Jake'in karşısına geldiğimde terliyor ve hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. Bir şey söylememe gerek bile yoktu.

Jake eliyle sıcaklığını kontrol ederek suyu soğuyana kadar akıttıktan sonra bana bir bardak verdi. Bardak bu yüzden kaygandı, içindeki su da musluktan olmasına rağmen taze ve soğuktu. Arada bir nefes alarak hepsini başıma diktim.

Gözleri üzerimdeydi: Normalde bu noktada tren ve diğer yolcularla ilgili şikâyetlerini anlatıyor olurdu. *Çok kalabalık, herkes çok kaba.* Elindeki çatalı sağa sola sallarken ağzı dolu konuşurdu. Ama şimdi lokmasını sakince ağzına alıyor, beni seyrediyordu.

Bunların yerine sesini mümkün mertebe her şey normalmiş gibi çıkarmaya çalışarak “Günün nasıl geçti?” dedi. Bazen bunun evlilikle ilgili en kötü şey olduğunu düşünüyordum: Her ses tonunun, her hareketin, her mimiğin ne demek olduğunu biliyor olman. Bu olaydan önce bile, bazen bir yanlış anlaşılma olsa da ne demek istediğine dair en ufak bir fikrim olmasa diye düşünürdüm.

Bardağı masaya koyup, kazağımın kollarını ellerimin üzerine çektişirdim. Sessizliğin birkaç saniye sürmesine izin verdim. İçindeki bütün masumiyeti, hayatımızın gerçekliğini, bu bilgi olmadan geçirilen binlerce günü hissettim.

“Jake, ben şöyle konuştum...” Bir an adamın ismini unutacağımı ve bizi kurtaracak şeyin bu olduğunu sandım. Unutkanlığın, bir adama yıllar önce verilmiş sıkıcı bir ismin hatırlanamamasının Jake’i kurtaracağını.

“David Holmes...” İşte olmuştu, askıda kelimeler. “Bana... Sen ve Vanessa’yla olanları anlattı.”

Yutkundum, gözlerimi yukarı kaldırdım. Jake’in çatalı havada asılı kaldı. Yüzünde hemen o an bir pişmanlık bekliyordum. İşin doğrusu, bu yeni bir şey olurdu. Daha önce hiç görmediğim bir şey. Ama bunun yerine sinirlendi. Yüz ifadesine o eski köpek gelip yerleşti. Başını salladı.

“Allahın cezası herif!” Bıraktığı çatal tabağın içine düştü. Küçük, domestik bir ses. Komşuların duyabileceği bir şey değil. Sandalyesini sertçe geriye doğru itti. Bunu duymuş olabilirlerdi, duvarlarımız inceydi. Sonra başını geriye doğru atıp ellerinin arasında sallarken mutfağın içinde yürüdü.

Orada olduğumu unutmuş, bir şeye karar veriyor gibiydi. Bana doğru geldi. Yüzü değişmişti, sanki daha gençti. Yeni duygular, yeni bir cilt. Dizlerinin üzerinde bana doğru yaklaşıp ellerini benimkilere uzattı.

“Lucy. Luce, lütfen. O. Bir şey değil.”

Klişe laflar etmemeye çalıştığını anlıyordum. Daha önce binlerce kez gördüğümüz bütün o şeyleri söylememeye çalışıyordu. Ekranda gördüğümüz, kendi kelimelerini bile kullanamayan o aptal, mutsuz, kurgu çiftler gibi. Ama işte buradaydık.

“Vanessa?” Elimde değildi. İsmi ağzımı doldurdu, dilimin üzerinde oturuyordu. “Vanessa?” O son harf, söylediğinde ağzının açık kalmasını sağlayan son harf.

“O çok... Bana yemin etmiştin.” Bu kelimeler dişlerimin arasından sanki bir daha ağzımı açmak hata olacakmış gibi çıktı.

“Bitireceğim.” Bunları ellerimin içine mırıldandı. Yatmadan önce Paddy’nin egzaması için sürdüğüm nemlendirici kokuyor olmalıydılar. Acı, kimyasal bir koku.

“Ben...” Ağlıyordu ve nihayetinde beni tiksindiren, sandalyeden sıçramama sebep veren de bu oldu.

Bir keresinde babamı ağlarken görmüştüm. Annemle babam birbirlerini parçalara ayırırlardı. Bir terapist bir keresinde buna *ev*

ııı şıddet demişti. Ama biz hiçbir zaman bunu öyle görmemiştik. Bir saat sonra babam bir yandan pastırma pişirirken bir yandan da dudağının kenarından sarkan sarma sigarasıyla bir şarkı mırıldanıyor olurdu. Jake ise mutfaktaydı ve yüzü ellerinin içindeydi. Sesli sesli, hıçkırarak ağlıyordu. Küçük bir oğlan çocuğı ya da bir kadın gibi değil. Bir adam gibi.

“Lanet olası kanepede yat,” diye tısladım sonunda. Bir gül fidasını, tarantula, her tarafı dikenli ve sivri dişli, her an saldırabilecek bir yaratık gibi. Allahın cezası kanepeler, çocuklar yatakta, yerde ağlayan bir koca; klişeler üstüne klişeler... Bütün bunlar nasıl olmuştu? O anda bizim de sonumuzun herkes gibi olması anlaşılamayacak bir gizemdi. Hani Tanrı'nın kilisede bir çocuğı vardı ya, var mı yok mu belli değil ama hiçbir zaman bilinemeyecek, aydınlatılamayacak bir konu, işte öyle gizemliydi bu da.

-

Ben çocukken bir kitap vardı. Şimdi baskısı yok ve çok pahalı. Denize giden ve sonra denizgergedanına dönüşen bir tekboynuz hakkındaydı. Kitabın çizimleri çok güzeldi. Koyu mavi denizler, şeftali rengi akşam güneşleri. Ama en iyi hatırladığım çizimler kuş-kadınlara ait olanlardı. Tek boynuzlu ata işkence etmeye ve ona acı çektirmeye gelen koyu renk gölgeler, kadın suratlı kuşlar.

Anneme kuş-kadının ne olduğunu sormuştum. O da erkekleri yaptıkları yanlışlar için cezalandıran yaratıklar olduklarını söylemişti.

-

Bir sonraki gün normalde ne yaparsak onu yaptık ve başta bu beni çok sevindirdi. Jake bana bir fincan çay getirdi. Ben de yatakta yudumlarken onun çocuklarla ilgilenmesini, normal hâllerini, *gülümsemelerini* seyrettim. Paddy ona bir tür nadir görülen köpekbalığında bahsedip duruyordu. Gulyabani köpekbalığı. İkisi de pijamalarıyla oturup internette bu canavarımsı şeyin fotoğraflarına bakarak saatler geçirdiler. Ted benimle birlikte yorganın altında yarı uyku hâlindeydi. Nevresimin altından sadece gözleri görünüyordu.

O gün bir arkadaşlarının doğum günü vardı ve hep beraber oraya gittik. Oyun alanında ince karton bardakların içindeki kahveleri yudumlarken diğer anne-babalarla yüzme kursları ve yeni öğretmen hakkında konuştuk. Jake sadece diğer babalarla konuştu: Bunun için saçma bir minnet hissi duyduğumu fark ettim, sanki bu bana verilmiş bir hediyeydi. Ağzında fare tutan bir kuş. İçimde annelerden birine olup bitenleri anlatmak için tuhaf bir istek duyuyordum. Birini alıp genç kızlarmışız gibi seperatörlerle birbirinden ayrılmış tuvaletlere götürmek istiyordum. Mary'yi seçebilirdim: O ve kocası cumartesi sabahları sevişirlerdi, bunu biliyordum. Bunu daha önce çocukların ekran süresiyle ilgili birbirimizi karşılaştırdığımız bir konuşma esnasında yanlışlıkla ağzından kaçırmıştı. Ben kendi anneliğimi küçümserken o kendisinininkini büyütüyordu.

“Sadece cumartesi sabahları izlemelerine izin veriyoruz,” demişti. “Biraz kendi başımıza vakit geçirebilmek için.”

İtirafta bulunmuş ama daha ileri gitmemişti. Hiçbir zaman daha ileri gitmezdi kimse. Başlarda katıldığım kitap kulüplerinde ya da okul aile birliği toplantılarında açık biri olmaya çalışmışım ama bu benim için hiç iyi olmamıştı. Bir seferinde, yediğim azıcık suşinin yanında içtiğim *Prosecco** yüzünden sarhoşken insanların ne tür korunma yöntemleri kullandıklarını sormuştum. Keskin bir sessizlik yaşanmıştı.

İçlerinden biri, “Ah o kadar şanslı olsak...” diyerek gülmüştü. Sonra da herkes gülmüştü. Hepsi bu.

Acaba hepsinin rahminde faydalı bir metal parçası, spiral mi vardı? Ben de sürekli taktırsam mı diye düşünüyordum ama birinin elini içime sokma fikrine katlanamıyordum. Zor bir *normal* doğum ve bir sezaryenden sonra bedenimin jinekolojik bir müdahaleye tamamen, sonsuza kadar kapandığını hissediyordum. Yakın bir zamanda haftalarca kendimi simir testi yaptırmak için yükselttikten sonra randevumu iptal etmişim. Hemşire bana dik dik bakarak, “Fakat hâlâ kanıyorsunuz,” derken azarlar gibiydi.

Partiden sonra yağmur çiselerken ticaret merkezi otoparkındaki arabamıza doluştuk. Oğlanlar arkada inliyor, parti çıkışı onlara verilen hediyeleri karşılaştırıyor ve en ufak farktan şikâyet ediyorlardı. Jake bana bakmadan süpermarkete gitmeyi teklif etti, ben de betonun içine gömülmüş gibi bir sesle onay verdim. Arabada gözlerimi kapayıp ne kadar hızla gittiğimiz kestirmeye çalıştım. Acaba kendimi akışa ne kadar bırakmışım?

* Adını yapıldığı üzümün yetiştirildiği ve üretildiği Trieste köyünden alan, ünlü bir İtalyan beyaz şarabı. (y.h.n.)

Tek boynuzlu ata acımam gerektiğini biliyordum. Onun acısını kendi derimde hissetmeliydim.

Annem sayfaları çevirirken sürekli, "Zavallı yaratık," diyordu.

Ama ben kuş-kadına üzülüyordum. Onun gibi olmak nasıl bir şeydir diye düşünüp duruyordum; kanatlarına rüzgâr dolarken dünyanın üzerinde süzülme...

Duyguların hepsi bir anda üşüşmedi. Yavaş yavaş, tek tek geldiler. Süpermarkete gittik, benim yapıp önlerine servis edeceğim ve Jake'in ağzına tıkacağı yemekleri düşündüm. Jake orada oturup benim yaptığım yemeği yiyip yutacaktı. Bu bilgiyi bir boşluk bulup kendimi sıyırmak için tekrar tekrar değerlendirdim çünkü bu düşünceyi tolere edebilmem çok önemliydi: eti yumuşatmışım, pişirmişim, o çiğnemiş, öğütmüş ve et onun bedeninin bir parçası hâline gelmiş.

Buna katlanabileceğimi düşünüyordum ki göbek deliğimde başka bir şey hissetmeye başladım. Ya da belki de sezaryen dikişimin üzerinde. His bütün karnıma, regl sancısı ya da erken doğum sancısı gibi yayıldı. Vücudum gerildi. Jake'in market arabasını iterek bana doğru yaklaşırken gülümsediğini, market arabasının çocuk koltuğunda oturup tombul elleriyle arabanın tutunma yerine yapışan Ted'e eğilerek komik bir şey anlattığını fark ettim.

Oğlanlar partide pek bir şey yemedikleri için acıkmışlardı ve biz alışverişe devam ederken onlar da sanki kasları artık onları taşıyamıyormuş gibi sağa sola yıkılıyorlardı. Raflardan bir şeyler alıp çeken gevşek vücutlu varlıklar gibilerdi. Jake ve ben görevimiz üzere oradaydık. Bir kriz anındaki acil müdahale elemanlarıydık ve çocuklarımızla sert bir şekilde konuşurken aldıkları çikolataları yerlerine geri koyuyorduk. Göz teması kurmamamız, birbirimize dokunmuyor oluşumuz pek bir şey ifade etmiyordu. Yıllardır olduğumuz

gibi o an ekip ya da sınıf arkadaşlarıydık. Aynı şeyleri öğreniyorduk ya da öğrenmeyi bırakıyorduk.

Yeni gerçekliğin eskisine bu kadar benzemesi beni şaşırtmıştı. Nasıl da birbirimize destek olup görevlerimizi kusursuzca paylaşıyorduk. Jake o akşam Paddy'yle birlikte hamburger yaptı. Paddy'nin köfteleri yumruklarıyla ezmesine izin veriyordu. Ve her zamanki gibi banyo saati gelmişti. Jake oğlanların yanına oturmuş vahşi hareketlerini küvetin içinde tutmaya çalışıyor, ben de pijamaları bulmak için dolaşıyor, odaları toparlıyor ve okunacak kitapları ayarlıyordum. Sonsuza kadar böyle devam edebilir miydik? Bir daha birbirimize “gerçekten” bakmadan bütün bir ömrü geçirebilir miydik?

~

Bazen böyle bir şeyi yaşamayan insanların nasıl bir his olduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Evlilik ve annelik bir bakıma ölüm gibi: Kimse değişmeden dönemiyor oradan.

Şimdi bile o kadına (kendim), o oğlanlara (benim oğullarım) renksiz bir mercekten bakmak zor. Paylaştığımız kan ve onların ışıksız bedenimde yaptıkları yolculukla aşılannmış görüşüm hâlâ renkli.

~

Yemekten sonra, oğlanlar yerde oynarlarken Jake gelip yanıma oturdu. Yaşananlara rağmen, çocuklar yattıktan sonra bir film ya da dizi seyretmeyi teklif edeceğini sanıyordum. Ted'e hamile kaldığımdan beri yaptığımız hep buydu. Sık sık eğer öyle yapsaydık ne olacağını düşünürüm. Bu olasılığı da sonrasında yaşananlar kadar net hayal edebiliyorum ki eminim başka bir boyutta öyle olmuştur.

Ayaklarımı Jake'in kucağına koyardım; onu affettiğimi gösteren bir hareket. O da kumandayı almama müsaade ederdi; o ânı takip eden sayısız ayda verilecek sayısız küçük ödünden ilki. Sonra da yüzümüzü ekranın ateşine çevirir ve bu yaşayan varlığın, bu sonsuz alternatifin bizi aklamasına izin verirdik. Belki o akşam değil ama çok da uzak olmayan bir başka akşam o da ellerini ayaklarıma koyardı. İlk dokunuş... Ve her şeye yeniden başlardık.

Ama çocuklar uyur uyumaz ben de yattım. Öncesinde çocukluk dualarımın yerini alan cilt bakımımı yaptım. Yüzümde belli daireler çizirken yanaklarımdaki dokunuşum yumuşaktı. Işığı söndürmeden önce ellerime krem sürdüm; sakinlik illüzyonu yaratıp uyuma arzusu veren, içeriği organik ürünlerden oluşan pahalı bir karışım. Kendi kendime, *Bu normal bir gece olabilir*, dedim. *Her zamanki şeyleri yaptım. Rutine bağlı kaldım.*

Onun ayak seslerini duyduğumda henüz gözümü bile kırpmamıştım. Zihnimin içinde bir dairede dönüp duruyor, belli bir hissin uçurumundan yuvarlanıyordum. Uyuyormuş gibi görünerek

nefesimi olabildiği kadar normal ve yavaş alıp vermeye çalıştım. O ise yatağın kenarına oturup vücuduyla tüm yatağın çökmesine sebep oldu.

Başucu lambasını yakıp yakmama kararı bana kalmış gibi görünüyordu ama açmadım. O anda herhangi bir hareket bana bir kapitülasyon, onun orada olabileceğini söyleyen bir anlaşma gibi geliyordu.

“Ne istiyorsun?”

İstemediğim hâlde bu bir fısıltı gibi çıktı ağızımdan. Işığın yanmayışı sesimi de kısmıştı. Bu yumuşak sesle sanki suçlamıyor da gerçekten soruyordum.

Karanlığın içinde şekli değişti. Jeolojik bir yavaşlıkla hareket eden kayalar topluluğuydu sanki. Gözümün kenarından gördüğüm kadarıyla elini alnına koymuştu. Görüntü bulanıktı. Eli bambaşka bir yerde de olabilirdi.

Tam kolumu yastığımın altından çıkarıp ağırlığımı yan tarafıma verecekken şekil tekrar değişti, bana daha da yaklaştı ve kolu lambanın kablosuna uzandı. Bunu yaparken onu durdurmak için ben de elimi ileri uzattım. Tırnaklarımdan biri kolunun derisine takıldı; birinin kenarı kırılmış ve küçük, pürüzlü bir yüzey hâline gelmiş olmalıydı, fakat topluigne başından daha büyük değildi.

“Hassiktir! O da neydi öyle? Işığı yak.”

Kordona ulaştım, ufak düğmeye bastım, nihayet üzerimize ışık düştüğünde Jake’i başını eğip gözlerini kısmış hâlde kolunu inceleyen buldum.

İçgüdüsel olarak, çocukların canı yandığında yaptığım gibi, teskin etmek ve anneliğin sakinleştiren merhemini sürmek için ileri atıldım. Açık pembe, önemsiz bir çizikti ama oradaydı işte. Dokunmak için elimi uzattım ama Jake bütün vücuduyla yerinde zıpladı. Sanki kısa, derin bir uykudan uyandırılmıştı.

Sesi kırık döküktü, küçük bir oğlan çocuğu kırılganlığında.

“Neden böyle bir şey yaptın?”

“Kazaydı Jake. Göremedim.”

Konuşmanın bir kez daha zorlaşacağını anlıyordum. Boğazımdan konuşmamı engelleyen bir şey yükseliyor, yolu tıkiyordu. Ondan bir şey istiyordum ama eğer onu söyleyecek olursa oracıkta, yatağın üstüne kusacağımı hissediyordum. Böylece konuşmayı engelleyen tıkanmışlık açılacaktı ve ben bağırmaı kesemeyecektim.

Jake, “Seninle konuşmaya geldim,” diyordu. Başka bir şey söylüyordu.

“Özür dilerim Luce. Bunu başka türlü nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Böyle bir şey yapmamalıydım. Yemin ederim sadece seksti. Çok aptalca.”

Ellerimin boğazımdan geçip başımın iki yanına doğru yükseldiğini fark ettim. Saçımın yumuşaklığını hissettim ve yana attım. Parmaklarımı kulaklarıma bastırdım. Başımı iki yana sallarken kafatasımın ağırlığını hissettim. Her gün taşıdığım bu ağırlığı.

“Hayır, hayır hayır, hayır,” dediğimi duydum. Şimdi yumuşak geceliğinin içinde bedeni kıvrılmış çocuk bendim. Ayak tabanlarım yorganın sıcaklığının içinde nemliydi ve yukarı kalkmıştı. Dışlerimi kenetledim... Bir sinir krizi.

“Lütfen sus. Dışarı çık.” Ancak tek heceli kelimelerle konuşabiliyordum. Yarım yamalak.

Odanın içinde bir yerlerden, “Sadece sana yardım etmek istiyorum,” diyordu. Yataktan kalkmıştı. Uzun boyu ve olanca hükmediciliğiyle kitap raflarının ya da tuvalet masasının önünde olduğunu anlayabiliyordum. Yer değiştiren bir hayalet.

Bana yardım etmek mi? Bana yardım etmek mi?

Bu his; iğnelerin batması ve bağırsaklarımdan deşilmesi neredeyse dayanılmazdı. Ama hâlâ içindeydim ve beni tam olarak ele geçirememişti. Henüz değil. Nefes verip kapıya doğru yürüdüğünü duydum. Dünyadaki en büyük dalganın üzerindeki bir sörfçüyü düşündüm, bir su dağına sırtını dayamıştı. Bu kesinlikle ben olabildim. *Kendini akışa bırakmayan.*

Ama o odadan çıktığı anda bütün vücudumu sardığını hissettim. Kendimi sanki onun göğsüymüş gibi kapalı kapıya attım ve ellerim acıyınca kadar vurdum. Jake'in gerisingeri yukarı gelmesini bekledim ama hiç ses yoktu. Orada yere yığılıp kendimden geçeceğimi sanıyordum ama sürünerek yatağa geri gitmiş ve orada uyuyakalmış olmalıyım.

-

Çocukken bazen sırf kuş-kadınlara bakmak, arkalarında büyüyen, omuzlarının çıkıntıları olan ve göğsüne yükselen kanatların üzerinden parmağımla geçmek için kitabı çıkarırdım.

Yüzlerinin neden öyle olduğunu bilmek isterdim; çökmüş, nefretle kırışmış. Anneme daha fazla soru sormak istiyordum ama kelimeler ağzımda kuruyor, dilimin altında söylenmeden kalıyorlardı.

-

Hafta sonunun geri kalanı rutinlerle geçti. Dokunmak şöyle dursun, Jake'le hemen hemen hiç konuşmamanın ne kadar kolay olduğunu görüp şaşıırıyordum. Pazar günü yavaştı. Her bir dakikası ağır ve kan emiciydi. Sonuna geldiğimizde çocuklar huysuzlanmışlardı. Ama pazartesiyle birlikte bir şeyler değişti. Sanki hayatımızın film müziğinin temposu yükselmişti, başka bir gerçekliğe, ileri saran bir gerçekliğe geçmiş gibi hareketlerimizde daha hızlı gibiydik.

Kavanoza koyduğum kahvenin aroması midemi kaldırırken cumartesi akşamının hatırası hâlâ güçlüydü. Jake'in o akşam bir anlığına sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana nasıl baktığını hatırlayarak sıcak suyu koydum. O an birer yabancıydık. Yıllarca, binlerce kez yan yana yatmamıştık. Benim çocuklarının annesi olmamı istememişti.

Cumartesi gününün Jake'i, pazartesi güneşinde mutfak masasında oturan, saçları ışıkla dolmuş, bir tarafı yatmaktan düzleşmiş Jake'ten tamamıyla farklı bir adamdı. Çocuklara komik suratlar yapıyor, Ted'in mısır gevreğinden üç kaşık daha yemesini sağlıyordu. Paddy babasını çok komik buluyor, uluyarak gülüyor, sandalyesinde öne arkaya hareket ediyordu. Ta ki Jake ciddi ses tonuyla onadık oturmasını söyleyene kadar.

Bunu her zaman merak ederek izliyordum: Jake'in çocukların önünde normalmiş gibi davranmayı bilmesi. Annemle babamın asla yapamadığı bir şeydi bu. Her bir tartışma ortalıkta yaşanırdı. Sanki onlara bunun çocuklar için kötü olduğu hiç söylenmemişti.

Acaba çocukların her şeye maruz bırakılmasını gerektiren liberal bir tavra mı sahipler? diye düşünürdüm büyürken. Çocukların ruhlarının ve zihinlerinin kuvvetlendirilmesi için. Sonra sonra fark ettim ki ne bir plan ne de bir teori vardı. Onlar böyle insanlardı.

O zamanlarla bu zamanlar arasında bazı benzerlikler vardı. Havada geçmişten kalma bir tat. Annemle babamın bir kavgadan sonra ne kadar enerjik olduklarını hatırladım. Sanki bizim evimizin kendi yörüngesi vardı ve kâinattan farklı bir hızda ilerliyordu. Ben nasıl olup da hâlâ yeryüzünde durabildiğimizi merak ediyordum.

Barıştıktan sonra kavgaların tamamen zihinlerinden silindiğini hatta hiç yaşanmamış gibi olduğunu düşünüyordum. Ama benim için kavgalar sürekli geri geliyordu; kapıların altından, okuduğum kitapların sayfalarından ya da zayıflayan bir koku olarak. Onların agresyonunun etrafında olmak meseleydi ama *olmamak* daha da kötüydü. Seslerle sıçramak, sürekli saçma sapan korkular yaşamak, lunaparktaki trenden korkmak, inşaat sesleri ve köpeklerden ürkmek...

Bugün bizim için rutin güle güle seremonisi, öpücüğü yoktu. Normallikte uzman olan Jake bile bunu başaramamıştı. Bunun yerine arkasını dönerken göz kontağı kurmadan el salladı. Onun kapıdan çocuklarla birlikte taşımayı reddettikleri çantalarını kavramış hâlde ve karşıdan karşıya geçmelerini söyleyerek uzaklaşmasını seyrettim. Kalın bir mont giymiş, el örgüsü bere takmıştı. Montunun altında annesinin verdiği güzel bir eşofman üstü vardı. Onun altında mavi çizgili kırık beyaz renk, keten bir gömlek. Onun altında da bir çizik olduğunu biliyordum: Artık daha da soluk bir şeftali rengiydi, derisi şimdiden çizici kapamaya başlamıştı.

Jake bu iyileşmeyi anlatacak uygun terimlerini bilir, süreci tam olarak izah edebilirdi. Bilimsel bir zekâsı vardı, aslen biyologdu; arılar üzerine çalışmıştı. Eve işinin ufak tefek parçalarını getirirdi. Çubukların üzerinde sallanan veriler, anlayabileceğim şeyler. Bir keresinde bana Kraliçe Arı'nın adının insanları yanlış yönlendirdiğini anlatmıştı: O kovani yönetmiyordu, tek işi yeniden üretmektir. Ama bunu neredeyse mükemmelen yapıyordu.

-

Okulda öğretmenlerim neden hep o kadını çizdiğimi soruyorlardı: kanatlı, uzun saçlı, karnı şişkin kadını. "Bu bir cadı mı?" Başımı iki yana sallıyor ve herhangi bir şey anlatmayı reddediyordum.

Onu hiçbir zaman arkadaşlarımla paylaşmadım, ismini oyunlarımızda kullanmadım. Onu içimde, gözlerimin kenarında, sürekli görebileceğim bir yerde tuttum.

-

Onlar gittikten sonra zihnim paramparça oldu, sağa sola dağılmış dikkatim beni seyreden boş odalara sindi. İlk kez bu evde, burada yaşamakla birlikte *evden çalışmaya* başlamış ve bütün varlığımı bu kira ödenen duvarlara taşımıştım. Hayatımın çoğunu bu kasabada geçirmiş, sadece biraz daha iyisi olan bir kasabada üniversite okumaya gitmişim ve oraya ait tek bir parçam bile olmamıştı. Ama bu eve *tam manasıyla* aittim. *Hayat zaten geçici değil miydi?* diye soruyordum kendime. *Süreklilik bir hayal değil mi?* Ama yine de bir güvenlik vahasının, dört duvarın hayatıma sahip çıkmasını ve beni dünyada var etmesini istiyordum.

İlk yıllarımızda ev alma konusunda fazla kibirliydik. Belki de çok fakir ya da korkak. Hangi hikâyeyi anlattığımıza göre değişir. Sonrasındaysa bir ev almamız zaten mümkün olmamıştı. Jake'in kariyerindeki yükselişi mütevaziydi, ben ise gerilemişim. Bu arada bizim yaşadığımız muhitteki fiyatlar da hızla ve sessizce artmıştı. Tıpkı unutulmuş bir konserve aniden çoğalan küf gibi. Artık burada ev alabilenler sadece bankacılar, şirket avukatları, uluslararası ilaç şirketlerinin yüksek maaşlı çalışanlarıydı. Bir şekilde bu insanların değerleri estetik kaygılarıyla hiç örtüşmüyordu. Edward dönemi vitrayları ve ahşap kütüphaneleri üniversiteden kalan kitaplarıyla doluydu.

Bu evlerde kadınların çoğu ev kadınıydı: kocaları evde bir hizmetçi, bir dadı, sürekli ev süpüren bir varlık isteyecek kadar çok

çalışıyordu. Kadın –evin hanımı– bütün bunlar olabilir, aynı zamanda elini *taşın altına sokabilir*, veli toplantılarına katılabilirdi.

Kendimi neden onlardan farklı gördüğümü bilmiyorum. Kesinlikle onlarla aynıydım, sadece daha az param vardı. Bugün de diğer günlerde olduğu gibi *metin* yazıyordum. Endüstriyel bir yapıştırıcı aygıtının kullanım kılavuzunu. Genç bir kızken yazar olmak istiyor ve bugün mükemmelleştirdiğim şu cümleden daha iyisini yazabileceğimi hayal ediyordum: *Kazalardan korunmak amacıyla, kabloları birbirlerine dolanmamaları için yüzey üzerine yatırınız*. Ama belki de hiç bunun kadar faydalı bir şey yazamayacaktım, ölüm tehlikesini önleyemeyecektim.

Çocuklardan önce entelektüel dünyaya ve bir zamanlar yarım bıraktığım doktora dokunma mesafesinde kalmayı başarak üniversite yayınevinde bir iş bulmuştum. Yoğun ve düzenli satırlar arasında gezinerek hataları yakalayıp onları düzeltiyordum. Paddy'yi doğurduktan sonra da çalışmaya devam edebilmiş, her hastalığında işe gidemediğim için eğilip bükülerek özür dilemiştim. Etrafım geç saatlere kadar çalışan erkek iş arkadaşlarıyla doluydu. Hızlı ritimde daha da çok terlerken kokuları ufak ofisi dolduruyordu. O aralarda bir yerlerde hevesim vardı, biliyordum. Ama Ted doğduktan sonra, *çocuklarla daha fazla vakit geçirebilmek için* evden çalışmaya başladığımda bana kim iş verirse onunla çalışmaya başladım. Otel broşürleri, özel okul kılavuzları, şirket eğitim materyalleri. Kendimi dünyayı gördüğümü, dünyayı yazdığımı söyleyerek telkin ediyordum. Belki de öyleydi.

Ama bugün dikkatimi toplayamıyordum. Odadan odaya hiçbir amacım olmadan geçiyor, pencerelerden dışarı bakıp bir şeyler görmeye çalışıyordum. Çocuklarıyla karşıdan karşıya geçen bir anne vardı. Yüzünün rengi ondan akıp etrafındaki sokaklara, evlere, çocuklarının geniş suratlarına ve parlak kıyafetlerine geçmişti. Yolun karşısına geçerlerken kendi bedenini öne çıkardı ki bir şey vuracak olursa önce ona vursun.

Mutfakta bir bardak çay yapıp yeteri kadar soğumadan içmeye çalıştım. Dilimin ucu yandı. Sürekli Vanessa'yı düşünüyordum. Bana attığı kaçamak bakışları, duruşunu, Jake'e gülümsemesini. *Oğlu gibi*, diye düşündüm. Midem bulandı. Gözlerimi kapatıp nefesimi yavaşlatmaya çalıştım ama tek görebildiğim karanlıktaki Jake, ona karşı elimi hızlıca uzatmam ve kolunda oluşan çizginin kenarlarıydı. Konuşmaya çalışan bir ağıza benziyordu.

Jake o gece gecikti ve sebebin tren olmadığını biliyordum. Çocuklar banyodayken merdivenlere tüneyip, alacakaranlığı aydınlatan telefonumun ışıklı ekranında internetten geliş gidişlere bakmıştım. Başparmağım gelişlerin üzerinde hareket ediyordu: Her birinin yanında trenlerin zamanında geldiğini gösteren yeşil bir tık işareti vardı. Bunların sadece veriler olduğunu kendime hatırlattım. Bilgi kırıntıları. Kişisel değildi.

Mesaj yoktu. Ondan gelen bir şey yoktu. Telefonumun üzerindeki boşluk bana ondan mesaj beklediğim daha önceki geceleri hatırlattı. Cep telefonlarının ilk günleri. El yazısına benzer bir fontla (Elegant) gelen bildirim: *1 mesajınız var*. Telefonu odamda bırakıp iki üç saat banyo yapar ve cevap yazmayı geciktirirdim. İnsanlara, “Jake’le ben tanıştığımızda neredeyse çocuktuk,” diye anlatıyordum. Yirmi yaşında, idealist, dünyayı kurtarmak isteyen bebekler. Ne yaptığımızı bilmiyorduk.

Çocukları tek tek kaldırarak küvetten çıkardım. Saçlarını kurularken bir tür robot gibiydim. *Kurulama robotu!* Enselerine frambuaz benekleri bırakan bir robot. Onlar da oyuna katıldılar, güldüler, başlarını arkaya atıp işimi yapmama izin verdiler. Ted sonrasında koltuğumun altına girip mayıştı. Ama Paddy’nin dişlerini fırçalarken beni seyrettiğini fark ettim. Ağzı diş macunuyla doluyken gözleri de kuşkuyla kısılmıştı. Işık düğmesini açarken, yerden banyo paspasını alıp hınçla sallarken, bir elimde yerdeki

kirli çorapları alıp diğer elimle dış fırçasını Ted'in ağzına tıktırırken beni seyreliyordu.

“Anneciğim, iyi misin?”

Onların iyiliği için sakinleşmeye çalıştım. Elbette ki gecikmesine sebep olabilecek birçok şey vardı: kaza, hastalık, trende arıza, terör saldırısı. Ya da bir arkadaşıyla içki içmeye karar vermiş olabilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı. Hiçbir şey bilmemenin, düşüncelerimin bir kenarında dalga dalga toplaşmasını seyrettim. Biraz sonra her şeyi kaplayacak tsunaminin uzaktan görünüşü gibi.

Nasıl olmuştu da ona birçok kereler inanmış, hatta bahanelerini yarım kulak dinlemiştim? Aslında onun eve gelmeyişi beni rahatlatıyordu çünkü bütün bir gün çocuklar bedenimi sömürdükten sonra tek istediğim kendimi banyoya atmak, sessizlik ve kendi tenim oluyordu. Her zaman yalnız kalmak için çok zamana ihtiyacım oluyordu. Böyle bakacak olursak, aslında en başından evliliğe uygun biri değildim. Yine de uzun bir süre mutluyduk. Öyle olduğumuzu biliyorum. Bir tepenin üstünde nişanlandığımız günden beri. Yüzlerimiz o kadar gençti ki gökyüzüyle aynı renk gibiydi. Gözlerimizi kısıyor, yok oluyorduk. Suratımızdaki koca gülüşü ise güneş neredeyse silmişti.

Ted uyur uyumaz etrafına kumaş sarılı yatak tırabzanına tutunup bacağımı bedeninin üzerinden attım. Banyoya gidip boy aynasının önünde durdum. Neredeyse kendimi göremiyordum. Jaluzileri indirip ışığı yaktım. Elbisemin koltuk altı ıslaktı ve üzeri de yemek için kızarttığım yağla lekelenmişti. Rimelim yanağıma bulaşmıştı. Sonunda o soruyu sormam gerekiyordu: Onunla karşılaştırıldığımda nasıldım? Neye benzediğini biliyordum, asıl soru bu değildi. Nasıl koktuğunu bile biliyordum. Şimdi birkaç kez kokuyu Jake'in üzerinde aldığımı fark ediyordum. Duş jeli, çamaşır deterjanı. Onun derinlerinden gelen başka bir şey.

Vanessa. Lavaboya tutundum, deliğe öğürdüm. Yakından baktığınızda lavabo delikleri ne kadar da korkunç. Bir tür yapışkan salya, yeşil. Ne kadar kimyasal dökersem dökeyim bundan kurtulamayacağımı biliyordum.

Sadece seks.

Tekrar öğürdüm, lavaboya tükürdüm ve ağzımı sildim. O anda onları hayal etmek zor geldi. *Jake ve Vanessa, Vanessa ve Jake*. En pornografik sahnelerle. Yüzlerini görmek imkânsız geliyordu. En fazla, o da kendimi zorlarsam, cinsel organlarının yakın çekimlerini hayal edebiliyordum. Biri ötekinin içinde. Temel bir mekanizma, aksiyonların en basiti. Hayal dünyama bir şey olmuştu, sadece +18 düşünebiliyordum. İnternetin derinliklerinde bir macera. Porno reklâmlarının origami kâğıtları gibi üst üste yığıldığı ve bir penisin bir kadının ağzına sokulup orada donduğu, sonsuza kadar sürecek sahnenin etrafındaki yüzlerce çerçeve.

Saat onda hâlâ yoktu. Yarım şişe şarabı bitirmiştim, içtikçe daha da sertleşen güçlü bir kırmızı. Lekeli elbisemi çıkarmış, onun yerine gardırobun arkalarında siyah ve parlak bir şey bulmuştum. Askılardaki kıyafetleri hırsla çıkarmış, tişörtleri ve etekleri yerlere atmıştım. Film mantığına göre Jake'in dolabını boşaltmam gerektiğini biliyordum, kendiminkini değil. Ama bu bana uygun değildi. Ona ait olan hiçbir şeye dokunmak istemiyordum. Vanessa'nın kokusunu tekrar almak istemiyordum.

Parfümde işlenmiş, şampuan ya da deodorant gibi bir şey de vardı. Doğadan bir koku; daha çok bir erkeğe ait ya da uniseks bir koku gibi. Viski ya da puro, odun kestikten sonra kaplıca suyuyla dolu, üzerinde dumanı tüten havuzların varlığını hatırlatan bir kokuydu. Bir oduncu gömleğinin üzerinde yapraklarla karıştırılmış temiz ter kokusu. Çocuklar olmadan yapılan bir çadır tatili. Bu tatilde ancak onu hayal edebiliyordum, kendimi değil. Çadırın kapısında elinde klasik bir romanın kaliteli bir baskısıyla bağdaş kurup oturuşunu görebiliyordum. Jake bir şey söylerken saçını nasıl atıp güldüğünü. Jake'i onun kulağına fısıldarken görebiliyordum, ona ne kadar tatlı olduğunu söylüyordu, tadının ne kadar güzel olduğunu, benden daha iyi olduğunu...

Zihnimi durdurabilmek için hareket etmem gerekiyordu, bir şey yapmaya başlamam. Askıda yer olmamasına rağmen bir parti

çamaşır koydum. Evin her tarafından kıyafetler sarkıyordu, onların ıslaklığıyla her yer nemliydi, kalorifer yansa da odalar fazlasıyla büyük olduğundan ev yeteri kadar ısınmıyordu. *Şömineyi yakmalı*, diye düşündüm ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bunu her zaman Jake yapardı. Bunun yerine kısa siyah elbisemin içinde, göğüslerimin arasında elmas bir ziynetle odadan odaya dolaştım. Jake'in eski okulunda resmi davetlerde giyerdim bu elbiseyi. *Çok yakışan*, kalçalarımın üzerinden akan bir kokteyl elbisesi. Artık stajını yeni bitirmiş ve insan eti kesmeyi yeni öğrenmiş bir sezaryen doktorunun bıçağıyla etim yeniden şekillenmiş olduğu için yukarı sıyrılıyordu. Göğüslerim derin dekolteden taşıyor ve sutyenim görünüyordu. Eğer boynumu eğersem başımı kendi etime gömebiliyordum. Bir anlığına kendimi böyle boğup boğamayacağımı düşündüm. Başımı yeteri kadar uzun süre orada tutar ve yeteri kadar çaba sarf edersem...

Ortalığı süpürüp durdum, sonra da ellerim ve dizlerimin üzerine çökerek kirli yerleri fırçaladım. Mutfığımızın zemini evimizin en ihmal edilen yeri. Yerleri silme işi genellikle hayatımızın yoğunluğu yüzünden erteleniyordu. Ama şimdi yerde küçülmüş, dev mutfakta minicik kalmış hâlimle yeni bir perspektiften baktığımda hayatlarımızın hiç de yoğun olmadığını görüyordum. Yeteri kadar zaman vardı. Jake'in hem benimle hem de o kadınla yatması için yeteri kadar zaman vardı. Son zamanlarda çok iyi seks yapıyorduk. Bittiğinde ikimiz de yorgunluktan bitap düşüyorduk. Sessizce yapıp tavana bakıyorduk. Jake onun yanından gelmiş oluyordu, elbette onu...

Yine öğürdüm, mutfağın zeminine ince bir salya aktı. Doğru-lup sırtımı dolaplara dayadım; içlerinde plastik yemek kaplarımız duruyordu, kapakları olmayan ya da kapakları yanlış olan düzine-lerce plastik kap, düzenli bir karışıklık. Sürekli bunları organize etmeyi düşünüyordum ancak hiç yapmıyordum. Ev ve ben uzun zaman önce bu tip şeyleri görmezden gelme konusunda anlaşmaya varmıştık. Düzensiz cepler, kaosun yaşadığı küçük, saklı bölgeler.

Şarabıma uzandım, tepeme dickerken gözlerimi yumdum. Ted'in bıraktığı birkaç soğuk parmak balığı saymazsak, saatlerdir bir şey yememiş sayılırdım. Bir tanesi o kadar yumuşamıştı ki benden önce onun ağzında olduğunu düşündüm.

Yan odada kapı her zamankinden daha özenle ve yavaşça açıldı. Neredeyse kalkacaktım. Neredeyse saçımı tarayacaktım, yüzümü yıkayacaktım, elbiseyi çıkarıp daha mantıklı bir şey giyecektim. Ama bunların hiçbirini yapmadım. Yerde kaldım.

Kadehi ellerimin içine aldım: Kırıp parçalara ayırmak için ne kadar güç kullanmam gerekiyordu? Kanımın şarapla karıştığını hayal ettim. Şarap birdenbire kanın yanında ince görünecekti. Kesiklerden akan yoğunluğun yanında solgun, sulu bir kırmızı. Bunu daha önce gördüğümü düşündüm. Her detayını hatırlayabiliyordum ama ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum.

“Lucy?”

Jake’in sesi sarhoş değildi, bir yetişkin sesiydi. Kalın tabanlı deri ayakkabılarının bana doğru yanaştığını duyabiliyordum. Canım gülmek istedi. Şimdi bana dönen, adımı söyleyen bu adamla evli olmam mümkün olabilir miydi? Belli ki bütün bu zaman boyunca öyleymiş gibi yapıyorduk.

Kapıdaydı, eli yüzüne yakın bir yerdeydi. Bir anlık sessizlik.

“Lucy? Luce? İyi misin?”

Bir yabancıymışım da sokakta yığılmışım, takım elbiseli bir adam tarafından kurtarılmayı bekleyen bir avareymişim gibi, uzun boyunun gerektirdiği kadar yüksekte, gözlerini kısmış bana bakıyordu.

Yere bakarak “Neredeydin?” dedim. Onu taklit edip cevabını bildiğim bir şeyi sormuştum. Sadece kelimelerin ağzımdan çıktığını duymak, bir ses çıkarmak için. *Belki de bunu sonsuza kadar yapabiliriz*, diye düşündüm. İlişkimiz zamanın sonuna kadar iletişim kurmamak üzerine olur. Omuzlarını silkerek *Dışarıda*, diyebilirdi. Ya da *Oğlanlar nasıl?* Ama böyle yapmadı.

“Vanessa ile beraberdim. Biz... Biz sadece konuştuk Lucy. Ona bittiğini söyledim. Bu kadar.”

Saat on bir. “Sadece konuştunuz mu?” Konuşmak için çok fazla bir zamandı. Seks için zaman vardı en azından ama daha da kötüsü, çok daha kötüsü, şefkat, sarılmak, dikkatli seçilmiş hoşça kal kelimeleri için çok zaman vardı. Birdenbire pornografik görüntüler anlamsızlaştı. Yerini *romantizm*, nezaket, boynuna ya da kulağına doğru yayılan hafif iniltiler aldı.

Evimiz küçüktü. Onunla aramda sadece üç adım vardı. Ayağa kalkıp –annemin babamın üzerine uçtuğunu gördüğüm zamanlar gibi– onun üzerine uçmama birkaç saniye vardı. Yumruklarım omuzlarında, gözlerim neredeyse kapalı, sadece belirsiz bir karanlık, biri bağılıyor, bir başkası da çığlık atıyor.

“Siktir git Jake. Pislik herif.”

Kelimeleri duyabiliyordum, ama nereden geldiklerini anlayamıyordum. Sadece bulanık bir kumaş hissediyordum. Havaya kaldırılan ve birbirine vurularak indirilen uzuvlar. Bir gürültü, bir isyan. Jake bileklerimi tuttu ve nefesinin altından tısladı: “Yeter artık. Tanrı aşkına, kendini topla. Sakinleş. Tanrım.”

Umduğum şeyi görebilmek için suratına baktım: suçluluk, utanç, kendi hatasıyla kararmış bir geleceğin kasvetli müziği, sonsuz bir tövbekârlık. Derin bir nefes aldım ve hiçbir şey söylemeden baktım. Bir insanın yüzünün tanıdık hâle gelmesi için kaç kere bakmak gerektiğini sıklıkla merak etmişimdir. Jake’inki bazen hâlâ yabancı geliyordu, hâlâ görebildiğim yeni açıları, gözden kaçmış köşeleri, hafızaya kaydedilemeyecek santimetreleri vardı. Hâlâ onu gerçekten göremiyordum.

Yere baktı.

“Özür dilerim. Özür dilerim dedim. Yaptım. Ona dedim ki...”

Ellerim hâlâ ellerinin arasındaydı. Avuçlarının ısını bileklerimin damar geçen yerlerinde, kolun elle birleştiği kısımda hissedebiliyordum. Tıpkı Jake’in kelimeleri birleştirmesi, onun adını ağzına, dişlerinin yanına, onun üzerinde gezinmiş olan ağzına, diline...

Yüzümü çok itici olduğundan şüphe duymadığım bir şekilde kırıttırdım. Kaşlarım yanaklarıma doğru, dudaklarımın kenarları da aşağı doğru sarkmıştı. Kelimelerin ağzımdan çıkmasına izin verdim.

“İğrenç. Beni tiksindiriyorsun.”

“Üzgünüm. Gerçekten. Gerçekten üzgünüm.”

Artık neredeyse mızırdanıyordu, yuvarlanmış bir ses gibi. Yanaklarımın içinde tükürüğün biriktiğini hissediyordum. Gıdıklayarak yüzeye doğru çıkıyor, bir kez daha midem bulanıyordu. Suratına tükürmeyi düşündüm. Dumanlı gözleriyle Jake hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. *Belki de tükürmemi istiyordur*, diye düşündüm. Belki de elini yüzüne götürmek, yanaklarındaki ve gözlük camlarındaki ıslaklığı temizlemek istiyordur. Bir saniyeliğine olsun haklı olmak istiyordur. Ama tam ağzımı oynattığım anda bileklerimi bırakıp bir sese doğru döndü.

Hiçbir zaman o ânın tam bir hesaplamasını yapamayacağım: Uzay gemisi desenli pijamaları üzerinde, elinde eski köpek oyuncakıyla Paddy ne kadar zamandır merdivende duruyor ve bizi dinliyordu? Belki de görüyordu. Babası annesini bileklerinden tutup onu geriye yaslamıştı. Sadece fark ettiğimiz anda ne yaptığımızı biliyorum. Birden onun anne-babası olduk. Sanki bir oyunun ortasında yangın alarmı çalmış, seyircilerden biri bayılmış ve biz de o an itibarıyla rolden çıkmıştık. Bir anda ayıldım. Elbisem çok dardı, şarabın acı tadı dişlerimi kaplıyordu.

Onu geri yatırırken Paddy, “Neden acayip kokuyorsun?” diye sordu.

“Neden o elbiseyi giydin?” Ellerini elmas şeklin üzerinde gezdirdi, ortadaki siyah yumuşaklığa dokundu. Gözleri uykuluydu, gözkapakları kapanıyordu. Uyanık bile sayılmazdı. Belki sabah uyandığında hepsinin bir rüya olduğunu düşünecekti.

Jake seyretmeye dayanamayacakmış gibi benden önce odadan çıkmıştı. Paddy’nin başını okşamış, sonra da kapıdan, “İyi geceler, kovalasın seni yedi cüceler,” deyip kaçmıştı. Aşağı indiğimde

mutfak masasında oturuyordu. Ağır bir bardakta viski içiyordu ve kırıksık gömleğinin üst düğmeleri açıktı.

Belki de annem ve babam kavgalarından sonra *böyle* hissediyorlardı. Yaşananları geri almak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. İnsanlık tarihinde olmuş bir şeyi olmamış yapabilmek görülmemiştir; yaşananları anılardan, zihinden çıkaramıyordunuz. Bir keresinde travmatik bir yaralanma ya da olaydan sonra geçici hafıza kaybı sağlaması için bir ilaç olduğunu duymuştum. Ama muhtemelen hiçbir doktor bunu Paddy'ye vermeyecekti.

Jake'in yanına oturdum. Başarısızca elbisemin göğüs kısmını, karnımı ve bacaklarımı kapatmaya çalıştım. Tezgâh üstünde duran şarap kadehime uzandım, kokladım ve suratımı buruşturdum.

"O şarap iki aydır falan açık," dedi.

Gözlerinde bir şey görüyordum. *Eğlence*, diye düşündüm önce. Ağzında hiçbir hareket yoktu, anlamak kolay değildi. Yıllardır ilk kez ne hissettiğini anlayamıyordum. Düşüncelerinden birini bile tahmin edemezdim. Sadece hareketleri çok açıktı: Kocaman elini yüzüne götürmesi, gözlüklerini başının üzerine kaldırması ve gözlerini ovuşturması. Diğer eli boştaki, masanın üzerinde duruyordu.

Fazla düşünmeden elimi Jake'inkine yaklaştırdım, sonra da üzerine koydum. O hâlâ sol eliyle gözlerini kapatıyordu, parmakları da kapalıydı. Nefesinin gömleğini aşağı yukarı oynattığını görebiliyordum. El ele tutuştuk.

Önce ellerimizi sıktık; sinemada film devam ederken o insanı düşündüğünü gösteren ya da bir düğünün duygusal bir ânında yapılan o hareket gibi. Ama ben onun elini sıkarken o benimkini sıkıyordu. Belki de o yüzden öyle yaptım.

Sıkımaya devam ettim. Daha da daha da. Tırnaklarımın etine gömüldüğünü biliyordum. Jake parmaklarını gözlerinden çekti, masanın üzerinde birbirine dolanmış, farklı tonları birbirine karışmış ellerimize baktı. Keskin bir nefes çekti. Bakmaya devam etti ama elini çekmedi.

Ancak suratım alev alev ve nefesim daralmış bir hâlde elimi çektiğimde konuştu.

“Yapmak istediğin bu, değil mi Lucy? Canımı acıtmak.”

Alt dudağını ağzının içine soktu, gözleri parlaktı, nemliydiler ama suçluyor gibi bakmıyorlardı. Bir bildiri gibiydiler, bilimsel bildirilerinden biri. Verilere dayalı basit bir gözlem.

~

Ben iyi bir kadın mıyım? İncil'de bahsedilen o nadir ödüllerden, mücevherlerden de kıymetli. Öyle olmadığımı biliyorum.

Ama başka şeyler de biliyorum: Hayatının üzerinden sıçramanın ne kadar kolay olduğunu. İlk adımın, ilk kanaman, bir adamın ilk kez içinde olmasına izin vermek, bedeninin onu kavraması ve orada tutması gibi.

~

Uyandıktan sonraki birkaç dakika hiçbir şey hatırlamıyordum. İçinde hiçbir kelime olmayan zihnim tertemiz ve sakindi. Jake aşağıda çay yapacak, biraz sonra herkes yatağın üzerine doluşacak, o haftaki okul, spor kulüpleri ve hangi arkadaşlarıyla buluşulacağından konuşulacak, takvim yapılacak, çocuklar ya onaylayarak ya da onaylamayarak bağırarak ve göbeklerini gıdıklayalım diye köpek yavruları gibi yatacaklardı.

O birkaç saniye içerisinde Jake başka biriyle yatmamış, dünyamız hiçbir şekilde değişmemişti. Elimi yatakta uzatıp yanımdaki yastığın altındaki soğukluğu hissettim. Hatırladım.

Dün gece Jake, “İstediğin bu, değil mi?” dedikten sonra elini uzatmış ve bana tırnak izlerini göstermişti. Derin, pembe hilal şeklinde aylar, hayat çizgisinin üzerinde bir iz. İzler netti, tartışmaya açık değildi: Bu sefer bilerek yapılmışlardı.

“Tekrar yapabilirsin. İstiyorsun.”

“Sarhoşsun,” dedim. “Git yat.”

“Sarhoş değilim. Sadece bir viski içtim.” Babamın yaptığı gibi avucunu havaya kaldırdı. Hedef almak için geniş bir şey.

Babam önemsiz bir şeyden ona kızgın olduğum zamanlarda, “Yumruk at,” derdi. “Öyle yaparsan elini kırarsın,” der ve başparmağımı doğru pozisyona getirirdi.

Dün gece Jake’in mutfak ışığında parlayan tenine baktım. Çok fazla detay, çok fazla iz vardı. Parmaklarını öptüğüm ve kendi parmaklarımla sevdiğim pek çok kereleri hatırladım.

“Bak, seni ne kadar incittiğimi biliyorum,” dedi. “Çok çok üzgünüm Lu. Başka türlü nasıl özür dileyebilirim, bilmiyorum.” Burada derin bir nefes aldı, toparlandı. “Ama sen... Sen de beni incitebilirsin.” Elini indirdi ama gözlerini üzerimden ayırmadı.

“Neden denemiyorsun? Yardımı olup olmayacağını görmek için.” Neredeyse yalvarıyordu.

“Birkaç kez yapabilirsin,” dedi. “Kaç kez? Üç?”

Buğulu gözleriyle hafifçe gülümsüyordu, yüz kasları gergindi. Bunu bir şaka gibi söylemişti. Ama bir şekilde, alkolden ötürü, ellerinin bileklerimde bıraktığı izlerden, parmaklarımın etine batmasından ötürü tamamen ciddi olduğunu biliyordum.

“Üç.” Bunu sesli söylemiştim. Bir şekilde mantıklı bir rakamdı. Dini bir göndermesi vardı: *Baba, oğul ve kutsal ruh*. Peter, İsa'ya üç kez ihanet etmişti. Benim gibi iyi bir Hıristiyan kızı için tanıdık bir rakam. Kilisede zili çalmama izin verildiğini hatırlıyorum: *Üç kez* denmişti.

Şimdi yatakta döndüm ve midem ağzıma gelecek gibi oldu. *Neden midesi bulanan ben olmak zorundayım?* Bu fikir sanki bana yukarıdan söyleniyordu. Ya da içimdeki ufak bir mikrofondan. Elbette ben de sese katılıyordum. Jake'in içi boşalmalıydı, onun eli midesine gitmeli, ne var ne yok çıkarmalıydı. O değilse de Vanessa karnını tutup bağıra bağıra ağlamalıydı. Ya da ikisi birden. Ayrı ayrı, ağlamalı, küfretmeli. Eğer çocuk doğurmaya eş tek bir duygu varsa ki bunu ikisi de deneyimlememişti, bu kesinlikle hasta bir mideydi. Mide gripi. Beden kendiyle savaşa giriyor, konfor hayali sonsuza kadar dağılmış oluyordu.

-

Üniversitede klasik edebiyat okumayı seçmiştim. Bazen başka bir şey yapmam gerekirken kütüphanede onun fotoğraflarına bakardım.

Çarpılmış bir surat, eller yerine pençeler. Yanakları yuvarlak, gözleri alacalı. O zaman bile sert bir farkındalık vardı.

Orijinalinde kuş-kadının bir canavar falan olmadığını okumuştum. O fırtınaları, yıldırımını temsil ediyordu. Sadece kötü bir hava, başka bir şey değil.

-

O sabah Jake'e çocukları hazırlamakta yardım etmek yerine yattım.

"Hastayım," diye seslendim aşağı ve bu yeterli oldu. Paddy ve Ted tek tek gelip kapıdan el salladılar. Mikroplar bulaşmasın diye öpüşmek yoktu. Üçünün evden çıkmak için hazırlanırken çıkardıkları tangır tungur sesleri duydum. Jake merdiven başından "Hoşça kal," diye seslendi ama yukarı çıkmadı. Belki de unutmuştu. Belki de sarhoştı. Ama öğlen olmadan bir mesaj geldi.

O esnada bir Amerikan komedi dizisinin eski bölümlerini uyuşmuş bir hâldc seyrediyordum. Ekrandaki hayatların basitliği, yüzlerinin tazeliği, her bir bölümün sonunda konunun toparlanması beni sinir ediyordu. Elimi karnımda gezdirdikçe midemden sesler geliyordu. Derimin altında oynayan bir sualtı dünyası.

Mesajı hemen okumadım. Jake'in adını görüp ekranı ters çevirdim. Dizüstü bilgisayarına geri dönüp kahve içerken tartışan çifti seyretmeye devam ettim. Jake'in söylediği herhangi bir şey okumaya değer miydi? Bir engelli gibi yatalak bir hayat sürülebileceğine dair bir hissim vardı. Bu durum sonsuza kadar devam edebilirdi. Vücudum nemli ve uysal, zihnimse sıkıntı ve hafif dizilerle incelmış.

"Sen de beni incitebilirsin. Üç kez. Sonra ödeşmiş olacak mıyız?"

Jake her zaman mesajlarını tam cümleler ve kelimelerle yazardı ve daima bir öpücükle bitirirdi: Bir öpücük, hiçbir zaman iki ya da üç değil. İlişkimizin başlarında bu bakımdan istikrarlı olduğu

konusunda kendime hatırlatmalar yapardım. Benim gibi kendini kaptırıp dört beş öpücük göndermezdi. O her zaman kendisiydi. Şimdi öpücük yoktu, ama başka bir şey vardı. Daha iyi bir şey. Bir söz, bir plan. İşleri yoluna koymak için bir yol.

-

Büyüdükçe onunla daha da yakınlaştım. Üniversite diploması, yüksek lisans, yıllarca süren doktora... Alan iyice daraldı ve kuş-kadın benim tek konum hâline geldi.

Bulabildiğim her şeyi toparladım. Bir erkek katili. Canavarımsı bir form. Altın kanatlar. Altın saçlar. Mükemmel vücut, kuş ayakları. Öfkeyle çirkinleşen bir yüz. Korkutucu. Çekici.

-

Mesajı okur okumaz yataktan çıktım, üzerime bir kot ve eşofman üstü geçirdim. Markete gitmeye karar vermiştim. Akşam yemeğine taze ve lezzetli, herkesin seveceği bir şey yapacaktım. Son zamanlarda her yemek sıkıcı ve tahmin edilebilir bir şey olmuştu. Aynı günlerde aynı şeyler. Bu eskiden normal bir şeydi; büyükannem her cuma balık, çarşambaları da domuz butu yapardı. Ama şimdi yediklerimizin dünyayı yansıtıyor olması gerektiğini biliyordum. Çeşitli ve büyüleyici olmalıydı. Her tabakta bir başka macera. Büyükannem hiçbir zaman çok fazla baharattan ya da acılı yemekten hoşlanmamıştı. Çocuk gibi haşlanmış yumurta isterdi. Damak tadı en basit ve kibarındandı. Amatörce püre hâline getirilmiş ve fazla fazla haşlanmış, insanı tıka basa doyuran sebzeler.

Onun annesi, yani benim büyük büyükannem hiçbir şey pişiremezmiş. Kadın hakları savunucusuymuş. Annemin anlattığına göre bir dükkânı ateşe verdikten sonra Londra damlarında polislerden kaçmış. Nadiren temizlik ya da yemek yaparmış. Bütün gün okuyup, çocukları okuldan gelene kadar da geceliğiyle evin içinde yatmayı severmiş.

Büyükannem ondan söz ederken “Tembel!” derdi. “Bencil.” *Bu duruma* isyan edercesine, kendini mükemmel bir ev kadını olmaya adanmıştı. Kocasına zamk gibi et yemekleri ve patates pişirmiş, evi silip süpürmüş, çocuk üstüne çocuk doğurmuştu. Karışan saçlarını

tararken saçımı çekiştirir, bağıırdı. Küfredip tarağı kızgınlıkla lavabonun kenarına vurduğunda ayna titrerdi.

Öfkesinin, onun midesinde yaşayan bir parazit olduğunu düşünürdüm. Rahminin duvarından anneme ve ondan da bana geçmişti.

-

Günlerim o oldu: Yıllarca hayatımla ilgili yaptığım tek şey insanlar etrafımda sessizce gezinir ve kütüphaneyi terk ederken onun hakkında bir şeyler okumaktı.

Kuş-kadının gözleri oyduğunu okumuştum. Sürüklüyor, yakıyor, kazıyor, kesiyordu. Bunları ona tanrılar yaptırtıyordu ama o da çekingen değildi. Eylemlerini parlayan gözlerle yapıyor; kesiyor, boğuyor, zehirliyordu.

Bu kimseyi şaşırtmamalıydı. Kimse için şoke edici olmamalıydı.

-

İlk kez bütün evi tepeden tırnağa temizledim. Özel bir şey giymedim ama üzerime düzgün, bakımlı kıyafetler geçirdim. Saçlarımı taradım.

Yataktan çıktım: Nevresimleri çıkardım, çarşafları makineye koydum, temiz çarşaflar serdim, ellerimi üzerinde gezdirerek düzelttim.

Jake'in en sevdiği yemeklerden birini yaptım. Patlıcan sosu. Yağı parlayana kadar yavaş yavaş, derin kırmızı ateşte pişen altın yaprak.*

Çocuklar sakın, ikisinin de ruh hâli yerinde; okuldan sonra onları televizyonun önüne oturtmadım. Onlarla oyunlar oynadım. Kart oyunları, kelime oyunları ve hayal dünyasını geliştiren oyunlar. "Anne, sen bir atсын, ben de senin babanım."

Jake eve geldiğinde onu kapıda terliklerimle karşılamadım. Bu çok fazla olurdu. Ama mutfaktaydım ve tenceredekini karıştırırken gülümsüyordum. Yüzleri aydınlık, gözleri mutlu oğullarıysa kapıya koştular.

Neredeyse yapmadığımı söylemek isterdim. Yemeği tabaklara koyarken Jake'e baktığımı ve ocağın üzerindeki ayrı sos tenceresine

* *Gold leaf* bir tür yemektir. Çok çok ince, yenilebilen bir altın tabakasıdır. (ç.n.)

uzanmak yerine bizim sosumuzdan verdiğimi. Ama bu bir yalan olurdu. Önce Jake'in fazlasıyla soslandırılıp fesleğenlerle süslenmiş porsiyonunu verdim.

Neler döndüğünü pek anlayamıyordu, bunu yüzünden okuyabiliyordum... Neden gülümsediğimi, neden önlük taktığımı anlamıyordu.

Oğlanların dinlediğinin farkında, "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, çatalını ağızına götürdü ve ben de başımı salladım.

Şarap kadehimi dudaklarıma götürürken "Çok daha iyiyim," dedim. Jake acıkmıştı. Ağızına lokma üstüne lokma atıyor ve neredeyse çiğnemededen yutuyordu hepsini. Taze sebze ve makarnanın gırtladığından aşağı kaymasına izin veriyordu.

"Artık iyi hissediyorum," deyip kendi çatalımı ağızıma götürdüm ve yemeğimi yemeğe başladım.

Bu kez diğeri sabahlarda olduğu gibi bulantıyla uyanmadım. Midem temiz ve hafif, bütün vücudum rahat ve kendini sarmalamış hâldeydi. Ama evde inkâr edilemeyecek bir koku vardı. Jake’i alt kattaki küçük tuvalette buldum. Baş klozetin içinde, öğürüp tükürüyordu.

“Bütün gece ayaktaydım,” dedi. “Herhalde...” Bu noktada öğürmek için durdu, ben de geri çekildim: Kusan insan görmekten her zaman nefret etmişimdir, çocuklardan bile. Ama görünüşe göre zaten artık kusulacak bir şeyin kalmadığı evreye gelmişti. Başını klozetten çıkartıp duvara dayadı. Uzun bacaklarının yarısı kapıdan dışarı uzanmış neredeyse benim ayaklarıma değiyordu. Koku dayanılacak gibi değildi. Asitli, fermente olmuş. Elimle burnunu kapadım.

“...herhalde senin geçirdiğın mide gribi,” diyerek sözünü tamamladı. “Korkunç bir şey. En az on kez kusmuşumdur.”

Geçen yıl özellikle berbat bir iş için, bir kusturucu için tavsiye kılavuzu yazmıştım. Bunun için bir ilaç olduğunu daha önce hiç düşünmemişim. Daha önce *kusturucu* lafını seçmeli edebiyat seminerinde bir kez duymuşluğum vardı. Bir yazarın yazım tarzı için kullanılıyordu. Sonu gelmeyen kelimeler zinciri.

İlaçla birlikte gelen kılavuz bana *Dikkat edilmeli!* ikazında bulunmuştu. İnsanlar ilacı yanlış sebeplerle kullanmasınlar diye. Bu sebeplerin her şeyden çok yemek bozuklukları olduğunu düşünmüştüm. Bu, içini dışını temizlemek, üzerine de sifonu çekmeyi isteyen ve bunun için de *laksatifler* ve *kusturucular* alan kızlar içindi.

Jake ayağa kalktı, hafifçe sallanıp lavaboya tutundu. Kelimelerin heyecanla, merakla beklenecek bir şeymiş gibi, göğsümden yukarı doğru küçük baloncuklar gibi yükseldiğini hissediyordum. Banyodaki kokuyla bile kendimi kötü hissetmiyordum. Zihnim olağandışı bir temizlikteydi, sadece algımda hafif bir titreklik vardı. Çok kahve içtikten ya da spor yaptıktan sonra olduğu gibi. O anda yine içimden bir şey yükselirken ağzımı açtım. *Ona söyleyebilirim*, diye düşündüm.

Jake, dün akşam yediğimiz makarna var ya? Sana başka bir tabak verdim. Sosuna... sosuna... bir şey koydum.

Doksan dakikalık diziler gibi uzatmadım, olup bitti. Parmaklarımda nabzımı hissettim, yepyeni bir enerji.

“Bu ilkiydi. Anlaştığımız gibi...” Sesim şimdi biraz daha zayıftı.

Jake başını yavaşça lavabodan kaldırdı. Elleriyle kenarlarına tutunuyordu. Alnına düşen saçlar ıslanmıştı.

“Ne?” Gözleri kısıldı. Başını sallayarak sert bir nefes verdi. “Ne yaptın?”

“Şşşş. Oğlanlar.” Ona dokunmak ister gibi elimi uzattım. Bana bakmak için başını kaldırdı. Yüzünde gezinen duyguları görebiliyordum: İçlerinde çok güzel bir şey vardı. Bir uçağın penceresinden gölgenin tarlaların üzerinden geçişini seyretmek gibi. Tiksinimişti, şaşırmıştı ama sonra... Gölge geçti ve şekiller ani bir karanlıkla değişti. Başka bir şey düşünüyordu. Şimdi ben de çok kötü bir şey yapmıştım. Kendimden nefret edecektim, hiç yapmamış olmayı isteyecektim.

Ama öyle olmadı. Henüz değil.

“Bugün bir şey yapmalıyız,” dedim. “Bir yere gidelim. Şeye gidelim... Denize gidelim.”

Jake tekrar bana baktı. Kaşlarını abartılı bir şekilde çatmıştı.

Bir kez daha “Ne?” dedi. “Ben... Kendimi çok kötü hissediyorum Lucy. Araba falan kullanamam.”

“Ben kullanırım.” On sekiz yaşımdan beri ehliyetim vardı ama çocuklar doğduktan sonra şoförlük Jake’e kalmıştı. Önceleri

arabanın arkasında oturmak zorunda kalıyordum. Onlar koltuklarına bağlı otururken emzirmek için göğsümü açıyordum. Büyümelerine rağmen arada oturup anlattıklarını dinleyerek ya da ekranda bir şeyler seyrederek onlarla yolculuk etmek gelenek hâline gelmişti. Elinde yiyecek torbasıyla oturan, meyvelerini veren, çocuklardan birinin suratı yeşile döndü mü camları açan bendim.

Ama bunu yapabiliyordum, arabayı ben kullanabiliyordum. Şimdi hatırlıyordum, rüyamda okyanusu görmüş ve gece yatağın buruşuk beyazlığına uyandığımda onun okyanus köpüğü olduğunu sanmış, kendimi dünyanın sonunda hissetmiştim. Rüya buna ihtiyacımız olduğunu söylüyordu: kumsalın, suyun genişliğinin sözsüz teyidi.

“Bugün gitmeliyiz.” Bu daha gençken beraber verdiğimiz kararlardan biri gibiydi. Daha fazla vaktimiz ve yer değiştirmenin gücüne inancımız olduğu zamanlarda. Boş bir güne uyandığımızda Norfolk’a ya da Sussex ya da Kent’e gitmeye karar verirdik. Kalplerimiz yolun hızıyla atarken gaza basardık, sabah yorgunluğumuzdan en ufak bir iz kalmazdı.

Ama Jake bembeyazdı. Ayakta duracak hâli yoktu.

Elleri şakaklarındayken “Hayır, asla olmaz,” dedi. Birden karmakarışık ve olduğundan çok daha yaşlı göründü.

“O zaman yarın?”

“Yatmam lazım.” Kanepeye değil merdivenlere doğru yöneldi ve tırabzanlara tutunarak yavaşça basamakları tırmanmaya başladı. Sahanlıkta Ted’le selamlaştığını duydum. “İyi misin evlat?” Yanından geçerken Ted’in fırça gibi saçlarını karıştırdığını hayal edebiliyordum. Ted uykulu, küçük sesiyle sordu: “İyi misin babacığım? Kötü mü hissediyorsun?”

Bunu duyunca içimde bir şeyin yıkıldığını hissettim. Birden her şeyi sonlandırmak istedim. Ama buna izin vermedim. Jake’in yukarı odamıza çıktığını fark ettim. Buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Yatağımızda yatacak ve zayıflığını hissedecekti. Benim yıllardır bildiğimi, tek bir şeyin her şeyi ne kadar kolay mahvedilebildiğini anlayacaktı.

—

İnsanlar ne düşünürse düşünsün, ben de onlar gibiyim. Her zaman iyi, dürüst olmak istedim. Başım okşansın, küçük sırtım sıvazlansın istedim.

Hiçbir zaman birini inciteceğimi düşünmedim. Oğullarımı, bebeklerimi kollarımda ilk kez tuttuğum zaman onları düşürmekten, pencereden uçurmaktan ya da pusetlerini yolda tepetaklak etmekten korkardım. Bunun olmaması bir mucize gibi görünüyordu; birlikte hayatta kalmış olmamız...

—

Denize giderken yolda neredeyse hiç trafik yoktu; Ted'i artık araba tutmuyordu ama yine de pencerelerden birini açık bıraktık, serinlik içeri doluyor, yapraksız arsalar hüznünlü görünüyordu. Jake kendini daha iyi hissediyordu. Hatta müzik bile açmıştı; acaba ilişkimizin ilk zamanlarından kalma, ilk yolculuklarımızda çaldığımız bu albümü bilerek mi seçmişti? Ayaklarımı konsolun, elimi de kot pantolonunun üzerine koyardım. Şimdi vücutlarımız arasında kilometreler vardı sanki. Yabancılaşmanın getirdiği tuhaflıkla parlıyorduk. Sıkıca kavradığım direksiyonun üzerinden yolu takip ediyordum. Müzikle ritim tutsa da Jake'in gergin olduğunu anlıyordum. Ritimleri arada bir aksıyor, bir viraja hızlı girdiğimde ya da başka bir arabanın arkasında ani fren yaptığımda derin nefesler alıp veriyordu.

Bugün Jake neredeyse normal görünüyordu, yüzüne biraz renk gelmişti ama akşam bütün vücudunun hasta ve zayıf düştüğünü fark etmiştim. Ben de kötü uyumuştum. Her saat başı evde bir yenidoğan bebek varmış gibi uyanmıştım. Ama aslında odada kimse yoktu: Jake ben bir şey demeden kanepeye geri gitmişti. Beni uyandıran, bir albümün sayfaları gibi hızla ve art arda geçen aynı resimlerdi; kendi zihnimdi. Derinlerde, gece yarısı için getirdiği karışıklıkta zafer ya da enerji hissi kalmamıştı. Zihnim hafıflemiş, uçucu bir hâl almıştı, her biri tehlikeli olan konular arasında gezinip duruyordu.

Sabah makyaj yapmış, gözlerimin altındaki morlukları parlak bej bir fondötenle kapatmıştım. Okulu arayıp oğlanların hasta olduğu yalanını kolaylıkla söylemiştim. Daha önce bunu hiç yapmamıştım. Çünkü itaatsizliğin ve doğru söylemediğimi anlayan öğretmenlerin yüz ifadelerinin vereceği tedirginlikle başa çıkamazdım. Şimdiyse bu çok önemsizdi. Jake bile şikâyet etmeden iş yerini hasta olduğunu söylemek için aramıştı. Sadece başını sallamış, dediğimi hemen yapmış, öteki odadan yaptığı konuşmada birkaç kelime mırıldanmıştı.

Vardığımızda sahil kasabası farklı görünüyordu. Bir şekilde sert hatları var gibiydi. Daha önce hiç kışın gitmemiştik. Oğlanlar önce şaşkın durdular, arabadan çıkmaya isteksiz göründüler. O hissi hatırlıyordum; bir yere varmasak da yolculuğun tek başına yeterli olması. Yolculuk boyunca müzik eşliğinde bütün dünyaya yelken açma hâli.

Jake deniz kenarında büyümüştü. Okyanusun yanında her zaman daha sağlıklı olduğunu söylüyordu. Daha kolay nefes alıyor, daha kolay uyuyordu. Havadaki bir şey saçını bile daha kıvrıkcık yapıyor, sanki kendi özüne dönüyordu. Bugün ben de okyanusun kokusunu özlemiştim. Keskinliğini, martıların balıkların üzerinde dönüşünü, gördükleri anda avlamak için dalışlarını. Bu hamlığa ihtiyacımız var gibiydi. Anlaşılabilir olan hayatın gizeme, tuzlu suya ve ölüme yerini bıraktığı bu yere ihtiyacımız vardı. Belki de burası Jake'i, ikimizi iyileştirecekti. Her şey daha iyi olacaktı.

Kumsala giden çakıl taşlı yolda ilerledik. Çocuklar bizden önce koşup kumlara bastılar ve ayakları kuma gömüldü. Deniz kenarında güneş fazla parlaktı, önünde tek bir engel yoktu. Kilometrelerce uzağı görebiliyor, daha önce hiç bu kadar uzağı görebildiğimi hatırlamıyordum. İlk kez gözlük taktığım zamanı anımsadım. On bir-on iki yaşındaydım ve dünya birdenbire berrak, karışık bir yer hâlini almıştı. Her ağacın birbirinden ayrı yaprakları, yaklaşmakta olan her insanın kendi kaşı ve gözü vardı.

Jake, Paddy'yle oynuyor, ona suda taş kaydırmayı öğretiyordu. Düz taşı belli bir açıda eğilerek suya atıyorlardı. Ancak dalgalar çok büyük olduğundan taşlar zıplayacağına suya düşüyordu. Ted'i kumdan kale yapmaya ikna etmeye çalışıyordum ama gözlerine kum kaçıyor. Başını göğsüme gömüp ağlarken saçları uçuşuyor, gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. Burnumu tatlı saç kokusuna gömüp sağa sola sallarken Jake'le Paddy'nin parlak ışıktaki birer silüet olarak denizde oynayışlarını seyrediyordum.

Öğlen pikniğimizi kum tepelerinde yaptık. Rüzgâr da güneş de orada o kadar vahşi değildi. Çalkalanan okyanus yerine bataklığa bakıyordu. Kıyının bu kısmı korunacak doğa alanıydı. Az bulunur kuşlar ve sürüngenler için korunma alanı. Nükleer atık alanına kadar uzanan, tamamen yeşil bir yer. Çocuklar dalgalarla kumdan uzaklaşıp karınlarını da doyurunca sakinleşmişlerdi. Bataklık boyunca uzanan ahşap patikada dengede durmaya çalışırken bacakları dalgalanan çimlerin üzerinde titriyordu, dengelerini bulmak için kollarını açmışlardı. İşte ebeveynler için en mükemmel an: Özgürdüler ama onları görebiliyorduk. Bir şey olduğu an yanlarına koşabilirdik.

Paddy poposunu dışarı çıkarmış, ellerini yüzünün iki yanında sallayarak bize bir gösteri yapıyordu ve ben de ona gülümsüyordum. Jake de seyrediyordu ama gülümsemiyordu. Birkaç çubuk kraker ve kum tepeliklerine atmadan önce birkaç ısırık aldığı elma dışında pek bir şey yememişti.

"Şimdi nasılsın?" Paddy'yi seyretmeye devam ederken kelimeleri ağızımdan zorla ve yavaşça çıkarmıştım.

"Daha iyi." Yanındaki deniz bitkilerinden bir avuç kopartıp attı.

Çocuklar yeni bir oyun icat etmiş gibi görünüyorlardı. Paddy oyunun lideriydi ve küçük kardeşini parmağıyla idare ediyordu.

"İdare ediyoruz, değil mi?" Sesim, denizin sesinin ve çocuk bağırtılarının yanında incecikti.

Jake nefes verdi ve tekrar bitkileri yakaladı.

Sessizce “Evet,” dedi. Kelime rüzgârla birlikte kumda süzüldü.

Sonra tekrar, “Evet,” dedi. Bu sefer daha yüksek bir sesle ve daha ikna edici bir şekilde. “İdare etmeliyiz.” Gülümsemeden ya da kaşlarını çatmadan bana döndü. Yüzü tamamen açıktı, bakışları sabitti. Gözlerinde kendi minyatür hâlimi gördüm. Zararsızdım.

Bir aileyi ayakta tutmanın çok farklı yolları var; günbegün, tekrar tekrar, yeniden aile olmanın. Bu da bizimkiydi. Plan gerçekte, başlamıştı, kumdaki ellerimiz kadar gerçekte. Hiçlikten yarattığımız küçük oğlanlar vardı. Çıktığımız yolculuklar her zaman hayatlarımızı uysallaştırmış, değişimini kolaylaştırmıştı. Yukarıdan aydınlatılmış, oyuncak bir dünya. Arkamızda deniz, önümüzde bataklıklar ve sonsuza uzanan ufukla bu yerde her şey büyük ve basitti: Bir erkek ve bir kadın, bağdaş kurmuşuz, çocuklarımız gözlerimizin önünde oyun oynuyor.

-

Hiçbir hayvanı öldürmedim ama ölmüş olanları tekrar, tekrar ve tekrar yedim. Ellerimi bir sınıf arkadaşımın koluna yapıştırıp çamaşır sıkarak gibi sıktım ve tenindeki kırmızılığın yayılmasını izledim. Bir kız katil hakkında pek çok kitap okumuştum. Fotoğraflarda gözleri görünmeyen bir çocuk; sonunu göremediğim iki çekirdek...

-

Noel gelmek üzereydi. Bir sonrakinin beklemesi gerektiğini biliyordum. Bizim yaptıklarımızın oğlanların zaman döngüsünde hiçbir yeri yoktu. Kutudan aynı ağaç süsünün çıkması, okulda aynı şarkıların söylenmesi. Yaptıklarımızın herhangi bir geleneği, daha önce yapılmışlığı yoktu. Yaşadıkça uyduruyorduk. Belli çizgiler çekilmişti: Hepsinin ilki gibi birer *sürpriz* olacağı konusunda anlaşmıştık.

Pek çok şeye hayır diyordum. İçkili davetlere, Noel şarkıları söylemeye, kitap kulübü etkinliklerine. Geceleri çoğunlukla yalnız geçiriyor, çalışıyor gibi yapıyordum. Görünüşe bakılırsa benim hayatımla hiçbir ilgisi olmayan, para kazandırmayan, evimizin ekonomisine katkısından çok zararı olan birtakım yeni hobilerim vardı. Jake eve genellikle geç geliyordu. Bana dikkatli, çok dikkatli mesajlar gönderiyordu. Treni nasıl kaçırdığını, trenin sinyal alamadığını, raylardaki yapraklar, cansız bedenlerle ilgili mesajlar. Çocukları mümkün olduğu kadar erken yatırıyor, yukarıda yumuşacık ışıklı masama oturuyor ve internette arama butonuna basıyordum.

Dizüstü bilgisayarım artık en yakın arkadaşımdı. Gidebileceğim pek çok yerin sahibi, incecik bir alan. Bir hafta boyunca sadece kameraların takip ettiği fırtınaları, tarlaların üzerinde dönen karanlık bacaları seyrettim. Her seferinde kasırgaya çok yaklaştığını fark edip geri çekildiğinde kameranın ne kadar insan işi bir şey olduğu anlaşılıyordu. Her seferinde daha ileri gitmesini, havada uçuşan

inekler ve sandalyelerle birlikte hortumun, gri dumanın içine, tam ortasına, her şeyin sakın olduğu o yere girmesini istiyordum. Arada bir çocuklardan biri uykulu uykulu yanıma geliyordu ama onlar daha bir saniyesini bile göremeden hızlıca ekranı kapatıyordum.

Binaları yıkan, arabaları kaldırıp taşıyan, bir bezle temizler gibi bir şehri tamamen yok eden tsunamileri seyrettim. İnternet sayfası beğenebileceğim başka videoları tavsiye ediyordu: toprak kaymaları, helikopter kazaları, patlamalar. Bir felaketten diğerine tıklıyor, onlar tekrarladıkça ve odamın içinde âdeta bir terör yaşıdıkça sakinleşiyordum. Görüntüler bazen birkaç dakikalığına kendi zihnimin yarışını durduruyordu. Hayatımın, evrenin yüzeyini sıyrıp atan ve yavaşlayamayan bu yarışı. Yirmili yaşlarımın başından, unutulmuş dilleri öğrendiğim zamanlardan beri böyle bir hız yaşamamıştım. Antikçağ sembolleri gözlerimin önünde yumuşuyor, eğilip bükülüyor, kendilerini memnuniyetle bana teslim ediyorlardı. Ama şimdi kendi hızım beni korkutuyordu: Kontrol-den çıkmıştım, öyle görünüyordu. Düşünce sütunlarının arasında durabileceğim bir yer olmadan geziniyordum.

Sonraki sabah, bir gece önceki olaylara şahit olanların hesaplarına bakmamış, çılglık çılgılığa canlı video çekimlerini izlememiş, sarsıcı görseller görmemişim de kalitesiz porno sitelerinde gezinmişim gibi utanç duyuyordum. Şiddete meşru bir şekilde meyilli olanlar bir de berbat bir şekilde bundan zevk alanlar vardı. Olay olduğu zaman canlı yayını seyretmek kabul edilebilirdi, ama bunu beş ya da on yıl sonra seyretmek doğru değildi. Gerçek suç hikâyelerini okumak, katliam hakkında belgeseller seyretmek... Hepsi tamam. Ama yarası kanayan arkadaşını sokakta sürükleyen adamı seyretmek, okul taramalarının ses kayıtlarını dinlemek, bir uçağın binaya girişini tekrar tekrar seyretmek... Bunlar sende bir sorun olduğunun göstergesiydi. Öte yandan, yalnız değildim. On milyon, yirmi milyon, üç yüz milyon kez görüntülenmişti bunlar. Videoların altındaki uçuk gri kutucukta bu rakamlar yazıyordu. Bazen ben seyrederken rakamlar artıyordu.

Noel arifesinde komşularımız ve arkadaşlarımız için her yıl verdiğimiz içkili partiyi tekrarlamaya hazırlanıyorduk. Süs ışıkları, ökseotu* ve sıcak şarap. Kimse ayık ayrılmıyordu. Tüm yıl boyunca insanlarla sosyalleşmek, okuldan, korolardan, spor kulüplerinden tanıdığımız ve çöpü çıkarırken karşılaştığımız insanlarla arkadaşlık kurmak için gösterdiğim tek çaba buydu. Uykusuz geçen bir geceden sonra bu partiyi yapmamanın bir şeylerin yolunda olmadığını göstereceğine karar verdim. İnsanlar ne olduğunu soracaklardı.

Bir sabah kahvaltıda lafı öylesine açtığımda Jake, “Bu yıl o şeyi yapmıyoruz, değil mi?” diye sordu. Arkamızda kışın gelişiyle çıplak kalmış bahçe vardı ve zayıf, yumurta beyazı bir güneş bulutların arkasından çıkmaya başlamıştı.

“Neden yapmayalım?” diyerek oğlanların önünde cevap vermesi için zorlarken onlar da böylelikle derin derin solumaya bir ara verip başlarını mısır gevreği kâselerinden kaldıracaklardı. Gözleri uykusuzluktan gölgelenmiş Jake hiçbir şey söylemedi. Her sabah salondan altında boxer’ı ve üzerinde tişörtüyle sendeleyerek kalkıp her şey normalmiş gibi çocuklara neşeyle el sallıyordu.

Geçen yılın partisini düşünmemeye çalışıyordum. Ya da bilerek düşünüyordum, ta ki içim iyice burulana, sallanan bir ip gibi çalkalanana kadar. Vanessa ve David Holmes, ikisi de şık ve zamansız kıyafetleri içerisinde partinin olgun milletvekilleri gibi ağacın etrafında duruyorlardı. Herkesten en az on yaş büyüklerdi. David’in cevaplamadığım ve yedi gün sonra otomatik olarak silinen mesajını daha yeni unutmuştum ki şimdi de aklıma bu takılmıştı; o tuhaf son dakika daveti... Jake, Vanessa’ya mesaj gönderdiğini söylemişti. Diğer misafirlerimiz için asla yapmadığı, gözle görünür bir farklılık bu.

Renkli kâğıt kaplar, tabak yerine peçeteler ve halının üzerine yemek saçan komşularla süslü ortamı eğlenceli buldukları belliydi.

* Noel kutlamalarında ökseotu görülen yerde çiftler birbirlerini iyi şans için öperler. (ç.n.)

Bir başka komşu hâlâ meme emen küçük çocuğunu da yanında getirmişti, kız ne zaman istese annesinin bluzunu kaldırıp vücudunu onunkine yapıştırarak küçücük ağzını memesine yerleştiriyordu.

Vanessa'nın bütün bunları takip ettiğini gözlemlemiştim. Onda bazı şeyleri görmüş, yaşamış, hatta yüksek bir ağaç gibi bütün bunların üzerine çıkıp yükselmiş bir insanın sessiz hazzı vardı. Belki de ait olduğu nesil tamamen öldüğü zaman onun gibisi kalmayacaktı; her şeye sakince, sanki gördükleri ya kapısının hemen dışında ya da beş bin kilometre uzaktaymışçasına bakan, bir kasırga yeni başlamış ya da hayatına yaklaşıyormuş gibi davranmayan tüm o insanlar...

—

Kimse bu olay gerçekleşene dek “o kadın” olacağını tahmin edemez. Kendilerinin hiçbir zaman “o” olmayacağını düşünerek sokakta yürürler.

Nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorlar: Kaldırımında yürürken çukura girip bileğini burkman gibi. Ya da taşta ayağının kayması gibi anlık bir düşüş, her şeyi değiştiren kısacık bir olay.

—

Parti düzenlemeleri için yeteri kadar vaktim vardı; yılın bu zamanlarında işler yavaş, günlerim her zamankinden daha boş olurdu. Çocukların etrafında bulunabiliyor, onları her gün okula bırakıp okuldan alabiliyordum. Bu en ideal olanıydı. Ben küçükken annem beni nadiren okuldan alırdı çünkü çok fazla çalışıyordu. Bazen akşamları ikisi birden bana hiçbir şey söylemeden dışarı çıkarlardı. Bir keresinde gece uyandığımda karşımda daha önce hiç görmediğim bir bakıcıyla karşılaşmıştım, ergen bir oğlandı ve uzun bacaklarını V şeklinde açmış kanepemizde oturuyordu. İnce geceliğimin içinde, saçlarım karmakarışık hâlde uyandığımda onu görüp utanmıştım.

Farklı bir anne olacağıma dair söz vermiştim kendime. Çocuklarımın yanında olacaktım. Onlarsa sıklıkla huzursuz görünüyorlardı, benim yanımda sıkılıyorlardı ve sanki başka biri olsam daha çok memnun olacaktı. Evet, işim olmadığı zaman böyle bir kadına dönüşüyordum, *işsiz güçsüz*, ev ile ben her saat birbirimize bakıyorduk. Hâliyle, bu parti benim için bir meşgale olur diye düşündüm.

Noel arifesinden bir gün önce birkaç şey almak için çarşıya gittim. Paddy ile Jake televizyonun karanlık odalara mırıldandığı evde kalmışlardı. Ted bisikletin çocuk koltuğunda oturuyor, ölümle ilgili uzun ve karmaşık bir şarkı söylüyordu.

Bazı insanlar kanserden ölüüüüüü, derken bir kasisin üstünden geçtiğimiz için sesi yükselip tonunu kaybetmişti. Ve bazıları da... BAM! Bu son kelimeyi bir zafer edasıyla, melodisiz söylemişti. Yan-

larından geçerken bir çift bize döndü. Ön taraftan bakınca arkamda bir çocuk olduğu fark edilemediğinden bu şarkıları kendi kendime söylüyormuşum gibi görünüyordu.

Hazırlıklarla ilgili her şey bana geçen yılı, Jake'in iş arkadaşlarından birini Noel partimizde ağırlıyor olmanın tuhaflığını hatırlatıyordu. Daha önce hiçbir iş arkadaşını davet etmemişti. Ama Vanessa bizimle aynı yerde yaşıyordu, o *buradandı*. İskoçya'daki bir üniversiteden Jake'in bölümüne henüz gelmişti. Ona misafirperverlik gösteriyor, *alışmasına* yardım ediyordu. Bunlar başta kahveler, öğle yemekleri ve sonra da akşamları içilen birer içki için kullandığı cümlelerdi. Son derece şeffaf ve açıktı, birçok konuda eski hâline dönmüştü. Yıllar önce tanıştığım ağzı güzel kokan, temiz iç çamaşırları giyen oğlan.

Markette sıcak şarap için gerekli olan içkiyi sepete koyarken Vanessa'nın geçen yıl partide sorduğu bir soruyu hatırladım: "Harika olmuş, Lucy. Sen mi yaptın?"

Gülümseyerek ve saçıma dokunarak ona yıllardır hiçbir şeyin hazırlanmak ya da etrafın toplanmak zorunda olmadığı bu partileri nasıl başarıyla verdiğimi memnuniyetle anlatmıştım. Mesaj netti: Ben berbat bir ev sahibiyim. Ve ayrıca, ben en iyi ev sahibiyim. Bir evin insanı hapseden bütün adı kelepçelerinden kurtulmuş biri. Hiçbir şeyle çok ilgilenmiyorum ama her şey mükemmel oluyor. O aslında sadece genel bir komplimanda bulunmuştu; hiç uğraşmadan edindiğim bu başarıya yöneltilmiş bir kompliman.

Ona kendi değersizliği bir ikram gibi sunduğum o an anlamalıydım. Bu kadınlar arasında bir anlaşmaydı ve ne kadar yanlış olursa olsun onu alıp yemeliydi. Ama o tükürdü.

"Ah," derken ağzını ne kadar tiksindiğini saklamak ister gibi kaldırdı. *Tabii*. Yine o ağız, o ufak baş hareketi. Uzaklaşmak için hemen bir bahane buldum: "Bir şeye bakmam lazım..."

Ben yanından ayrılırken Vanessa kocasına rafta duran ve Jake'e ait olan bir kitabı gösterdi. Belki *Üstün Türlerin Karakterlerinin Gelişimi*ydi.

“O kadar enteresan ki...” Cümlesinin devamını duymadan uzaklaşmış, mutfakta kendime bir bardak daha sıcak şarap doldurmuş-tum. Sıcaklığının içimi hazla doldurarak yayılmasına izin verdim.

Şimdi Ted'den raftan benim için dört ufak turta paketi alması-nı istiyordum. Bu işin onun yerlerde yuvarlanmasına sebep olacak hayvani içgüdülerini bastıracağını biliyordum. Her çocuk böyle şeyler yapıyor olsa da bu tür patlamalar bütün annelerde aynı *kişisel* başarısızlık duygusuna sebep oluyordu.

Daha önce dünyada bazı ülkelerde çocukları sevdiklerini, restoranlarda, dükkânlarda, kafelerde varlıklarından memnuniyet duyduklarını söylemişlerdi. Bunu duyduğum anda onlardan birinde yaşamadığımı anlamıştım. Doğum yaptığımdan beri benden beklentilerin olduğu ve onaylanmadığım bir tünelde yürüyordum. Bu tünelin içindeki aydınlatma her muhtemel hatayı gösteriyordu. Bu tünelde duruşumun nasıl olması gerektiğini biliyordum ve buna alışmıştım. Sırtım dik olmalıydı ve göz kontağı kurmamalıydım. Ürünleri kasadan geçirirken Ted'le konuşmaya devam ettim. Gözlerimi ya ona ya da kasa çalışanına çeviriyordum. Başını kaldırmamanın hata olduğunu öğrenmiştim. Bu yorum yapılabileceği anlamına geliyordu.

Alışverişimizi sepetimize yükledim, Ted marketin alçak duvarının üzerine dikkatlice çıkarken elini tutup onu bisiklet koltuğuna oturttum. Tam posta kutusunun önünden geçiyorduk ki tanıdığım birini gördüm; kendimi sürmeye devam ederken gülümsemeye hazırlıyordum, belki elimi bir anlığına gidondan çekip sallardım bile. Ama bana seslenerek bize doğru yürüdü. Mary.

Durup iki bacağım iki tarafta bisikleti dengeledim. Ted arkada şikâyet edip duruyordu.

“Nasıl-sın?” Kalbimin hızla çarptığını fark ettim. Nabzıma, iyi olup olmadığımı bakmamak için kendimi tuttum.

“İyi-yiz sağ ol, siz?” Mary cevap vermeden önce hiç beklemedi, en ufak bir tereddüt duymadı. Ben de aynısını yaptım. Sesimi banka çalışanı gibi dengeledim.

“İyi-yiz, her zamanki gibi, bilirsin işte...”

Kendimizden bahsederken birinci çoğul şahıs kullanma eğilimini fark etmeyi bırakalı çok olmuştu. Sanki biz, iki kadın, rüzgârlı bir ara sokakta başka bizlerle karşılaşıyorduk, kocalarımız, çocuklarımızla dolu bizler. Ama şimdi buna dikkat ediyordum. Mary her bir çocuğuyla ilgili detaylı bilgi verirken, hayatları hem çok zor hem de çok değerliymiş, hepsi ilkokul öğrencisi değil de birer uluslararası diplomatmış gibi anlatırken ben bunu düşünüyordum.

“Seni gördüğüme çok sevindim.” Tadı ne kadar kötü olursa olsun bana uzatılan ikramı almaya çok alışkıttım. Hatta bu konuda profesyoneldim. Dönüp Ted’e bizi oradan gitmek zorunda bıraktığı için surat yapmadan önce birkaç saniye geçmesini bekledim. Ama Ted şimdi tamamen sessiz, bisiklet koltuğunun kemerini emiyordu ve yüzünde konsantre olduğunu gösteren bir ifade vardı.

Bir kez daha deneyip başımı bisikletin önündeki dolu sepete uzatarak sanki bu buz gibi havada erime ihtimalleri varmış gibi, “Şunları eve götürsem iyi olacak,” dedim.

Mary bir cenazedeki yarı yabancı, şaşkın, acı çeken biri gibi görünüyordu.

“Lucy benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Eğer yolunda olmayan bir şey, herhangi bir şey varsa...”

Yani biliyordu. *Kahretsin. Siktir.* Son zamanlarda kelimeleri yeni baştan öğrenen bir çocuk gibi alnıma ter basma problemi yaşamaya başladığımı biliyordum. Normal anlarda küfürler ağzıma doluyor, oradan taşıyordu. Makineye çamaşır koyarken, küvet deliğinden saç temizlerken.

“Ah, evet. Her şey yolunda ama teşekkürler. Teşekkürler!” Son birkaç kelime pedala basıp oradan uzaklaşırken omuzumun üzerinden biraz yüksek ve keskin bir sesle söylenmişti. Bisiklet sepetin ağırlığıyla yana yatarken Ted de şaşırtıcı bir şekilde güle güle demmişti. Pedallara asılmış bisikletle eve doğru giderken içimi utanç kaplıyordu. Herkesin hep bahsettiği gibi kızarmıştım, ısınmıştım, ama sonra başka bir şey oldu. Daha derin, daha yavaş bir kendini uzaklaştırma. Yumuşak bir kayma hareketi. Bir çekmecenin tamamen yerinden çıkarılması gibi. Onun yerinde kalan şey: Bir boşluk, hiçbir şey. Daha önce hiç olmadığım bir yer.

—

Üniversiteden sonra uzunca bir süre kuş-kadın konusunu tamamen unuttum. Defterlerimi hiçbir zaman açmadığım kutulara, bilgisayarımda dokunmadığım dosyalara kaldırdım. Ondan kurtulmak kolay diye düşünmüştüm.

Ne de olsa bunun gibi pek çok takıntı yok oluyor, evrende kayboluyordu. Oğlanlardan oluşan müzik gruplarının duvarlarımı süsleyen suratları. Porselen domuzcuk koleksiyonu. Dizi dizi tüylü hayvan oyuncakları. Boş bakan bir tür teselli.

Hiçbiri geri gelmemiştii. Bir tek bu.

—

Salonu toparlarken bakışlarını hep üzerimde hissediyordum. Vanessa muhakkak sağı solu oynayan İkea mobilyaları fark eder, büyük halı, masif ahşap masa ve tek tük iyi parçanın da bu eşyalara artık ihtiyacı olmayan akrabalar tarafından verildiğini tahmin ederdi. Süpürgeliklerde biriken tozu, bunun eve açık gri bir renk verdiğini ve evi kararttığını fark ederdi. Hiç düşünmeye gerek duymadan bundan benim sorumlu olduğuma inanırdı. Çocuklar kahvaltılarını ederken okuldan bir annenin yaptığını söylediği gibi banyoyu temizlemiyordum ben.

Vanessa geçen yıl elindeki plastik bardağı ona dokunmak istemezmiş gibi tutarken, “Ne kadar güzel bir ev,” demişti. Tırnakları ojeliydi. *French*. Toz pembe ojenin ucunda beyaz hilaller. Saçı *yapılıydı*. Bu başka hangi kelimeyle tarif edilir bilmiyorum; Trend bir model değilse de zarıftı. Genetik olarak ona hediye edilen çehresini çerçeveleyen simetrik bir model.

Eğer yaşlı bir kadınla yattıysa bir şeyler gerçekten yanlış gidiyor olmalı. Mutlaka herkes böyle düşünüyordu. Ama belki de Jake klişelere düşmediği için onunla gurur duymalıyım. En azından sımsıkı bedenli ama dağınık zihinli öğrencilerinden biri değildi. Neredeyse bir anne edasıyla nefret etmek zorunda kalacağım biri değildi. Yaşı ikimizden de bir hayli büyüktü. O her şeye sahip olan neslin bir mensubuydu; geriye hiçbir şey kalmayana kadar her şeyi kendilerine alan nesil.

Vanessa evi övdüğünde yüzüm kırmızı, elimde bir turtta tabağı, açıklamaya koyulmuştum: “Kiradayız. Bizim evimiz değil. Keşke!”

Öyle konuşurken kimi taklit ediyordum acaba? *Aptal kancık*. Cam sehpaye sprej sıkıp tozunu alırken böyle söylendim. Kiminle konuştuğumu bilmiyordum ama yine de iyi gelmişti. Küçük ıslak bir öpücük. Bunun için de en iyi kelime kancıktı. Üniversitede aldığım kendini koruma dersinde bunun en uygun kelime, en feminist seçim olduğu söylenmişti.

Kadim, yani kın. Bunu istemeliydik belli ki, erkeğin kılıcını kavramalıydık. Yaklaşık aynı zamanlarda barda tanıştığım bir adam bana sekste aktif tarafın erkek olduğu sürece kadın-erkek eşitliğinin mümkün olmadığını söylemişti. Erkek *yapan*, kadın *yapılan* olduğu sürece. Ona bir kadının da bir o kadar aktif olarak adamı *kavrayabileceğini* anlatmaya çalışmıştım ama ikna olmamıştı. O zaman bile bütün bunlar anlamsız görünmüştü. Hiçbir şeyi değiştirmeyen kelime oyunları.

Ben evi hazırlarken Jake çocukları futbol oynamaya parka çıkar-mıştı. Birkaç gece önce kanepede yan yana otururken o da sistematik bir şekilde Vanessa’nın iletişim bilgilerini silmişti. O anda bunun bir anlamı var gibi gelmişti. Ekranın o kadar kararlı bir şekilde temizlenmesi, iletişim bilgilerinin bu kadar kolayca yok olması.

Şömine rafının üzerine renkli süsleri asarken renklerinde Vanessa’nın profil resmini görüyordum. Yüzü bir lepişesinki gibi genişti. Güldüğü zaman genişleyen *cömert* ağzı kahkaha attığında şaşırtıcı derece büyüyordu. Şeyde iyi...

Başımı salladım. *İğrenç*. Bir kez daha aynı şeyi hissettim: utanç, asit gibi yakan bir tür sendeleme, unutulmuş bir boşluğu dürtme. Başka çocuk sahibi olmak istemiyordum ama şimdi hamileliğin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıştım: İsteyerek ele geçirilmek gibi, *el konulmak* gibi. İlk pozitif testten itibaren mesken edinilmiş olmaktan, *ele geçirilmekten*, her saniye biriyle beraber olmaktan hoşlan-mıştım. Dünyayı benimle birlikte görecekti biri vardı; sessiz, bana yapışmış biri, hep orada.

Partiye gelenleri karşılarken her birine tek tek bakıp bir şey bilip bilmediklerini anlamaya, her hareketlerini yorumlamaya çalıştım. Bardaklarına nasıl uzandılar, paltolarını nasıl çıkardılar... Ve soruları: *Nasılısınız? Yeni bir şey var mı? Geçen sömestr nasıldı?*

Kendime bunların normal sorular olduğunu söylüyordum. Bunlar insanların her zaman söyledikleri şeylerdi. Meşgul kalmaya çalıştım. Turtaları fırından çıkarırken elimi yakmamak gibi. Jake salonun ortasında futbol takımından iki arkadaşıyla gülerек konuşuyor, rahat görünüyordu. En güzel gömleklerinden birini ve koyu mavi çizgili kadife pantolonunu giymişti. Odanın sıcaklığından gömleğinin kollarını sıyırmıştı.

Jake'in kalın, güçlü görünen kolları vardı. Bir erkekte en önemsedğim yer. Ama kollarındaki tüyler açık renkti. Benim tercihimse –mantıklı olmasa da– başka bir şeyden, bir hikâye kitabından dolayı, kurşunkalemle yapılmış taramalarda olduğu gibi kalın ve koyu renk tüylerdi. Bir kafede, oyun parkında ya da trende gördüğüm zaman kendimi bakmaktan alamıyordum. Bir gömleğin manşonundan çıkan ve saatin kayışına doğru ilerleyen koyu renk tüyler. Zihninde kadınları parçalara bölen, onları göğüsler, dudaklar, bacaklar ve hepsini birbirinden bağımsız uzuvlar olarak gören erkekleri anlamamı sağlıyordu.

Jake'in konuştuğu adamlardan biri, üç çocuk babası Antoni-o'nun tüyleri böyleydi. Kolundan taşmış bileklerini kavrayan kalın

bir yumuşaklık. Turta tabağını onlara uzattım ve hepsi birer parça alana kadar da öyle kaldım. Alüminyum kapları içerisindeki turtalar yemek için hâlâ çok sıcaklardı. Antonio turtasını ağzına kaldırdı, gözlerini kıstı, ağzından uzaklaştırdı ve gözlerime baktı. Birbirimizi burada bulunan diğer insanlardan biraz daha iyi tanıyorduk; yıllar önce bir akşam yemeği yerken Antonio sarhoş olmuş ve hıçkırıklar içinde kendini durdurmayarak ağlamıştı. Tuhaf, parlak, rüyamsı bir yaz gecesi idi. Onun yanakları yaşla ıslanmıştı, benimse elim kolunun üzerindeydi.

Belki de bu yüzden bana baktığında ne düşündüğünü hemen anladım. Nasıl idare ettiğimi görmek için bakıyordu. Belki de salonumuzda güzel koyu kırmızı elbisemin içinde nasıl böyle durduğumu merak ediyordu. Topuklu ayakkabılar giymiş, saçlarımı taramıştım. Fondöten, rimel ve ruj sürmüştüm. Bir partideki kadında bu tip şeyler ancak yokluklarında dikkat çekerdik. Örneğin, yolun sonunda oturan Frankie bahçede çalışırken giydiği kot pantolonu ve tişörtüyle gelmiş, mutfağın bir köşesine ter kokusu sinmişti.

Ama Antonio dimdik ayakta durmak ve bu turta tabağını elimde tutmak için çaba sarf ettiğimi görebiliyordu. Bunu nasıl yapabildiğimi merak ediyordu. İzin isteyip alt kattaki tualete yöneldim. Orada ellerimle kendimi serinletebilecektim. Böylelikle eğer varsa gözyaşlarımı da dindirecek ve onları soğuk suda boğabilecektim. Orada ellerimi boğazıma dayayıp öylece kalabilirdim. Ne var ki banyonun kapısında okuldan annelerden oluşan bir grup kadın bekliyordu.

“Çok daha yaşlı. Ellilerinde falan! Evet... John böyle bir şey yapacak olsa...”

Topuklarımın üzerinde dönmeye çalıştım. Bir yerden hızlıca kaçmak için yapılması gereken hareket buydu, öyle değil mi? Ama topuklarım on beş santimdi. Beklemekten, duvara tutunmaktan ve beni görmediklerini ummaktan başka yapacak başka bir şey yoktu.

“Neden bu partiyi veriyorlar? Ben yapab...”

İşte o anda Mary başını kaldırdı. Kelimeler çoktan ağzından çıkmıştı ama o yine de ellerini dudaklarına sanki daha uzağa gitmesinler diye bastırdı. Heyecanla, tutkuyla, neredeyse tahrik olmuş gibi pembeleşen yüzü ve geniş dudakları, birden tek bir el hareketiyle yüz ifadelerini değiştiren pantomim sanatçıları andırır şekilde aşağı sarktı. Bütün enerjisi ve saçını parlatıp gözlerini aydınlatan ışıltı gölgelenerek yerini acıma ifadesine bıraktı.

“Lucy, biz de tam diyorduk ki. Tam... Nasılsın? Nasıl gidiyor?”

Beni sarmalamak ister gibi bir kolunu öne uzattı. Dört çocuk annesi bir kadın bana şefkat, ağlayacak bir omuz teklif ediyordu. Biri banyodan çıkınca sıraya aldırmadan içeri girdim ve kapıyı arkamdan çekerken cevap verdim.

“Ben iyiyim, teşekkürler. Bir dakikaya çıkarım!”

Tuvalet kapağını gürültüyle indirdim. Grubun bir şeyler mırıldanarak skandala sebep olan kelimelerin yankılarından uzaklaşmasını dinledim.

Hepimiz kendi ebeveynlik hayatımızın içinde, hiçbir şeyin olmadığı bir yerde yaşıyorduk. Başka şeylerin de yaşandığı, bir gecede değişebilen hayatları görmek için televizyon kanallarında geziniyorduk. Bizim dünyamızda bebekler olmuştu ve onlar çok önemliydi. Ama artık çok azımızın bebekleri ya da küçük çocuğu vardı ve bizler o günleri, yaşlıların *savaş* zamanlarından bahsedişlerine benzer bir saygıyla yâd ediyorduk. O zaman ve mekânın kasvetle birbirine karıştığı, var mıyız yok muyuz belli olmayan atmosferin anısıyla gözlerimiz yaşıyordu.

Şimdi pek çoğumuzun *dondurulmuş* ya da sonsuza dek yarım gün olarak kararlaştırılmış, az kazandıran kariyerleri vardı. Henüz çocuklarımız tam ergenliğe girerken yaşanacak olan boşanma davalarına vakit vardı. Onların gözden kaçamayacak hâle gelip vücuda bürünecek isyanları, bize içinde başka şeylerin de yaşandığı dünyaları hatırlatacaktı. Şimdilik aileler sağlamdı. Burada erkeklerin çoğunun yüksek maaşlı işleri vardı ve sık sık seyahate çıkıyorlardı. Kadınların pek çoğu da sahip oldukları diplomalara rağmen, okul

peşinde koşup kocalarının Stockholm ya da Singapur'dan dönme-
lerini bekliyordu. Bir şeyler yolunda gitmeyince; bir hastalık, ölüm
ya da boşanma gerçekleştiğinde hayatlarımıza meteor düşmüş gibi
oluyordu, kozmik bir olay.

Kendi çocukluğumdan buna benzer bir zaman, her günün bir-
birinin aynısı olduğu bir zaman hatırlayabileceğimi sanıyordum
ama o bile farklıydı: Bir keresinde ilk okul bir ya da ikinci sınıfta
arkadaşlarımdan birinin babası kendini kafasından vurmuştu. Olay
çalışma odasında gerçekleşmişti. Nedense tam olarak lokasyonu bi-
liyordum. Annem anlatmış olmalıydı. Okulda sessiz bir sempati
dalgası dolaşıyordu. *Zavallı Vicky*. Mahveden bir trajedi. Evde ka-
ranlık öfke dalgalanmaları ve şaşkınlık yaşıyordu. Birisi *bencil
pislik* dedi. Mutfak fayanslarını ve bu kelimeleri hatırlıyorum. İkisi
bir araya gelmiş, fayansın çiçeklerinin sarı kıvrımı bencil, karesi de
pislik olmuştu.

Banyonun dışında birinin müziği değiştirdiğini, bir Noel albü-
mü çaldığını duyabiliyordum. Mary, "Sıcak şarabı tekrar ısıtalım
mı?" diye bağııyordu. Bir kez ismimi seslendikten sonra durdu,
biri bir şey mırıldanıyordu. Şarabımı tuvalete getirmiştim. Tek
yudumda içebileceğim kadar soğumuştı, kafama diktim. İhtiya-
cım olmadığı hâlde çişimi yaptım. Sırf bir şey yapmış olmak için.
Vücudum rahatlasın diye. Ayağa kalkıp aynaya baktım. Yüzümü
yıkayacak olursam fondötenim çıkacak, rimelim akacaktı. Parmak-
larımı soğuk suyun altına tutup gözaltlarıma bastırdım. Serinliğiyle
sakinleştirici, tamamlayıcıydı.

Ağlıyormuşum gibi davrandığımı fark ettim. Ben de benim dı-
şımdaki herkes de onlardan uzaklaşıp rahatça ağlamak için bulun-
duğumu zannediyordu burada. Ama ben daha çok kıyafetlerimi
çıkarıp saatlerce suyun altında durmak, banyo yapmak istiyordum.
Derim ıslak bir kâğıt gibi kırış kırış olana kadar. O zamana kadar
da herkes giderdi.

Yaklaşık yarım saat sonra banyodan çıktığımda tamamen başka bir parti başlamış gibiydi. Kalanların hepsi –Mary ve Antonio yoktu– sarhoştı. Biri Noel şarkılarını kapatmış doksanların şarkılarını koymuştu. Nostalji bürümüş odalarda acı-tatlı, telafi edilemez bir duygu asılıydı.

Bazıları bahçede sigara içip çocuklar gibi tiz bir sesle konuşuyordu. Belki de evlerinde onları bakıcıların beklediklerini, beş yaşındaki çocuklarının gecenin ortasında sıcacık yanaklarıyla onların yataklarına tırmanacaklarını unutmuşlardı. Hâlâ hayatlarının ayakta sosyalleştikleri dönemini yaşadıklarından, zamanın sınırsız olduğunu ve hiçbir kuralın bulunmadığını sanıyorlardı.

Jake ortalarda yoktu. Yaptığım şey belli olsa da tekrar tekrar bütün gruplara bakıyordum. Kimseyle konuşmadım. Hepsi de konuşulamayacak kadar sarhoş ve gürültücüydü. Bahçenin sonuna kadar yürüyüp çürümüş piknik masasına oturdum. Altımda gıcırdadı. Topuklularımı çıkarıp ince çoraplarımın altından çimenin nemini hissettim. Önümdeki alan olduğu gibi karanlıktı ve yıldızlar gökyüzünü bezemişti. Ev yarım aydınlatılmıştı, üst kattaki pencereler karanlık ve kapalıydı. Mutfağın arkasındaki duvarda bulunan havalandırma deliklerinden dumanlar çıkıyordu. Yorgun partinin bitmesini bekliyor gibilerdi.

Arkamdan sesler geliyordu. Başta bir sürüngene ait gibi, ama sonra kesinlikle öyle olmadığını belli eden sesler. İnmeler, bazı

kelimeler. Ritmik, düzenli bir hışırtı. Barakanın arkasına yürürken o üç saniye içerisinde ne bulacağımdan emindim. Nasıl yaptıysa o kadını bir şekilde evimize, bahçemize sokmuş, çocuklarımızın uyuduğu yerden sadece birkaç metre ötede onunla sevişiyordu. İçimi korkunç bir öfke kapladı, tavan yapmış bir enerji. Ellerimi yay gibi gerip mümkün merteye dik durmaya çalıştım. Zihnim her zaman-
kinden hızlı hareket ediyor, bir düşünceden diğerine atlıyordu. Çarpışmaya hazır, frene basmadan, hızla ilerliyordu.

Ama barakanın arkasındaki kıyafet karmaşasının bizimle bir alakası yoktu. Mary'nin ipek elbisesi beline kadar sıyrılmıştı ve kocası bir yandan onu tutup bir yandan içinde hareket etmeye çalışırken dalgalar hâlinde sallanıyordu. Adam *sevişmekten* çok zor bir işin altından kalkmaya çalışıyor gibi görünüyordu ama buna rağmen Mary'nin başı onun boynuna gömülmüş, hazla sessiz ve itaatkâr bir şekilde inlerken devam ediyorlardı.

Elimi ağızıma kapayıp geri geri gittim. Paylaşacak kimse olmayınca o kadar da komik değildi. Ama yine de gülme isteği duyuyordum; neşeli, küçük bir kız kıkırdaması. Eve yaklaşırken sigara içenlerden kurtulan birinin karanlık gölgesinin bana doğru yürüdüğünü gördüm.

“Bu kadar komik olan ne?” Antonio’ydu. Elleri ceplerinde, kolları sıvanmış. İstemsiz bir kasılma hissettim, içimde bir şeyler havalandı. Saklayabileceğimi düşünerek gözlerimi eğdim.

“Bir şey yok.” Başımı iki yana salladım. “Sadece... Barakaya yaklaşma.”

Pek çok kişi bunun peşini bırakmaz, sırrı söyleyene kadar sormaya devam ederdi. Ama Antonio ne olup bittiğini tahmin edebiliyormuş gibi kaşlarını oynatıp dudaklarını öne uzatırken etkilenmiş benzemiyordu.

“Sigara içtiğini bilmiyordum.”

“İçmiyorum,” derken büyük bir nefes aldım.

Gülerek başını salladı ve konuşmadan eve sırtımızı dönüp gökyüzüne baktık. Kollarımız arkadaşıca birbirine değdi, ışık şölenini

seyreden iki kişi. *Bu olabilir mi?* diye düşündüm. Başka bir adam, Jake'in arkadaşı. Onu incitmenin kolay bir yolu. Muhtemelen bana da haz verecek bir şey. Antonio'yu bizi kimsenin göremeyeceği yan bahçeye çekip ellerimi boynuna doladığını hayal ettim. Parmaklarının bedenimde aşağı doğru kaydığını, içime girdiğini hissedebiliyordum. Geriye doğru hareket ettiğimizde çöp kutusunun yanında olacaktık. Geri dönüşüm kutusu. Mavi olan...

İstmeden attığım küçük kakhahayla birlikte ağızındaki sigara dumanı çıkıp soğuk havaya karıştı.

Bana döndü. "Ne?"

"Yok bir şey." Yavaşça nefes verdim. Bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum ve bu sanki yüzüme dokunuyormuş gibi hissettiriyordu.

"İyi gibi görünüyorsun," dedi. "şeyden sonra..."

Kesin biliyordu. Herkes biliyordu. Sigaramdan uzun bir nefes aldım, kimyasalların ciğerlerimi doldurmasını bekledim. Neden zarar gören ben oluyordum, hasarlı olan? Jake sadakatsiz davranmıştı ama nedense bunun benim imajımı zedelediği anlaşılıyordu. Basit bir ev kadını. Başardığı bir şey yok, bir yayını yok. *Sadık kalınmaya değecek biri değil.*

Öte yandan bütün parti boyunca Jake arkadaşlarıyla gülerken, saçlarını gözlerinden çekmek için yana atarken gayet rahat görünmüştü. Antonio'ya dokunma konusunu son bir kez daha düşündüm. Karşılık verebileceğini hissediyordum. Peki ya Jake? O ne hissedirdi? Hiçbir zaman kıskanç olmamıştı. Omuzlarını silktiğini, hatta güldüğünü görebiliyordum.

Aferin Luce, diyebilirdi. Hiç incinmeyebilirdi.

Antonio'yla birlikte eve girdiğimizde insanlar yavaştan gitmeye başlamışlardı. Sarhoşlukları nezaketlerinin son damlasını da silip süpürmüştü: "Jake nerede? Ona siktirip gitmesini söylemelisin." (Bunu fısıldayarak söylemişti.) "Göt herif. Çocuklar biliyor mu?"

Bu son soru karşısında kaşlarımı kaldırmıştım. *Ah evet*, dediğimi hayal ettim. *Küçük Paddy ve Ted'e babalarının iş çıkışlarında otellerde iş arkadaşıyla yattığını anlattık. Bir keresinde hatta dedik ki babamız tren tuvaletinde seks yaptı! Bu harika değil mi?*

Bunun yerine sakın kalarak "Güle güle," dedim. "Kendinize iyi bakın, yakında görüşürüz." Kibar ev sahibesini iyi oynamıştım. Gittiklerine gerçekten üzülmüyor gibi görünüyordum.

Mary son gidenler arasındaydı. Seks onu yormuş görünüyordu, bütün gece diş çıkaran bir bebek tarafından ayakta tutulmuş gibi bir hâli vardı ki o zamanlarını görmüştüm. Doğru bir karşılaştırmaydı. Saçları açılmış, kıyafeti dağılmıştı. O da gittikten sonra kapıyı kapattım, ışıkları söndürdüm, etrafı kilitledim, doğrudan parti dağınıklığının yanından geçip tek bir bardağı ya da turta tabağını temizlemeye kalkışmadım.

Yukarı çıktım; herkese Jake'in burada olduğunu söylemiştim: *biraz uzandı*. Banyonun önünden geçerken camından arkadaki parkın geceye karıştığını gördüm. Karanlık gökyüzüyle bir bütün olmuştu sanki. Hafifçe sabaha uzanan siyah bir şerit. *Eğer gittiyse, diye düşündüm, buna katlanabilirim, bu görüntü kadar temiz olabilirim. Vakur bir şekilde, hayatıma basitçe devam edebilirim.*

Odamızda ışıklar kapalıydı ama Jake'i karanlıkta seçebiliyordum. Yan yatmıştı. Uyanık olduğunu anlamıştım. Nefesi sessizdi ve oda uyanık olduğunu ele veriyordu.

"Tanrım.

İnleyerek yatağa çöktüm.

"Bir daha asla bu partilerden vermeyelim, tamam mı?"

Sesim normaldi, sakın. Bu lafları önceki yıllarda, önceki partilerden sonra da söylediğimi biliyordum. Jake üzerinde hâlâ pantolonu ve tişörtüyle bana doğru döndü. Bu kelimeleri, bu tonda duyduğuna şaşırmış gibiydi. Küfretmek yok, suçlamak yok. Hatta daha da iyi: Gelecekte konuşmuştum. Son zamanlarda gelecek yasaklanmıştı. Bugünlerdeki gerçekliğimiz orantısız bir farkındalık şeklindeydi: gelecek yok, sonsuz bir şimdi ama aynı zamanda yalanlarla, yarı gerçeklerle, aynı hikâyenin farklı versiyonlarıyla dolu sonsuz bir geçmiş.

"Gerçekten de öyle," dedi. "Vermeyelim. Hiçbir zaman. Bunu bir daha yapamam." Başını ellerinin üzerine koymuştu, karanlığın içinde teni pürüzsüz görünüyordu. Uzak bir gezegen gibi parlaktı.

"Mary'yle Pete'i barakanın orada sevişirken gördüm," dedim ve güldük. Uzun zamandır birlikte gülmemiştik. Yanından bile geçmemiştik. Jake kolunu benim omuzuma koyacakmış gibi uzattı. Kaçtım. İçtiğim o kadar sıcak şarap, kanepe ve tatlılardan oluşan yemekten sonra büyük, belirsiz bir hareket.

"Hayır." Hafifçe titredim. Onu herhangi bir zamanda reddediyormuşum gibi.

Uzun bir sessizlik oldu. Ben yatağın kenarında oturmuşum, ayaklarımın ucu yere değiyor, Jake sessizce yan yatıyor. Onun aşağı gitmesini ve kanepeyi yatağa dönüştürmesini beklediğimi fark ettim. Odanın boşluğunu hissetmek istiyordum. Dinlenmek istiyordum. Hiçbir şey söylemedim. Yerinden kalkarken yatağın yaylarının hareketini hissettim.

"Antonio'yla seni bahçede gördüm." Hafifçe güldü. "Ne yapıyorsun?"

Sorunun bir cevabı yok gibiydi. Benim bilebileceğim herhangi bir şeyle alakası olamayacak bir soruydu. Sanki bana dünyanın hangi gün yok olacağını ya da bir ay sonra yağmur yağıp yağmayacağını sormuştu. Partideki bütün gözleri, bana nasıl baktıklarını düşündüm. Ve kendisi burada her şeyden saklanmıştı. O an utanmış gibi bile görünmüyordu. Güvende, sakın. Bana dokunmak istiyordu.

Neredeyse tıslayarak ve öfkeyle tükürerek ayağa kalkacaktım. Bunun yerine dümdüz ona baktım.

“Galiba benden hoşlanıyor. Belki de biz...”

Başka bir sessizlik daha. Uzun sürmüş gibi gelmişti ama muhtemelen sadece birkaç saniyeydi.

“Senden hoşlanıyor mu? Sanmıyorum, Luce. Jen’le bir hayli mutlu.”

Jen sarışın ve çevik bir yoga öğretmeniydi. Görünüşe göre üç çocuklarını hiçbir zorluk çekmeden doğurmuştu. Vücudunda fark edilebilir bir değişiklik de olmamıştı. *Elbette.*

“Senin yaptığın şeyi yapamayacağımı düşünüyorsun, öyle mi Jake? Evde oturup kendim için üzüleceğimi sanıyorsun?”

“Bu konuda bir hayli başarılısın.” Burada kalmasını istediğim, ona öfkeyle bağırarak istediğim anda dışarı çıkmak için odanın kapısına erişmişti. Şu an hissettiğim şeyden kurtulmak için ellerimi üzerine bastırmak ya da herhangi bir şey yapmak istiyordum. Bütün vücudum safra doluydu. Bir insanın içinin, derisinin barındıramayacağı kadar çok safra. Sonsuzmuş gibi görünen miktarda. Sanki içimden taşacak, evimizi safra basacak ve tüm dünyayı ele geçirecekti.

—

Kuş-kadın nedir? Kendime tekrar tekrar bu soruyu sordum.

Doğaüstü deniyordu onun için. Başka isimler de vardı: Hırsız, leş, kasırğa, düztaban, tufan. Çirkin. Aç. İğrenç.

—

Dört saat sonra tamamen uykumu almış bir hâlde evin içerisinde dolanıyordum. Ev Jake'in söylediklerini tekrar ediyor gibi, *Ne yapıyorsun?* diyordu. Ama bu alana, bu duvarlara daha kolay cevap verebiliyordum. Elimi tezgâhın üzerinde gezdirdim ve çift camın yumuşak kalınlığını hissettim. Bu tezgâhı çok iyi tanıyordum.

Komşuları çok iyi, sanki oradalarmış gibi duyabildiğim bir yer vardı, o noktayı biliyordum. Konuşmalarının her bir kelimesini duyabiliyordum. Sanki duyulduklarını biliyorlarmış gibi açık konuşuyorlardı. Çocukların odasında nasıl bir his olduğunu biliyordum; orada olmadıkları zamanlarda havanın nasıl değiştiğini, toz gibi çöktüğünü, odadaki her nesnenin bir parçası hâline geldiğini.

Bunun karşılığında ev de beni olduğum gibi görüyordu, geldiğim hâlimle değil: Otuzlarında, sıradan bir kadın.

Rahatlıkla duyulabilir bir fısıltıyla, "Konuştuğumuz şeyi yapıyorum," dedim. "Bir şey yapmam gerekiyor."

Noel sonrasına kadar bekleyemeyecektim, olan biten her şey bir illüzyon gibi görünüyordu şimdi. Renkli ışıkların gerçekdışılığı, parıltılı kâğıtlara sarılmış boş kutular gibi...

Salona mümkün olduğunca sessiz girdim. Jake'in uykusu çok hafifti. Çoraplarımın uçları parkelerde gıcırdıyordu. Sehpanın üzerinde duran ve uçak moduna getirilmiş telefonunu usulca aldım. O benden çok daha mantıklı biriydi, hiçbir zaman gecenin köründe

sosyal medyada gezinmez, e-postalarına bakmazdı. Yattığı yerde döndü, ağzını oynattı ve anlamsız sesler çıkardı. Oda uykusuyla, erkeklerin geceleri yaydığı o kokuyla ağırlaşmıştı.

Telefon elimi terletirken parmaklarımın ucunda uzaklaştım.

-

Kuş-kadın çalma konusunda ustadır.

Yok etme konusundaysa daima çok hızlı olmuştur; var olanı yok eder. Önemli nesneleri, insanları, tabaklarındaki yemekleri, ağızlarına götürdükleri lokmaları.

Ani bir rüzgâr gibi yere iner ve her şeyi alıp götürür.

-

İkinci sefer. Yakınlarda bir yerde daha büyük bir Noel partisi bitiyor. Amatör işi havai fişekler atılıyor. Bahçenin boş dallarının arasında uyumsuz bir ritim. Sessiz çimenler, sessiz park: Yerküre derin uykuda ama insanlar uyanık ve gökyüzüne ateşler atarak onu aydınlatmaya çalışıyorlar.

Birkaç dakika oturup renkleri seyrediyorum ve başka hiçbir şey yapmıyorum. Jake'in telefonuna şifresini girmeye bile çalışmıyorum. Okyanusta geçirdiği yılların etkisiyle düzleşip yumuşamış bir taş gibi cansız elimde tutuyorum.

Oda tamamen karanlık ama sonra birkaç dakikada bir buzdolabını, bacaklarımı, içinde küçük bitki saksılarının durduğu pencere pervazını aydınlatan bir ışık parlıyor. Bir yerlerde birileri neşeyle bağırıyor. Ergenlerin gecenin belli bir saatinde çıkardığı bir tür vahşi, keskin, hayvani ses.

Işık her parladığında önce Tanrı'nın ya da evrenin bir hediyesi gibi geliyor, ama sonra bir uyarıya, bir felaketin habercisine dönüşüyor: Neredeyse *Noel sabahı*.

Telefonun ekranını çeviriyorum. Onun ışığı havai fişeklerden çok farklı, dostane gibi. Jake'in annesinden bir mesaj var, ama sadece bir kısmını okuyabiliyorum çünkü telefon hâlâ kilitli. Birkaç numara deniyorum: doğum günü, Paddy'ninki, Ted'inki. Evlendiğimiz günü deniyorum.

Son şans diyerek uyarıyor beni telefon. Karanlıkta bu kelimeler ne kadar insancıl, benim tek dostlarım.

09.10.84. Benim doğum tarihim. Telefon açılıyor, her şey önüme seriliyor, ulaşılabilir. Birkaç saniye daha hiçbir şey yapmıyorum, ânı tartıyorum, dokusunu hissediyorum. Yorgunum, gözlerim ağır. Yatağa girip uyuyabilmeyi hayal ediyorum. Bir iki saatliğine de olsa. Telefonu şimdi kapatıp geri koyabilirim.

Ama o uyuyor, bir çocuk gibi sakın. Partideki kadınları, Mary'nin sokakta karşılaştığımızda bana bakışını anımsıyorum. Ve Antonio... Bana acıyor. Beni arzulamıyor. Bunu şimdi anlıyorum. Zihnimin gözünden, bana bakarken yüz hatlarının yumuşadığını yine görebiliyorum.

Fotoğraflar aplikasyonunu açıyorum ve uzunca bir süre bir şeyle karşılaşmıyorum. Ve sonra oğlanlar geliyor, bizim oğullarımız... Yüzlerinin çiçekler gibi açışı, bacaklarının tuhaf şekilde kısalması, tersine büyüyüşleri; okul yıllarından dayanılmaz derecede tatlı oldukları çocukluklarına gidiş. O zaman ne kadar güzel olduklarını anlıyor muyduk? Şimdi anlıyor muyuz?

Gözlerimden yaşlar akıyor, telefonun ekranına damlıyor. "Su geçirmez." Telefonu ilk aldığımda Jake böyle demişti. "On metre derine dalebilirsin." Jake'i mükemmel bir dalıcı olarak Ege Denizi'nde hayal ediyorum, elinde bu âletle derinlere daldığını.

Kolumla ekrandaki ıslaklığı sildim. Titreyerek nefes alıp verdim. Kendi gözyaşlarımın oluşturduğu kötü havada. Fotoğraf yok. Kanıt yok.

Sonra görüyorum, elbette görüyorum... Bir dosya. Adı *İş fotoğrafları*. Son bir umut ışığı parlıyor içimde, belki de sadece arıların mikroskopik görsellerini görecekmiş; bal keselerini ve küçük, tüylü, uzun zamandır ölü olan bacaklarını.

Ama bunun yerine... Gördüğümü nasıl tasvir etmeliyim? Sanırım, hayatımın sonu. Bir çocuk kitabındaki dünyanın sonu gibi hayatın son günü. İçine düşebileceğin bir düzlük, etrafı saran bir

şelale. İşte Vanessa ve Vanessa ve Vanessa ve Jake ve Jake ve Vanessa ve Jake ve Vanessa ve Jake. Tabii ki çıplak. Ya da sadece sutyeni var ya da külotu. Jake'in üstü çıplak ya da çıplak ve onunla yalnız.

Nefes alıyorum. Nefes almaya devam ediyorum. Bedenimi havayla doldurup bırakıyorum. Bunu çok hızlı yapmamaya çalışıyorum, nefesim sıklaşmamalı. Bunun bana bir yardımı olmaz. Bir fotoğrafı seçiyorum. İkisi de çıplak, öpüşüyorlar. Bedenleri bir araya gelip tek olmuş, belden üstleri görünüyor, Jake telefonu başının üzerinde tek koluyla tutuyor.

Küçük kutunun, küçük okun üzerine tıklıyorum. Titriyorum ama bunun bir önemi yok. *Küçük kutu, küçük ok. Hedefe kilitlen.*

Seçenekler listesi: E-posta gönder. Bunu seçiyorum, kendimi durdurmadan önce hareketi tamamlıyorum. Beden hafızası, mekanik bir hareket, bisiklet sürmek kadar kolay. Sadece bir harf girmem gerekiyor: F. Ve çıkıyor: fakülteçalışanları@. Çok kolay. *Gönder. Mesaj gönderildi.*

Geri al. Telefon kibarca bana bunu öneriyor. *Geri al.* Ama hiçbir şeyi geri almıyorum. Bırakıyorum gitsin.

III

~

Herkes öğrendiğinde bunu öngördüklerini söyleyecekler.

Benim yaptıklarımın bahsedecekler: Bir okul arkadaşımın dizlerinde toplanan çoraplarına güldüğüm, elimle diğerlerine gösterip onlara da gülmelerini söylediğim zamanı. Terk ettiğim ya da görmezden geldiğim erkek arkadaşları. Günlüğümde yazan nefret kelimelerini.

Gerçekten korkarak, "Böyle olduğunu hep biliyorduk," diyecekler. Ama hiçbir şey bilmiyorlardı.

~

Çok güzel bir bahar başıydı. Ted'in doğduğu aylardan sonraki en güzeli. O yıl, dünya bir daha hiçbir zaman güzel olmayacak sanıyordum. Kış yıllar sürmüştü, uykusuz geçen sonsuz geceler, durgun bir bataklık gibi geçen günler. İlk çocukla yaşamak bir tür uyku hâli gibiydi, kendimi inek gibi yaşamaya bırakmaktan imtina etmediğim bir tür inek yaşantısı. Kaka temizlemekten ve göğüslerinden süt gelmesinden mutluluk duymak... İkincisinde yaşanansa bir savaştı.

Sezaryen dikişim enfeksiyon kapmıştı, öyle bir irin akıyordu ki bedenimin ikiye ayrılıp içimin dışıma çıkacağından emindim. Bir sürü kişinin içimi görmüş olmasını zor kabullenmiştim: cerrah, asistanı ve onun asistanı. Benim hiçbir zaman göremeyeceğim beni görmüşlerdi; organlarımın tam ve son derece kişisel olan doğasını, tuhaf şekillerini ve eşsiz yerleşimlerini.

Otuzumda hayatımın sona ereceğini, bir gün mutlaka bana verilecek olan şeylerle elimden alınacağını düşünüyordum. Acı, iş, yorgunluk. Ama bir gün bahar geldi. Akşamüstleri, çatlayan toprak, kokular ve tüm bunların gerçek olduğunu keşfedişim... İsimleri olabilirdi veya o isimler onlara asılı kalmış olabilirdi. Nesneyle çıkan ses arasında bir ayrıştırma mümkün değildi neredeyse. Bir ağaca bakarken *Ağaç* diye düşünür ve başımı sallardım. Doğruydum: Bu bir ağaçtı. Her yanı pembe pembe köpüklenmiş bir ağaç. İnanılmaz bir görüntü ama gerçek. Ağacın yere sarkan püskülleri,

pembemsi bir kar. Bebeğe bile göstermiştim; Ted'e ağacı gösterip onun için konuşmuştum: *Ağaç*. Yaşama böyle devam etmiştik, yaşamaya devam etmiştik. Belki bir daha hiç genç olmayacaktım ama hayattaydım. Oradaydım.

Yıllar sonra bu bahar da ona benziyordu. Renkleri de sürprizleri de aynı netlikteydi. Evin baharı ne kadar sevdiğini unutmuştum. Daha uzun saatler daha sıcak bir renge bürünmek... Mutfak masamızda nergislerimiz vardı, bu kadar tanidik olmaları komik gibiydi. Anneleri tarafından giydirildiği için surat asan çocuklar gibi boyunlarını bkmeleri.

Ama Jake hapşırıp duruyordu. Artık daha fazla evdeydi: Pek çok çiçeğe alerjisi olduğu için ağzını eliyle kapatıp inanılmaz bir gürültüyle her hapşırışında bana bakıyordu.

Suratına dayadığı mendilin boğduğu sesiyle "Bunlardan almasan olmaz mı?" diyordu. Başımı sallıyor, eskiyen sularını lavaboya döküyor, saplarını kıvrıp bahçedeki çöpe atıyor ve bir sonraki gün yenilerini alıyordum.

İşler atık böyle işliyordu. Bir şekilde evliliğimizde ilk kez ben sessiz, neredeyse itaatkâr bir kadın olmuşken Jake fkeli, havlayan bir adama dönüşmüştü. Fotoğraftan sonra soruşturma bitene kadar işten uzaklaştırılmıştı. İlk cevabı Noel'in ertesi günü gelmişti ama hindi, puding ve koro çocuklarının Noel şarkıları arasında bakılamamıştı.

Bu da ne Jake?

Sen iyi misin J? Bu bir şaka mı?

Her an, başparmağını her hareket ettirişinde sesini biraz daha yükselterek bunları bana da okudu. Rahatlamıştım: Bütün bir Noel günü zihnimin gitgide daha hafiflediğini hissetmiş, beynim kontrolü otomatik pilota devretmiş ve kalbim beni patlamakla tehdit etmişti.

Çocuklar hediyelerini aç insanların ekmeği torbasından çıkarmaları gibi açarken ben de tiz bir sesle yorumlarda bulunuyordum.

Neymiş o Ted? Noel Baba sana ne getirmiş? Küçük bir gitar mı? İnanılmaz!

Jake de bunları kaydediyordu. Bu videoların sonra, hediyeler bir kenara atılıp günün heyecanı gereksiz bir iş hâline geldiği zaman insanı ne kadar az tatmin ettiğini bilmemize rağmen çekiyordu. Videolardaki sesim, düşünebileceğim en kötü şekilde duyuluyordu; insanı tiksindirecek kadar tatlıydı ve sanki çocuklarımıza onlara aldığımız hediyeleri beğenmeleri için yalvarıyordum.

Mesajların geldiği akşamdan sonra duyduklarımı unutmaya çalışıyordum. Ellerimin yardımıyla çok yorgun bir hâlde yatağa girmek için yukarı çıkarken... İlk birkaç saniye için çocuklardan biri olduğunu düşündüm. Ağzını nemli bir kumaşa bastırmış birinden çıkan müzikal bir ağlama sesi. Durup dinledim. Jake'ti. Hıçkırarak ağlıyor, aynı sesi tekrar tekrar çıkarıyordu.

Kısa bir süre sonra bir akşam Vanessa'ya hiçbir şey olmadığını söyledi. Ellerini yüzüne koymuş, kendi oluşturduğu parmaklıklar arkasından konuşmuştu. O kadar öfkeliydi ki onunla tanıştığımdan beri ilk kez korkmuştum. Bana zarar verebileceğinden, babamın anneme yaptığı gibi duvara yaslayacağından, bileklerimi morartacağından, ertesi gün kollarımı çekiştirerek saklamak zorunda kalacağım izler bırakmasından korkmuştum.

"Benim telefonummuş," dedi. "Benim e-posta adresim. V'den intikam almak için bilerek yapmışım gibi göründü."

"V?" Kendimi durduramadım. Daha önce ona böyle dediğini duymamıştım. "V?"

Başını kaldırdı ve gördüm: Benim düşüncemin, sinirimin hiçbir önemi yoktu. Hiçbir avantajım kalmamıştı, hiçbir ağırlığı yoktu. Artık yoktu.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi, "Net olmak için söylüyorum," dedi. "Oyun burada bitti, tamam mı? Üç sefer falan kalmadı. Çok ileri gittin." Bu noktada neredeyse güldü ve tavana baktı.

“Tanrım, Lucy. İşimi kaybedebilirim. Bunu anlıyor musun? Kirayı nasıl ödeyeceğiz?”

İşte geliyor, diye düşündüm. Kanepeden kalkıyordu. Ama yanımdan geçip mutfağa gitti ve kettle’ı çalıştırdı, hepsi bu. Bir tık sesi, her gün yapılan normal bir hareket. Kettle su kaynatacaktı ve hayat devam edecekti.

Onun hayatı devam edecekti. Artık kabul edilen gerçek, en kötü şeyi yapanın Lucy olduğuydu. Uykularım yarım saatlik, rüya bile görülemeyen döngüler hâline geldi. Bunun yerine uyanık yatıp bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum. İnanamayarak adım adım gözden geçiriyor, olayların nasıl geliştiğini düşünüyordum. O kadınlardan biri hâline gelmiştim. Hakkında okuduğum, dünyadan yok olan, kendi öfke gezegenlerinde yaşayan kadınlardan biri. Ellerim artık kendi ellerim değil miydi yoksa? Başkasına aitlerdi. *Bayan Stevenson’a* belki. Jake’le evlenen, onun karısı, çocuklarının annesi olan ve bir daha hiçbir zaman gerçek bir insan olmayacak kadına.

Mesaj rutin bir gecede, çocukların banyo vaktinde, Jake gözleri kırmızı ve yorgunluktan şişmiş bir hâlde onların yanında otururken geldi. Genelde onun için duyduğum empatinin artık olmadığını fark ettim. Yüzüne şefkatle dokunmak, gözlerini öpmek istemiyordum. Önceleri bunun yerinde hiçbir şey yoktu ve sonra da tuhaf bir gözlem isteği gelmişti. Jake'i *görüyordum*. İnanılmaz detaylı bir şekilde, kafasındaki her bir saç telini, yüzündeki her bir deliği. Görüşüm bir doğa programındaki kamera kadar netti. Göz mercekleme hiç hareket etmeden, istediğim kadar yakınlaştırebiliyordum ona.

Mesaj sesi geldiğinde Ted'in eşofmanının içine geçmiş iç çamaşırını çıkarıyordum. Bu umut verici ses gerçekte genellikle artık görüşmediğim bir gruptan gelirdi. Beni listelerinden çıkarmayı unutmuş insanlardan. Ya da okul grubunun istekleriydi; ev yapımı kekler, gönüllüler, boş vakti olan kadınlar...

Ama bu farklıydı, bilinmeyen bir numara. Profil resminin yerinde karman çorman renkler vardı.

Ben David Holmes. Mümkünse konuşmak istiyorum. Buluşabilir miyiz?

İlk tepkim Jake'e söylemeyi istemek oldu. Evlilik insanı böyle yapar. Bizimkisi gibi, birbirimize dokunmadığımız bir durumda bile sınırları ortadan kaldırır. En temel cümlelerle iletişim kuruyorduk:

Bedensel sağlık ve çocuklarımızın güvenliği, yemek ya da çocukları okuldan alma saatleri ya da hastalıklara dair temel bildirimler. Hepsi bu. Ama yine de telefonum elimde ona döndüm. Ben hareket edince Paddy de hareket etti ve küvetin yanında durmakta olan bir bardak buz gibi suyu kardeşinin omuzundan aşağı döktü. Ted ığlık attıktan sonra ağlamaya başladı. Çocuklar son zamanlarda normalden daha çok kavga ediyorlardı. Öyle bir dönemdi ki neredeyse herhangi bir günlük aktivite, bir bardağın rengi ya da kapıdan önce kimin geçeceği gibi meseleler ani bir düşmanlık patlamasına sebep oluyordu.

Jake'e söyleme isteğim Paddy ve Ted in fkesinde, radyatörün üzerinde ısınmaya bırakılan havlulara sarınmalarında, yaşlarına hiç uygun olmayarak dikkatlice konuşmalarında ve kitaplara gmlmelerinde kayboldu. Bu, günümüzün en uzun ve en yoğun saatiydi. Çocuklarımız üzerimize tırmanarak neredeyse iimize girecek kadar yakınlaşıyorlar, bedenlerimiz arasındaki uzaklığı kapatıyorlardı.

Ted bir oturuşta sadece birkaç kelime okuyabiliyordu ve bu onu o kadar yoruyordu ki başı yastığa düşüyor, kapanan gözleri arada bir açılıyordu.

“Anne, sen oku.”

İlk cümlelerde Biff ile Chip'in son maceralarını, kelimeleri, parlayan anahtar ve Ted'in parmaklarının ucuyla tembelce üzerinde gezdirdiği deniz canavarını anlayarak okuyordum. Ama çok vakit geçmeden aynı anda hem okuyup hem de dşnebildiğimi, ağzımla gözlerimin birbirinden bağımsız hareket edebildiğini, böylelikle zihnimin telefonumdaki mesajıma dönebildiğini fark ettim.

David Holmes benimle hangi sebeple görüşmek istiyor olabilir-di? Neye benzediğini hatırlamaya çalıştım ama sadece birbirinden farklı detaylar gözümün önüne geliyordu: Arasına aklar düşmüş kahverengi sakalları, birbirine yakın solgun gözleri. Ya da belki ışıkta gözlerini kısıyordu. Jake bana onun da akademisyen olduğunu söylemişti. Vanessa ve kendisiyle aynı alandandı. Onlarinkinden daha prestijli bir üniversitede profesördü. şimdi şimdi hatırlıyordum:

Noel partimizde, bölüm partilerinde kendisine duyduğu güven, buralarda yaşadığı herhangi bir deneyimin sadece geçici anlar olduğu hissi... Kendi hayatının derinliklerine doğru giderken yolda karşılaştığı ıvır zıvır.

Ted esnedi. Ben de eğilip yanağını öptüm. Saçının altında, kulaklarının arkasında biriken nemli güzelliği kokladım. Korkarım ki çocuklarımı çok fazla öpüyordum. Buna bir sınır koymalı, onları kendi hâllerine bırakmalıydım.

Odadan çıkarken telefonumu arka cebimden çıkardım. Jake'in görme ve sinirlenme olasılığına karşı silecektim. Silinip gidecekti. Gönderdiğim e-posta nasıl bir şey yaptıysa bu mesaj da hiçbir şey yapmayacaktı. Anlık kararlar. Tek bir hareketle değişen hayatlar. Ufak bir el hareketinden belki biraz daha büyük bir reaksiyon.

Doğrudan mutfağa gidip buzdolabının ışığının önünde durdum. Jake'in üst katta Paddy'ye bizim odamızda kitap okuduğunu duyabiliyordum. Sesi monotondur. Bir tabakla üzeri kapatılmış bir kâseye ve streç filmle kapatılmış başka bir şeye uzandım. Son zamanlarda ikinci bir akşam yemeği daha yiyordum, yemekten artanları ayakta çatal bıçak bile kullanmadan elime ağzıma tıktırıyordum.

Bu yepyeni bir açlıktı. Elimde bir peynir parçası tutup kenarlarından elma gibi kemirmeme sebep olan türden. Dolaptaki her artık tabağına tek tek bakıp bütün bir mayonezli ton balığını mideye indirdim. Zihnim hızlandıkça ağzım da hızlanıyordu. Hatta boğazım ve tüm sindirim sistemim de. Bugünlerde sürekli boştum, içimdeki açlıkları doldurulmayı bekliyordu.

-

Çocukken bir kere birine anlatma hatasına düştüm. "Kanatlar," dedim. "Bir kadın.

Anlattığım kişi biraz alaylı bir sesle, "Ah," demişti. "Bir korucuyu melek!"

Bir gün haberlerde kanatları olan bir iskelet gördüm. İnsanlar "Kanat," dedi. Meleklerin ya da başka bir şeyin olduğuna dair. Ama bunun sihirden çok kasaplıkla alakası olduğu anlaşıldı. Karanlık bir kümeste çalışan parmaklar ölü tavukları başka bir şeye dönüştürmeye, onları yüceltmeye çalışmıştı.

-

Birkaç hafta sonra Paddy'nin yaş günüydü ve detayları göze görünmeyen uzaktaki bir anıt gibi yükselerek üzerime geliyordu. Büyükle bir parti yapmaya gücümüz yetmeyecekti ama yapmamız da gerekiyordu. Onu dışlanmaktan başka nasıl koruyabilir ve mutlu olmasını sağlayabilirdik ki? Sömestr bitmeden davetiyeleri gönderirken Paskalya tatili dolayısıyla pek çoğunun gelemeyeceğini umut ediyordum. Bütün sınıfı davet etmek, bir yer kiralamak ve çocukları eğlendirmesi için birini tutmak işin normali olmuştu. Ancak bu etkinliklerin amacı eğlence değilmiş gibiydi. Çocuklar genellikle diken üstünde ve tedirgin görünüyordu, aileler en iyi ihtimalle yorgunluktan ölüyor, en kötü ihtimalle de partiyi travmatize bir hâlde tamamlıyorlardı. Partiye gelenlerin paketlenmiş hediyelerini titreyen elleriyle veriyorlardı.

Nehrin yanındaki bir kafede oturmuş çalışır gibi yaparken aslında korsan temalı partinin malzemelerini alıyordum. Bardaklar, pipetler, kalemler, baloncuk kutuları, masa örtüleri, balonlar, minyatür su silahları, mumlar, küçük yoyolar. Her birinin üzerinde farklı korsan yapışkanlarından vardı. İnternette gezinip seçeneklerimi daha önceki seferlere göre çok daha hızlı bir şekilde seçiyor ve alıyordum. Gözlerimin arkasında birikmekte olan enerjiyi, şekerli bir gücü, dikey bir yükselişi hissediyordum.

Bazen başka hiçbir şey düşünemiyordum. Geceleri rüyalarım da papağanlar görmeye başlamıştım; önlerinde ejderha pruvaları

olan korsan gemileri, altın ikolatalarının yağıdı hafif bir yağmur. Gündüzleri çok az iş yapabiliyordum; müşteriler kızgın e-postalar göndermeye başlamışlardı. Silah olarak gösterdikleri kibarlığa yaralamak için bilhassa seçilen bazı cümleler eşlik ediyordu.

Hayal kırıklığına uğramamız... Olmasını bekledik... Uyardık...

Her zaman *biz*. Daha önce birinci tekil şahıs kullanmış müşteriler bile. oğul konuşunca bir insanı yaralamak daha kolay oluyordu herhalde. İşlerin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyordum ama bunu durdurabilmek için bir şey yapamıyordum, zihnim bunun için çok hızlı çalışıyor gibiydi. Her bir görevin sadece üzerinden geçebiliyor, olabilecek en az veriyi biriktiriyordu.

Buna rağmen hayat devam ediyordu, yeni normal, hızlıca adapte olduğumuz yeni bir varoluş şekli: Jake evde olmasına rağmen çocukları her gün okuldan yine ben alıyordum. O salonda kulağında kulaklıkları ve dizlerinin üzerinde bilgisayarıyla bir şeyler yazarken etrafta kahve bardakları ve yulaflı atıştırma kâğıtları birikiyordu. Herhalde çalışıyordu.

Yemekleri hâlâ ben yapıyordum; bulaşık makinesini ben dolduruyor, ben boşaltıyordum; oğlanların arkadaşlarının aileleriyle ben mesajlaşıyordum; okul sonrası etkinliklerini, kuaför randevularını, oyun arkadaşlarıyla buluşmalarını, yeni ayakkabılarını ve göz doktorlarını ben organize ediyordum. Bazı şeylere yetişemiyorduk; ev genellikle dağınıktı, ihmal ediliyordu. Bana kızgın bakıyordu. Ben-se yapılması gereken işler için dışarı çıkıyor ve sonrasında beni daha çok işin beklediğı eve geri dönüyordum. Genel olarak iyi huylu davranıyordum.

Bu yeni düşünce şeklimle sanki zihnim tamamen farklılaşmış gibi, bambaşka bir aydınlanma daha yaşadım. Sanki zihnim iyice hızlanmış, keskinleşmiş ve bakış açım gereksiz şeylerden kurtulmuştu. Yıllarca Jake çocukları hafta sonları dışarı çıkardığında –parka ya da yüzmeye– birinden birinin öleceğinden emin yaşamıştım. Bu

ailemle olmak yerine kısa bir süreliğine de olsa yalnız vakit geçirmek istediğim, bunu tercih ettiğim için bana verilen karşılık olabilirdi. *Bencil anneler çocuklarını hak etmezler.* Bir şekilde bir yerde bunu duymuş ya da hissetmiştim. Belki de yediğim mısır gevreğinde vardı, bir kalenin kurulması gibi ya da şafağın sökmesi gibi: Tamamen doğal, hiçbir şekilde kaçınılamaz bir durum.

Sonra bir gün, bu mesaj ne kadar kolay geldiyse o kadar kolay gitti. Çocuklar küçük bisikletlerinin üzerinde evden uzaklaşırlarken onlardan düştükleri ve kaldırımda beyinlerinin dağıldığı ânu hayal etmemeye başladım. Ted havuzda yüzerken Jake'in gözlerini bir saniyeliğine ondan ayırdığı, can kurtaranın meşgul olduğu ve o küçük bedeninin karanlık şeklinin suyun altında yok olduğu ânu düşünmedim.

Sonunda net bir şekilde görüyordum: Çocuklar muhtemelen iyi olacaktı. Ve eğer tersi yaşanırsa *bu benim hatam olmayacaktı.* Normal anneler böyle hissediyor olmalıydı. Şık kıyafetleri içinde, haftalık misyoner pozisyonu sekslerini yapan o *çok mutlu* olan kadınlar. Stil sahibi mobilyaları ve doğal hâlleri hiçbir şey söylemeden bir sonraki nesle aktarılıyordu. Kendileri için bir şey istemeyen ama kızlarının klarnet konserlerinde, oğullarının mezuniyetlerinde hıçkırarak ağlayan ve bunu gerçekten gurur duydukları için yapan, kendilerinden vazgeçerek acı çektikleri için değil (ben ağlasam bunun için olurdu), enerjileri artık onlardan ziyade başka birilerine ait olan bütün o anneler.

Jake'in telefonuna bakmayı bile bırakmışım. E-postayı gönderdiğimden beri uyurken telefonunu yastığının altından alıyor, doğum tarihimi giriyor, onun adını ve yeni fotoğrafları arıyordum. Ama daha önce görmediğim bir şey yoktu, nihayetinde telefonu görüp aldırılmayı öğrenmişim. Ekranın kararmasına ve parlama-sına karışmamayı öğrenmişim.

~

Görünüşe göre kuş-kadının hiçbir zaman çocukları olmamıştı. Hiçbir zaman bir ev almamış ya da kiralamamış, yastık kılıfları seçmemiş ya da binlerce halı arasından birini beğenmemişti.

Kanatları üstünde uyuyabilirdi; kendi bedeni onun kendi sığınağıydı. Pençeleri kıvrılmış, saldırmaya hazır...

~

Bir öğleden sonra eve normalden erken döndüm, çocukları okuldan alıp haftalık yüzme derslerine götürmeden önce fırına bir şey koymaya karar vermiştim. Son zamanlarda tekrar en basit şeyleri pişirmeye başlamıştım: bir sürü makarna, hazır pizza, hazır patates kızartması ve konserve çorbalar. Ama bugün bir kuzu budum vardı; yavaşça pişirip patates ve haşlanmış sebzelerle servis edebileceğim bir şey. Artık özür dileyen bendim. Ona mutlu olacağı bir şey veriyordum.

Eve döndüğümde kanepede değildi. Halbuki son zamanlarda orada yaşıyor gibiydi. Bacaklarını tepeye dikip öylece yatıyor; televizyonda uzayla, uzaylılarla, suratları biraz değişik birtakım insanlarla ilgili programlar seyrediyordu. Evi o devralmıştı, bu dört duvar artık benden çok ona sadıktı. O yokken bile onun gibi kokuyordu. Ama bugün salona girdiğimde kanepede boş ve sessizdi. Onsuz yenilmiş görünüyordu. Oturduğu yerin yastıkları içine gömülmüş duruyordu.

Mutfaktadır diye düşünerek oraya gittim. Hep yaptığı gibi kettle'in yanında duruyor olmalıydı. Üniversitedeyken birlikte yaşadığım ev arkadaşlarım gibi. Aralarından birini, çekingeni olanı sadece kettle'in yanında görürdüm. Ya kahve ya da noodle yapar, ellerini yağlı saçlarında gezdirirdi. Ama Jake orada da değildi. Yukarı çıkmaya başladım. Bir yandan da Paddy ve Ted'e ait eşyaları basamaklardan topluyordum. İki eşofman, bir çorap, yarım bırakılmış bir yapbozun parçası.

“Jake?” diye seslendim.

Banyoda, elinde bir kutu beyaz boya ve geniş bir fırçayla Ted’in yıllar önce boyadığı bir resmin üzerini kapatıyordu.

“Selam.” Bir anlığına bana, sonra tekrar duvara döndü. Hiç huyu olmadığı üzere sadece evdeyken giydiği eski bir kot pantolonunu giymişti. Kalçalarına büyük geliyordu, kemerle tutturmuştu. Üzerinde on beş yıl önce dinlediği grubun resmi olan eski bir tişört vardı.

Duvara bakmaya devam ederek, “Bir işe yarasam daha iyi olur diye düşündüm,” dedi. Zaten mükemmel görünen bir köşenin üzerinden fırçayla bir kez daha geçiyordu. Yavaşça nefes alıp veriyordu. “Duruşmaya kadar daha haftalar var.”

İlk kelimeyi alaycı bir sesle vurguladı. Bana parmağının kaydığını ve e-postayı yanlışlıkla gönderdiğini söyleyeceğini anlatmıştı. Beni bu işe bulaştırmayacaktı. İşe geri döndüğünde –tabii eğer dönebilirse– bir daha Vanessa falan olmayacaktı. Birlikte katıldıkları çalışma gruplarından ya da komitelerden de çıkacak, koridorda bile onunla karşılaşmamaya çalışacaktı.

“Dinle Jake...” Ona henüz söylemediğim kelimeleri ararken ellerimi eğip büküyordum. *Özür dilerim* değil. Bunu ikimiz de defalarca birbirimize söylemiştik ve artık anlamını kaybetmişti. Neredeyse şaka gibi bir şeydi, her seferinde gülme isteği uyandırıyor.

“Teşekkürler,” dedim. “Daha önce teşekkür ettim mi, bilmiyorum. Benimle beraber yola devam ettiğin için, bedelini ödemeyi kabul ettiğin için.”

“Kabul etmek?”

Yanlış şeyi söylemeyi başarmıştım.

“Öyle demek istemedim... Sadece şey demek istedim. Teşekkürler.”

Jake yine “Bedelini ödemeyi kabul etmek,” dedi ve başını iki yana salladı. Cümleyi, önemini tartıyor gibiydi.

“Bu pek de doğru sayılmaz, değil mi Luce?”

Fırçayı bırakıp lavaboda ellerini yıkmaya gitti. Pantolonunun üzerinde, kollarında ve yüzünde ufak boya lekeleri vardı. Bana

doğru yürüdü ve ben hiç düşünmeden yanağındaki bir boya lekesini silmek için elimi uzattım.

Elimi havada yakalayıp durdurdu. Gözlerime bakmadan beni öpmeye başladı. Dili ağzımın içinde gitgide yükselen bir şiddetle gezinirken karşılık beklemiyordu. Önce hafifçe sonra biraz daha kuvvetle beni geri geri itmeye başladı. Kolunu arkama dolamıştı. Bacaklarım onunkilerle birlikte hareket ediyordu.

Normalde hızlı ya da yavaş, nazik ya da keskin bir açılış olması gerekirken şimdi hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey hissetmiyordum. Bluzumu yukarı kaldırıp göğüslerimden birini sertçe avucuna alırken ellerini neredeyse hissedemiyordum bile. Jake daha önce bana hiç böyle dokunmamıştı; sanki sadece bir bedenden ibaretmişim gibi.

Üzerimde kemeriyle uğraşırken halının üzerine yattım. Bu sefer biraz daha şefkatle öptü beni ve tepkimi görmek ister gibi ilk kez gözlerime baktı. Başımla onayladım. En azından bu kadarını yapabileceğimi düşünüyordum.

Jake üzerimde hareket ederken duvarda bir posteri gördüm. Eskiden, onun üniversitedeki evinden kalma bir poster. İlk kez seviştiğimiz ânı hatırladım. Tutku bizi sarmadan önceki anların bir tuhafılığı vardı. O akşam dolunaydı; kıyafetlerimizi nasıl çıkardığımızı, ayışığının solgun vücutlarımızda nasıl parladığını, kendimizi hem birbirimize hem de dünyaya karşı nasıl da yeni hissettiğimizi düşündüm.

Bacaklarımın arasındaki bu sızıyla çocukları okuldan alacak ve yüzmeye derslerine götürecektim. Kapıda durup yeni çocuk parkı oyuncaklarıyla ilgili konuşacak ve üzerimdeki kokuyu alıp alamayacaklarını merak edecektim. Acaba kaç kişi ellerinde ve kurumakta olan iç çamaşırlarında seksin iziyle çocuklarını okullarından alıyor, ceketlerinin içinde kıyafetlerini düzeltiyordu?

Paddy ve Ted bitkin ve aç bir hâlde çıktılar dışarı. Yanımda yiyecek bir şey getirmeyi unutmuştum; bir dükkâna gitmemiz gerekiyordu. Bağlı bir köpek havlayıp Ted'i korkuttu. Kaldırıma diz çöküp oğlumun üniforma içindeki bedenini kollarıma aldım. Üstü başı okul, et ve lahana gibi bir şeyin karışımından oluşan seyreliş idrar kokuyordu. Köpek havlaya havlaya sahibi tarafından götürülene kadar ağlaması durmadı. Ted'in küçük kolları belimdeyken Jake'i, içime soktuğu parmaklarını düşündüm. Sanki bana nasıl dokunulmasından hoşlandığımı unutmuştu. Ted ıslak yüzünü boynuma gömdüğünde orada ne olduğunu anlayıp anlayamayacağını düşündüm, kendi babasının erkekliğinin kokusunu alabiliyor muydu?

Paddy, "Sadece bir köpek, böyle bebek gibi ağlama, ayıcık Teddy," diye bağırdı. Yüzü nefretle kırışmıştı ve paltosuna sular damlıyordu.

Ted bunu duyunca daha da kuvvetle ağlamaya başladı. Başını geriye doğru attı, yüzünü gökyüzüne doğrultup ağzını kocaman açarak ağladı. Gelip geçen bize, çıkardığımız sese bakıyordu.

“Kes... Lütfen konuşma Paddy. Tanrı aşkına, gerçekten korktu.” Cebimde eski bir mendil buldum ve Ted’in yanaklarına bastırarak gözyaşları dökülmeden mendilde toplamaya çalıştım. Çocukları arabada da bırakabilirdim ama bunu yaparsam insanların nasıl bakacağını biliyordum.

Havuza doğru yola çıktığımızda –trafik çok kötüydü ve cama yağmur damlaları düşmeye başlamıştı– Paddy koltuğumun arkasına ayakkabılarının sert önüyle vuruyordu. Çok sağlam botlardı. Bir cumartesi günü beraber seçtiğimiz kaliteli bir çiftti ve Paddy gururla ayaklarını dükkânın yerlerine vurarak dolanmıştı.

Şimdi ritmik bir şekilde koltuğumu tekmeliyordu. Her seferinde biraz daha sinirle, gergin ve sonra da kırgın bir sesle durmasını söylediğimde bir kez daha tekmelemeye başlıyordu.

Sonunda, “Sen korkunçsun,” diye bağırdı. Öfkeme karşı kendi öfkesini konuştururken omuriliğime sert bir tekme vurdu. Sırtımdaki acıyla bağırdım. İçimin derinliklerinde Jake’in varlığının acısı kendini hissettirdi. Beni kınıyordu. *Paddy haklı*, diye düşündüm. Benim ne olduğumu biliyordu.

Birkaç dakika ikisi de sessiz kaldı. Pencerelerde yükselen ve alçalan dünyanın hayallerine dalmışlardı. Bedenlerinin altında titreşen motorun sesi onları yatıştırmıştı. Yiyecekleri bittiğinde kavgaya tutuştular. Sessizliğin içinde karanlık çığlıkları, benim de bağırarak cevap verdiğim bağırtılar...

“Bana kokuşmuş dedi anne!”

“Hayır demedim! Yalancının tekisin!”

“Susun! İkiniz de. Bağırmayı kesin!”

Biri gerçekten kokuyordu. Muhtemelen Ted kendini doğru düzgün silmemişti ve saatlerdir orada bekleyen çocuk dışkısının kokusu arabayı doldurmuştu. Burnumuza, saçımıza, tırnaklarımızın altına doluyordu.

Daha da çok bağırmaya başladılar. Sonra da hiçbir yere yetişmeyen ufak kollarını umutsuzca sağa sola savurmaya. Dikiz aynasında Paddy’nin emniyet kemerini açmaya, altından kurtulmaya ve

kardeşinin koluna uzanmaya çalıştığını görüyordum. O da zaten kendininkileri savunma amaçlı sallayıp duruyordu.

Uzun, sessiz, evlerle dolu bir sokaktan geçiyorduk. Görünürde başka bir araba, kasis ya da kaldırımlarda bir insan bile yoktu. Elektrik direğinin üzerinde bir kuş başını eğmiş, tüylerini karıştırıyordu. Dikiz aynasına bir kez daha baktım. Oğlanlar birbirlerine vuruyor, öfkeyle bağıryorlardı. Arabadan taşan sesleri çok net ve yüksekti. İçimde sinirin yükseldiğini hissettim, korkunç derecede tanıdık, uzun zamandır ilgilenilmeyen bir arkadaş. Tırnaklarımı direksiyonun yumuşak derisine batırdım, dişlerimi sıkarken çene kemiklerim sızlıyordu.

Ayağımı gaza koyup orada tuttum. Hızın göğsümde yükseldiğini, kuvvetinin beni koltuğumda geriye doğru ittiğini hissediyordum. Ben hızlanmaya devam ederken arka koltuğa bir sessizlik çöktüğünü duymak yerine hissettim. Paddy'nin emniyet kemeri- nin tekrar kilitlendiğini ve dümdüz önüne baktığını anlayabiliyordum. Ancak sokağın sonuna geldiğimde ayağımı kaldırıp azar azar yavaşladım. Ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey duymadığımda aynadan suratlarına baktım. Sessiz ve nemliydi. İkisi de ne hayal dünyasına ne de kavgaya geri dönmeye niyetlilerdi. Gözleri ıslaktı, ne düşündüklerini anlamak olanaksızdı ve karşılırlarına bakıyorlardı.

~

İnsanlar, "O kötü bir anne," diyebilirlerdi.

"Peki bir anne, bir insan mıdır?" diye sorabilirlerdi. "Ya da sadece insan şeklinde, bütün uzuvları doğru yerde olan biri midir?"

~

David Holmes ile daha önce hiç gitmediğim bir restoranda buluştum. Bana her zaman şık giyinip gitmen gereken bir yer gibi görünmüştü, Amerikan dramalarında dulların giydiği şu kusursuz kıyafetlerden. Dar bir elbise, belinde kemer, ince çorap ve deri, marka topuklular. Buraya herhangi bir şey için rezervasyon yaptırdığımı düşünemiyordum; ne krem rengi duvarları, ne de dışarıdan gelip geçenin görmesini engelleyecek şekilde pencereleri kaplayan şık ev bitkileri bende burada bir yaş günü ya da evlilik yıldönümü kutlama isteği uyandırıyor.

Yeri ve zamanı David belirlemişti, kontrolün onda olmasına izin vermiştim. Başka bir uykusuz gecenin ortasında, uykusuz saatler kara bir okyanus gibi beni sararken mesajı göndermek bana yeterli gelmişti.

Tamam. Ne zaman? L.

Yatak, karanlıkta çalkalanan çapsız bir kayık gibiydi. Sabah mesajı gerçekten gönderip göndermediğimi kontrol etmem gerekti. Daha önce pek çok kereler yaptığım gibi sadece yazıp göndermemiş de olabilirdim. Mesajı hiç silmedim. Zihnim iyiden iyiye huzursuzlandığında ve düşüncelerimin içimde patlayarak pencerenin dışındaki havaya karışacağını hissettiğimde tekrar bakmayı seviyordum. O kelimeler beni sakinleştiriyor, beni durduruyorlardı.

Birkaç saat cevap vermedi. Belki de umut etmekten vazgeçmiş ve mesaj gönderdiğine bile pişman olmuştu. Ya da çok meşguldü. Onu beyaz bir laboratuvar önlüğünün içinde hayal etmeye çalıştım ya da yüzlerce öğrencinin önünde büyük bir amfi sınıfta. Ama çok zor oluyordu: Hafızamda sadece donmuş karelerde vardı. Elinde ucuz fakülte şarabını tutuyor, bir yudum alıyor ve ufak, kibar bir memnuniyetsizlik hareketi yapıyordu.

Onu tanıyabilecek miydim acaba? Bu sanki bir iş görüşmesiymiş gibi, ismini modellere benzeyen hostese verdim. Ceketli kolunu uzatıp arkayı gösterdi. Elbette, korunaklı olsalar da camlara yakın oturmuyacaktı. Muhtemelen tanıdığı çok az insan böyle bir yere geliyordu. Kendi seçkin ve yüksek pencereci evlerinin yakınındaki mahalle restoranlarını tercih ediyor olmalıydı. Çalışanları isimleriyle tanıyorlardı.

O beni görmeden ben onu gördüm, mönüyü ilgiyle inceliyor gibi görünüyordu. Acaba yemesi zor, orası burası akan bir kahvaltımı seçecekti? Florentine usulü yumurta belki. Şapırdatarak ağzına sokuşunu seyredeceğim bir şey. Ama ben yanına yaklaşır yaklaşmaz mönüyü yana koydu. Sandalyesinden kalkıp bana ağzı kapalı gülümsedi, elimi sertçe sıktı –cildi kuru ve serindi– oturmadan önce gözlerime baktı. Önceki karşılaşmalarımıza kıyasla daha rahat giyimliydi. Ceketini yoktu, soluk mavi bir Oxford gömlek giymişti ve en üst düğmesi iliklenmemişti. Hatırladığımdan daha yaşlıydı; gıdısı sarkmıştı, masanın üzerindeki elleri hafif tüylü ve lekelerle kaplıydı. Vanessa’dan en az on yaş büyük olmalıydı. Kendimi tutamayıp vücudunun sıkılığı ve oğlan çocuklarinkini andıran yumuşak teniyle Jake’i istemesinin normal olduğunu düşündüm. Kızarmış olmaktan korkarak başımı eğdim. Beni, *yanlış yapılan kadını* değerlendirdiğini biliyordum. Bulabildiğim en iyi kıyafetlerimi giymiştim ama karnımın pantolonumun bel kısmından taşıdığını ve bacaklarımın sandalyenin derisine biraz fazla gömüldüğünü hissedebiliyordum.

“Sizi buraya çağırmam tuhaf gelmiş olabilir.”

Soru sorar gibi değildi, sanki hislerimden tamamen emindi, onları çoktan tartmış ve mantıklı bulmuştu. Sanırım *mantıklı olmak*, pahalı banyolara, az kredi borçlarına ve büyürken istedikleri hayatı yaşamamanın mantıklı olduğuna inanan David’le Vanessa Holmes gibi insanların en üst sıradaki hedefiydi.

Başımı salladım ve önüme çoktan konmuş olan sudan bir yudum aldım.

“Beni neden görmek istediniz?” Boşu boşuna hâl hatır sormayacaktım. Ona kendini iyi hissettirmeyecektim.

Garson yaklaşıyordu ve David tam konuşmak için ağzını açmışken durdu, ben sipariş verene kadar bekledi ve ben çay isterken ellerinin masadaki duruşunu değiştirdi. Hâlâ gergin görünmüyordu. O anda gerekli olan neyse onu yapıyordu. Onun her zaman, hangi an olursa olsun ne yapılması gerektiğini bileceğini hissediyordum.

“Aslında...” Boğazını temizledi. Telefonda duyduğum sesin aynısıydı. Uzun, hırıltılı bir homurtu. Midem büzüştü ve sonra düzeldi.

“Aslında sizden bir ricam var. Bir... iyilik.”

Gözlerini takip edince elimin ağzımda olduğunu fark ettim. Hemen indirdim. Bedenimin ne yaptığının farkında değildim. Onun kendisini taşıyışının, duruşundaki herhangi bir değişimi sakince uygulayışının tam zıddıydı. Belki gençken hareketleri daha akışkandı ama pek de sanmıyordum: Üniversitede onun gibi birkaç tanesiyle daha tanışmıştım. Eski zamanlardan geriye kalma bir şeydi bu. Kendilerini nasıl kontrol edeceklerini en iyi bilen adamlar.

“Dinliyorum.” Bir anlığına kaşlarımı çattım. Elimde değildi.

Garson çayıyla geri geldi ve restoranın ön tarafına dönmeden önce David’in bir isteği olup olmadığını sordu. *Bayım* diye hitap etmişti ona. Pencereleden gelen ışık çoktan geçmişte kalmış gibi solgun ve uzaktı.

“Kocanızla konuşabilir misiniz diye soracaktım.” İlk kelimeyi söylerken gözünü hafifçe kıstığını fark ettim. “İşle ilgili. Acaba başka bir yerde –yine bir horuldanma– iş bulması gibi bir ihtimal... Böyle bir şans var mı?”

Hâlâ sesinde soru soruyormuş gibi bir ton yoktu. Rica etmekten çok emrediyor gibiydi. Bu yeni bir bilgi değil de zaten bildiğim bir şeyin nitelendirilmesi idi: Elbette profesör David Holmes benden gerçek bir ricada bulunmayacak, samimi bir istekle kendini zayıf pozisyona getirmeyecekti. Ama benden bir şey bekleyebilirdi.

“Bütün bu olay karım için çok korkunç oldu, biliyorsunuz... Vanessa için. Fotoğraf... Hiçbir şey demeyeceğini biliyorum. Yapmazdı... ya da siz. Ama okulda çok mutlu. Ve resmi de o göndermedi, yani...”

Bu adamın önünde öfkemin nasıl ortaya çıkıp sonra yok olduğunu görmek enteresandı. Öfkem nasıl da birden yükselmeye cesaret ediyordu; hem de gidebileceği hiçbir yön, mümkün herhangi bir ifade tarzı yokken. Ve sonra da içime geri giriyor, içimde yok oluyor, ellerime yansıyor. Öyle titriyorlardı ki elimdeki porselenden dökmeden bir yudum alamıyordum. En azından sesimi kontrol etmeye çalıştım.

“Vanessa burada olduğunuzu biliyor mu?”

Başını hızla iki yana salladı.

“Hayır, bu onu sadece rahatsız eder. Son zamanlarda biraz daha iyi.”

“Yani ayrılmıyorsunuz?”

İlk defa o bir şey yapamadan irite olduğunu gördüm; dudağı hafifçe kıvrıldı, gözlerinin yanındaki deri istemsizce gerildi. Konuşurken sesinde öfkenin bir zerresi sezilir olmuştu.

“Tabii ki hayır. Ben affetmeye...” Bir mendil aldı, geri koydu, bacağına oynattı; bir anlığına en uygun hareketi bulma konusunda emin olamadı.

“Ben affetmeye inanırım. Tıpkı sizin gibi, öyle değil mi?” Şimdi tartışmaya yer bırakmayan bir çirkeflik baş göstermişti. Kaşları ve ağzı aynı anda hareket ediyordu. Bir anlığına endişe dalgasına kapıldım: Biliyor muydu? Düşünceyi savdım ve başımı görünür bir şekilde salladım; bilemezdi.

“Hayır mı? Pekâlâ. Bu kesinlikle enteresan ama beni ilgilendirmez.” Hareketleri bir kez daha toparlanmıştı. “Ama dediğim gibi, eğer eşinize bunu tavsiye...”

Ne yaptığımı fark etmeden ayağa kalktım: Sandalyem gürültüyle yere devrildi ve sabah ambiyansının tıkırtılarını kesti. Gözümün kenarıyla David Holmes’un tepkisini ya da tepki vermemeyi seçişini gördüm. Dümdüz önüne bakıyordu, tamamen sessizdi, yeni bir bilgiyi içine sindiriyor, ilginç bir sonuca ulaşıyor gibi görünüyordu.

Yardım etmek için harekete geçmedi, ismimi söylemedi. Omuzlarını silkerek *Yazık oldu*, dediğini hayal edebiliyordum. *Kadına üzüldüm*. Restoranın kapısına geldiğimde bile başımı çevirmeden hâlâ onu görebiliyordum. Gülümseyerek garsona işaret ettiğini ve hesabı istediğini biliyordum.

-

Bir zaman parçası, kırılabilir, cam gibi şeffaf.

Onu yeniden seyrediyorum: restorandan çıkıp sokakta yürüyor. Aydınlık bir gün; elini gözlerine siper ediyor, ışığın mücevher kırmızısı avucunun içinden geçtiğini görüyor.

Dünya onun etrafında her zamanki gibi dönüyor. Bilinmeyen hayatların kovunu. Hiçbiri –bir anlığına bile olsa– ne yaptığını fark etmiyor, hiçbiri şüphelenmiyor.

-

Oğlanlar bebekken sık sık başımı alıp gitmeyi düşünürdüm. Rezervasyon yapacağım deniz kenarı motelini, sabah ışığının benim orada olduğumu bile fark etmeden vuruşunu hayal ederdim. Nesneler farklıydı. Kettle'lar, yastıklar, duş başlıkları, ayakkabılar... Hiçbir şey benden gelecek yanıtı beklemiyordu. Hiçbir şeyin bana ihtiyacı yoktu.

Paddy partisinin yapılacağı günün sabahında "Güneşli bir gün istiyorum!" diye yakındı. Gün gri ve serin başlamıştı ve ben, ona havayı kontrol edebileceğimizi düşündürenin ne olduğunu merak ediyordum. Belki de bu, parti organizasyonu ile ilgili kontrol etmeyi unuttuğum bir başka şeydi. Mesela, vejetaryenler için makul ölçüde yemek seçeneğim var mıydı? Yeteri kadar oyun planlamış mıydım? Ya da tıpkı Paddy'nin altıncı yaş gününde olduğu gibi, eğlence planlamasında korkunç bir boşluk kalmış mıydı? Boş parkelerin ortasında bana bakan on beş minik insan. Müzikle heykelcilik oyununu daha büyük ve daha akıllı çocuklardan şikâyet gelene kadar defalarca oynamıştık.

Bütün sabahı temizlik yaparak, etrafı toplayarak, üçgen şeklinde sandviçler hazırlayarak, hiç yenmeyecek olan düzinelerce havuç ve salatalık çubukları keserek geçirmiştım. Bunları sadece sunmak önemliydi; çocuklara sebze verilmesi gerektiğini bildiğini göstermek. Bir profesyonelin hızıyla çalışıyordum. Ellerim kendi mantıklarınca hareket ediyordu. Kesiyor, düzenliyor, süslüyorlardı.

İçgüdüsel olarak bildikleri belli olan bir düzende, tanıdık şekilleri kolaylıkla yapırlarken öyle hızlı çalışıyorlardı ki görünmüyorlardı bile. Ne kadar hızlı olduğumu ve işleri ne kadar doğru yaptığımı fark eden biri var mı diye başımı kaldırıp duruyordum ama yoktu.

Tasarruf etmek için partiyi evde yapmaya karar vermiştik ama bunun ne kadar çok emek gerektirdiğini unutmuştum. Evimizin günlük hâliyle başkalarının görebileceği hâli arasından gitgide büyüyen bir fark vardı.

Kendi çocuklarımızla birlikte yirmi çocuk olacaktı. Beklediğimden çok daha büyük bir rakamdı bu. Belli ki insanları çoğu bir yere gitmiyordu; her kabulü cevaplarken mutluymuşum gibi yapmaya çalışmıştım. *Harika*, diye mesajlar yazmıştım. *Paddy çok mutlu olacak.*

Jake neden bu kadar zahmete girdiğimi anlayamıyordu: Noel partisinde olduğu gibi, parti verme taraftarı bile değil gibiydi. Ailemizi etrafı mühürlenmiş bir ünite, hava geçirmez bir koruyucu gibi tutmak istiyordu.

“O zaman Paddy’ye bunu sen söylersin, tamam mı?” diyerek onu tehdit etmişim ama o sadece omuzlarını silkmişti.

“Eminim buna bayılır.” Bunu sanki benim parti planlarım tatlı bir belaymış gibi arkadaşıca bir sesle söylemişti. Sonunda iyi biten bir şey. Üst kat koridorunda yaşanan, yanaklarımızın birbirine değdiği, kıyafetlerimin çıkarıldığı o günden beri Jake yumuşamış, sakinleşmiş görünüyordu. Artık benim yanımdan geçerken seslice öflemiyor, yolundaki bir engelmışim gibi davranmıyordu. Doğum günü sabahında balonları şişirerek, mutfağa bir pankart asarak, hazine avı için ödülleri saklayarak bana yardım etti.

Çocuk partisi. Tıpkı ölüm gibi, olduğu âna kadar olmamıştır. Gerçekten planlanamaz, hayal edilemez. Her zaman beklenmeyen olur. Bütün oğlanlar –tüm çabalarımın rağmen hepsi oğlandı– eve üşüşüklerinde ben ne yapmış olursam olayım partinin zor geçeceğini anladım. Hatta belki de benim çabalarım *yüzünden*; korsan teması diye ısrarcı davranmam, temanın getirdiği bütün yan ürünler,

silahlar, her çocuğun görüşünü daraltan göz bantları yüzünden olduğunu fark etmeye başladım.

Bahçeye çıkılan kapıları açtık ve hepsinin aydınlığın içine yuvarlanışını seyrettik. Güneş açmıştı ve hava mantığa sığmayacak kadar sıcaktı. Paddy bana bunun için teşekkür etmişti. Çocuklar kılıç savaşları yapıyor, tramboline tırmanıyordu.

“Ayakkabıları çıkarın!” Haykırırcasına bağırdığım için sesim çatallı, yorgun çıkmıştı. Jake kapıda benimle birlikte durup trambolinde zıplayan on minik korsanın hâline gülüyordu. Göz bantları oynuyordu ve kılıçlar da havaya doğrultulmuştu. Bunu korkunç değil komik bulmasına inanamıyordum. Ona doğru yaslanıp bu hissin bana da geçmesini umdum; bu rahatlığın, ebeveynlikten keyif almaya yarayan biraz mesafeli duruşun... Bunun *koca* için ne kadar kolay olduğunu düşünmemeye çalıştım. Herhangi bir özür dilemeden ya da mazeret göstermeden ailenin ikinci sırada olmasını. İki belki de üç saniye böyle durduk. Güneş ışınlarını emdik. Sıcaklığı yüzümüzdeki sevginin sıcaklığına benziyordu.

Trambolinden bir çığlık yükseldi. Hıçkırıklar bir dakikalığına kesildikten sonra bebek ağlamasına benzer bir haykırış duyuldu. Çocuklar bir anda zıplamayı kestiler ve trambolinin file duvarları sabitlendi. Hepsinin ortasından Paddy ve arkadaşı Thomas öne çıktılar. İkisi de kan içindeydi.

Ben daha iki tanesine bile doğru düzgün bakamazken bu kadar çocuğun bana teslim edilmiş olması bir anlığına kendimi çok iyi hissettirmişti. Aileleri çocukları bırakmaktan memnun, hâl hatır sormak bile istemeden giderken ben de çocuk bakımında kendimi ispat ettiğimi düşünüyordum. Ama ispat falan edemezdim. Sadece gülümseyerek yeterli, olgun ve anaç görünmeye çalıştım.

Şimdi yaralı iki çocuk burunlarından, gözlerinden, çenelerinden kan damlayarak bana yaklaşıırken bunun bir hata olduğunu görebiliyordum. Ben anne falan değildim. Ben kayıp kendini böyle bir hayatın içinde bulan aptal bir kızdım. Ama her zamanki gibi rolümü oynayabilirdim. Onlara doğru koştum. Jake de aynısını

yaptı. Önce Thomas'a yaklaşıp paniğin sebep olduğu bir dikkatle yüzüne baktım. Bütün kana sebep olan bir kesik vardı. Alnında beş santimlik bir yara ve gözlerinden akan yumuşak yaşlar. *İyi*. Konuşan Jake'di. "Burnu kanıyor."

Paddy'den bahsediyordu. Önce Thomas'a baktığım için kendimi suçladım.

"Herhalde kafalarını vurdular ya da..." Paddy'nin küçük ahşap bir kılıç tutan eline baktım.

Canım o senin kılıcın değil, derken ne yaşanmış olabileceğini fark ettim. Başkasından bu tuhaf, keskin şeyi ödünç almıştı ve zıplarlarken Thomas'ı yanlışlıkla bununla yaralamıştı. Ya da bilerek. İçimden yalnızca bir kaza olmasını diledim. *Lütfen lütfen*.

Bir peçete alıp Thomas'ın başına bastırdım. Dışarıda Jake herkese trambolinden inmesini söylüyordu. Paddy yanımda oturmuş elindeki mendille burnunu tutuyordu. Birkaç saniyede bir iç geçirerek hıçkırıyordu.

Kanlı burnundan derin bir nefes alıp "Bana vurdu annecim," dedi. Thomas'a baktım. Hiç inandırıcı olmayarak başını sallıyordu. Gözleri dolmuştu. Bir anda içim sevinçle doldu. En azından şiddet gösteren benim çocuğum değildi. Bu her şeyi yolunda giden, annesi okul kapısında hazır bekleyen, takım elbisesiyle caka satan babası olan çocuktü. Elimde olmayarak kocaman gülümsedim.

İfademi ciddileştirerek, "Kimse birbirine vurmamalı, öyle değil mi?" derken başımı ikisine de eşit derecede çevirmeye çalıştım.

Paddy, "Ama anne, ben vurmadım!" diye itiraz etti. "Kılıç ona yanlışlıkla çarptı ve sonra o da bana yumruk attı." Şimdi tükürükler saçarak konuşuyordu. Burnundan akan kan dişlerini, dudaklarını kaplıyor, o konuştukça masanın üzerine saçılıyordu.

Paddy'ye, "Başını geri at," dedim. "Her neyse, hep şunu hatırlayalım –bu sefer Thomas'a bakmaktan kendimi alamadım– şefkatli eller, şefkatli kelimeler. Okulda da böyle demiyorlar mı?" Niha yet nabzım normale dönmüştü. Daha yavaş nefes almaya çalıştım. Kendi hatam olmadığını hatırlamaya çalıştım. Paddy'ye güzel bir parti düzenlemiş, yapabileceğim her şeyi yapmıştım.

Olay olur olmaz Thomas'ın annesi Sarah'ya mesaj göndermiştim. Güvenilebilir olmak önemliydi, bunu biliyordum. Okulda yaptıkları gibi bütün adımları takip etmek. Tuhaf bir şekilde bürokratik bir doküman olan Kaza Raporu'nu eve göndermek. Bu raporda cinayet raporları gibi insan vücudunun sınırları çiziliyor ve yaralanan yer yamuk yumuk bir çember içine alınıyordu. *Omuzuyla bir başka çocuğun kafasına vurdu. Duyu bahçesinde düştü. Buz konuldu.*

Sarah'ya, *Thomas trambolindeyken yüzünü vurdu*, diye mesaj göndermiştim. *Kendisi iyi, kanımızca dikiş atılmasına gerek yok. Öpücük.*

Dikişle ilgili söylediğim iç rahatlatıcı mıydı yoksa değil miydi? Öpücük uygunsuz muydu, yoksa öpücük koymasam çok mu sert görünürdüm? Mesajda özür dilememek için kendimi tutmuştum ama oğlunu almaya geldiğinde ağzımdan "özür dilerim"ler döküldü. Sıvılaşmış bir bezginlik ayaklarının dibine aktı.

Dudakları sımsıkı, Thomas'ın başını incelerken "Sorun değil," dedi. Fakat hemen ardından, "Trambolinde kaç çocuk vardı?" diye sordu. Doğrudan bahçeye bakıyordu, dört ya da beş oğlan ellerinde silahları olmaksızın güneşin altında zıplıyorlardı.

"Kalabalıklardı. Kılıçlarını aldık... Çok üzgünüm Sarah, gerçekten. Kendimi çok kötü hissediyorum."

O anda Thomas'ın yarası neredeyse geçmiş olmasına ve sandalye oyunu oynamaktan suratı neşeyle parlamasına rağmen gerçekten de çok kötü hissediyordum. Piknikte herkese bağıra bağıra vejetaryen olduğunu anlatarak beş peynirli sandviç ve sebzeleri gayet güzel yemişti. Sarah'ya yaralanma konusunu unutturmak için bundan bahsettim. Ben iyi bir anneydim! Allahın cezası havuçları doğramıştım!

Sarah'nın yüz ifadesi değişmedi: Hâlâ bana öğretmenimmiş, benden çok daha olgun ve iyi biriymiş gibi bakıyordu. Ki bunların hepsi doğruduydu. Söylemek zorundaydım.

"İşin aslı Thomas, Paddy'nin burnuna bir yumruk attı ve..."

O dudaklarını büzdü, ben de kıvranmaya başladım. Olayı hafifletmeye çalıştım. "Oğlan çocuğu işte ha?" İnsanların bunu söylemesine hiç dayanamazdım. Bağırarak, kirpiklerimi sökmek istedim. Ve işte şu an bunu ben söylüyordum.

Sarah kaşlarını kaldırdı. “Neyse, parti için teşekkürler. Hadi bakalım Tommy.”

Son bir barış çubuğu olarak Tommy’nin parti torbasını uzattım. Plastik gözle görülür derecede ağır, tıka basa doluydu ve içindeki küçük korsan figürleri yanlarından umutsuza taşıyordu. Sarah’nın tereddüt ettiğini fark ettim ama oğlu çoktan elini torbaya atmış ve dışarı yürümeye başlamıştı. Kendi kendine şarkı mırıldanarak torbayı sallıyordu. Diğer çocuklar da kısa bir süre sonra gittiler. Fırtına geldiği kadar hızlı gitmiş, ev suyu sıkılmış gibi kalmış ve geride rahatlatan bir atmosfer bırakmıştı. Dördümüz de salonda olduğumuz yere devrildik. Oğlanlar gelen hediyelere dalmış, Jake ve ben derin birer nefes almış, gözlerimizi açıp kapatıyorduk.

Bana çok yakın oturuyordu: Birden bunu yapmak çok normal geldi. Omuzunda dinlenmek, başımı nazikçe ona yaslamak. Jake eğilip başımın üzerine ufak bir öpücük kondurdu. Benim vücudum ise hâlâ tepki vermiyordu.

Yan gözle Ted’in ağzında bir şekerle, sessizce bizi seyrettiğini görebiliyordum. Ağzının kenarında salya birikmeye başlamıştı. Paddy de bir an sonra, parti torbasıyla ilgilenmeyi bırakıp başını bize çevirdi. Sessizce oturdum, bedenlerimizi bir arada tutup çocukların bizi böyle görmesine izin verdim. *Mutlu*.

Ve belki de bu gerçek olabilirdi. Bütün bu olanlar, gecenin geç saatinde hakkında konuşabileceğimiz kısa bir kesintiydi. Nihayetinde kelimelerimiz ekmek hamuru gibi geçmişî farklı şekillere sokacak, odamızın karanlığı her şeyi gerekli hâle getirecekti.

Burada durabilirdik. Tıpkı üçüncü çocuğu yapmamamız, bunun bir hata olacağını fark etmemiz gibi. Başımı Jake’in göğsüne koydum. Kulağımın altındaki kalbi kasisli bir yol gibiydi, kesintili bir süreç. Kasılma, gevşeme, her an durabilecek elektrik devreleri.

Gömleğinin kumaşına *İki yeterli olur*, diye fısıldadım. Gömleğin yıkandığı çiçek aromalı kimyasal koku ağzımı doldurdu. Sesim onun duyamayacağı kadar kısıktı.

O gece aynı yatakta uyuduk, sabah aynı yatakta uyandık. Birbirimize bakmak için döndük, birbirimizin tenine soluduk. Bunlar evli insanların yaptıkları şeylerdir. Olağanüstü şeyler olmamalı. Ama onun bu çilli yanaklarından böyle bir ışık görmeyeli aylar, yıllar olmuştu. Kızıl sakalları amberler gibi parlıyordu.

Âşık olmanın hayatımda yapacağım en mühim şey olduğunu bilerek büyüdüm. Her şarkı, her film bunu teyit ediyordu. Ama Jake beni ilk öptüğünde şaşırmıştım. Bunu neredeyse bilimsel, bahçe gibi botanik bir şey olarak tarif edebilirdim. Bir çiçeğin açması, gerilmesi, bütün göğsümün temiz havayla dolması. Şimdiki öpüşmelerimiz ki nazik ve geçiciydiler, o anın etkisiyle doluydu. Uzak bir geçmişin yeniden canlandırılması.

Jake çocukları tatil kulüplerine götürdü. Sonrasında soruşturma hakkında konuşabileceği bir iş arkadaşıyla buluşacaktı. Bu kişi muhtemel sonuçlarla ilgili dedikoduları paylaşacaktı. Tıraş olup en efendi kıyafetlerini giymişti. Gömleğini dikkatli hareketlerle kemerinin içine sokarken oğlanları da güzel sözlerle ikna etmeye çalışıyordu. *Benim kocam*. Bir tür gurur dalgası yaladı geçti içimi. Yıllardır hissetmediğim, tanıdık olmayan bir duygu.

Onlar evden çıktıktan sonra ben partiden geri kalanları toparlamaya giriştim. Duvarda asılı pankart, sandalyelerin arkalarına asılmış hediye paketlerinin kurdeleleri. Balonlarla başladım. Birkaçını çocukların odasına koyup gerisini imha için topladım.

Hafifçe sönmüş balonları iyice sıkıp iğneyi batırarak patlattığımda çıkan ses her seferinde şaşırtıyordu beni. Bir anlığına, komşular acaba bunu silah sesiyle karıştırıyorlar mıdır, diye düşündüm. Terör saldırıları raporlarında insanların ilk başta silah seslerini anlayamadıkları söyleniyordu. İlk düşünceleri ve genellikle ikinci, üçüncü, dördüncü düşünceleri havai fişekler, egzoz ya da patlayan balonların sesi oluyordu.

Temizliğe devam ederken zaman inanılmaz yavaş akıyor gibiydi. Saate bakıyor, yarım düzine iş yaptığımı görüyor, bir paketi dolaba kaldırıyor, geri dönüşüm torbasını çıkarıyor, yerden bir oyuncak topluyor, yerden beş oyuncak topluyor ve tekrar saate bakıyordum. Hangisi değişmişti, ben mi zaman mı? Acaba eskisine göre dakikalar içinde daha mı hızlı hareket ediyordum. Bitirdiğimde çocukları almama daha çok vardı. Kendime ayıracak vaktim kalmıştı.

Hazırlandım, rahat bir kıyafet ve ayakkabılar giydim; kendimi hafif hissetmek, ayaklarımı yerden kolayca kaldırabilmek istiyordum. Yanıma hiçbir şey almadım, ellerim boştu; kimse benim iki çocuğum olduğunu, her konuda bana ihtiyaç duyduklarını tahmin edemezdi. Parkı geçtim, çalılıklara ve onun arkasında akan nehre doğru yürüdüm. Yüzümü çayırılığa çevirdim ve gözlerimi ufka diktim. Havada yeşilliklerin üzerine düşen güneşin, su kayaklarının ve nehirden geçen kuğuların tatlı, zengin kokusu vardı. Hareket hâlinde ve yoğun bir gündü; yüzümü rüzgâra verdim, tenimdeki yumuşak gücünü hissettim.

Uzun bir süre yürüdüm, el ele tutuşup sessizce konuşan öğrenci çiftlerin, pedalsız bisikletlerinin üzerinde hızlıca yanımdan geçen ve ayaklarını yere sürten küçük çocukların yanına geçtim. Sonunda yorgun ve ter içinde, çalılıkların diğer tarafındaki, genellikle hafta sonları çocuklarla geldiğimiz, onlara soda ve cips aldığımız, ktır ktır sesleri arasında barış içinde birkaç dakika geçirebildiğimiz ve diğer ailelerin de aynı şeyleri yaptığı bara geldim. Hafta içinde daha da sakindi. Gruplar hâlinde sohbet eden yaşlı adamlar vardı. Önünde altın rengi birası parıldayan biri sandalyesini ileri geri

iterken gururla göbeğini okşuyordu. Bir çift yemeklerine başlamak üzereydi. Kadın elindeki çatal bıçağı her bir patates lokmasını yemeden önce inceliyordu. Birkaç boş masa vardı. Belki de yemek ısmarlayıp bahçede otururdum. Mekânın giderek daralan arka tarafına doğru yürümeye başladım. Viktoryen yapının birkaç kıvrımı, çıkmaz yolları vardı.

Oradaldı. Jake ve Vanessa. Bir masada karşılıklı oturmuş yemek yiyorlardı. Vanessa yemeğini bitirmiş sayılırdı. Lazanyasının lokmaları tabağına dağılmıştı ve çatalından bir parça salata sarkıyordu. Jake beni görüp masadan sıçradığında buna bakıyordum, Vanessa'nın ağzında yok olan yeşil parçaya.

Lucy! Burada ne ...? V... Vanessa... Sadece duruşma ile ilgili konuşuyorduk. Araştırma yani.

Yüzünü görmek istemiyordum, göremezdim. Yüz ifadelerinin nasıl değiştiğini, yalan söylerken bakışlarını. Hızla uzaklaşırken insanlara çarptım. Bir kadının içkisi döküldü, bana bağırdı. Adımlarım boyunca onun sesini duyarak çalılıklara doğru koştum.

Biz

Sadece

Konuşuyorduk

Biz

Sadece

Konuşuyorduk

Doğruyu söylüyor olabilirdi. Ama bu sabah yüzü bana o kadar yakinken neden yalan söylemişti? İş arkadaşıyla buluşacağını söylerken bir erkekten bahsettiğine emindim. Şimdi benimle alay eden o kelimeyi tekrar duyabiliyordum. Ve neden o barı seçmişlerdi? Üniversite kalabalığından uzak olsa da şehrin dışında bile sayılmazdı. Herhalde *hafta ortası güvenli* olacağını düşünmüşlerdi.

Vanessa'nın bana doğru döndüğü o kısacık anda yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Hiçbir pişmanlık yoktu kanımca. Sadece olayın varlığını bile kabul etmeyen, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi boş bir ifade. Daha önce eriyen, rahatlatan nehir şimdi

rüzgârla çalkalanıyordu. Soğuk, hızla akan sularında Vanessa'nın bakışları vardı.

Ağaçlar yüzüme üflüyorlardı. Tişörtüm koltuk altlarıma sıkışmıştı, boynum ter içindeydi. Göğsümden bir ağrı yükseliyor, kalbim yanıyordu; bir azize heykelciğinininki gibi pembe-turuncu bir renk almıştı. Aktığını hissedebiliyordum. İçime akıyordu.

Eve girince ayakkabılarımı hole fırlattım. Çocukları okuldan almama hâlâ bir saat vardı. Bir aşağı bir yukarı yürüdüm, ellerimi gözlerime bastırdım ve tırnaklarımı tenime batırdım. Bu eller bana her zaman nazik görünmüşlerdi; küçük ve yumuşak, neredeyse bir çocuğun elleri gibi. Yakından baktıkça çok daha güzel görünürlerdi. Ama şimdi farklı görünüyorlardı. Daha büyüklerdi, tırnaklarımsa çok uzun ve kıvrımlıydı. Öyle görünüyordu ki bir yazarın ya da bir akademisyenin elleri değildi. Başka bir şeydi.

Kapıyı çarparak tekrar dışarı çıktım. Hep yaptığım gibi kilitli mi değil mi diye bakmadım. Dükkânlara doğru yürüdüm: İhtiyacım olacak şeylerin bir listesini yapmıştım. Kaldırımda, gökyüzünde önümde uzanan günün geri kalanını gördüm: Çocuklarla, onların acıları, dalaşmaları karşısında ne kadar da sakin ve yardımcı, *iyi* olacaktım.

Kendi kendilerine, televizyonla ya da birbirleriyle oyalanıyorlar-ken ben odama gidecektim. Pencereden dışarı, parka, muntazam dizilmiş ağaçlara bakacaktım. Bu hiç değişmeyen şeyler, ihtiyacım olan şahitlerdi. Yaşadığımı gösteren.

Bu son. Yerde yatıyor. İlk bir gece. Tişörtü yukarı sıyrılmış, başı yana dönmüş.

İlk kesik yeterli görünmüyor. Jake kıpırdamadan yatıyor, gözleri sakince kapalı. Hiçbir şey hissetmemiş gibi.

Bir mendil alıp bacağından yatağın beyaz çarşafına doğru akan kanı yakalıyorum. İnce mendile yayılıyor. Daire hâlinde bir kırmızı göz.

Tamam mı? Söylerken bile kulağa aptalca gelen bir soru. Bu, cerrah bedenimi parçalarken anestezi uzmanının tam olarak bana söylediği şey.

Ama Jake gözlerini açmadan bariz bir şekilde başıyla onaylıyor. Bunu bir izin, bir davetiye olarak kabul ediyorum. Eminim bitmiş olsaydı kalkıp otururdu, bittiğini bana gösterirdi. Ama bunları yapmıyor. Öyle duruyor, kıpırdamadan.

Bacaklarını temizlemek için kullandığın bir jilet değil. Etrafında plastiği ya da nemlendirici bandı yok. Jake'in hemen hemen hiç kullanmadığı, *dümdüz, boğaz kesen* bir alet. İnternette sipariş edilen ve alınır alınmaz bırakılan bir heves.

Kıvrımlı ve bir tekneninki kadar yumuşak ahşap bir sapı var. Parlayan on santimlik bir bıçak. "Doğa dostu," demişti. Erkeklerin bunu kullanarak başarıyla tıraş olduğu videolar vardı. Bıçağı ışıktan çevirerek her gün tıraş oluyorlardı.

Bir sonbahar öğleden sonrasında nasıl kullanmaya çalıştığını hatırlıyorum. İlk seferinde ve sonrasında derisini nasıl kestiğini, kanın damlalar hâlinde lavaboya nasıl damladığını hatırlıyordum.

Eve gelir gelmez bütün vücudu yenik düşmüş bir vaziyette kabul etti.

Son bir kez. Üçüncü: Her şeyi değiştirecek şey.

Elinden gelenin en kötüsünü yap, Lu. Ağzının yavaş, kayan hareketi, bir gülümseme taklidi. Yere, kendi parmaklarına baktı. Bana bakmadı.

Nefesi hâlâ bira kokuyordu. Vanessa'nın sırtını ve çatalındaki yeşilliği görüyordum. Diğer detaylar da saatler içerisinde, yavaşça geri gelmişlerdi.

Dezenfektan alırken bir yüz ifadesi görmüştüm. Vanessa'nındı. Noel partisinde gördüğümle aynı. Acımakla kin arasında bir şey.

Çocukları yatırırken masanın altındaki eteğini görebiliyordum. Sanırım deriydi. Ve çizmeleri: marka, dize kadar, kalın topuklu.

Bacak bacak üstüne atmış. Boynunun mimari çizgisi, sütyen askısının duruşu.

Ayakları: Jake'inkilere dolanmış mıydı? Ne kadar uğraşırsam uğraşayım göremiyordum.

Üst bacağında yapmak Jake'in fikriydi. Pantolonunu çıkarıp boxer'ının paçasını yukarı doğru sıyırırken gerçek bulanmıştı.

Hep karşı tarafta görüp tanık olduğum gücü bu kez kendimde hissettim; bedenim etrafındaki doktorlar, hemşireler ve ebelerdeki gücü. Ne isterlerse yapmakta özgürdüler. Harekete geçmeden önceki saniyelerde, maskeli bir yakınlık, belli belirsiz bir onay.

Jake gibi ben de hep gözlerimi kapardım. Hiç görmek istememişim.

Bıçak daha da sert giriyor. Ama yanlış olan bir şey var; bir damla yerine oluk oluk kan. Bu bir set, bir dalga, bir metcezir. *Benim hatam.*

Sessizlik yerine başlarımızı, onun bedenini ve benim ellerimi çevreleyen, ne benden ne de ondan gelen bir çığlık. Camlardan dışarı, güneşe doğru taşan.

Önce kanı kendim durdurmaya çalıştım. Metrelerce tuvalet kâğıdını kesğin üzerine bastım ama kan çok hızlı akıyordu. Jake kana bakıp bana şunu dene, bunu dene diyordu.

Gözleri fal taşı gibi ama aynı zamanda da her an yuvalarında tamamen geri gidecekmiş gibi kayarak, “Ne kadar derin kestin?” diye sorduğu bir an oldu.

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Kestiğim an bende yoktu, hatırlamıyordum. Zaten artık önemi de yoktu; kandan ve durmamasından başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kafamın içindeki bir ses, *Bunun olacağını biliyordun*, diyordu. *Bilerek yaptım*.

“Kes sesini,” diye bağırırken tükürüyormuş gibi başımı yana çevirdim.

“Ne?” Jake paniğe kapılmıştı, çok fazla hareket ediyordu.

“Ambulans çağırmak zorundayım,” dedim. Sesim şimdi daha sakindi, tenine bastırduğım pembe pijamalar kırmızı olmuştu. Renk, kapalı gözkapaklarının ardında iyice yayılıyordu, sonsuzdu. Beti benzi atmıştı, cildi parlak ve şeffaftı.

Bir mide bulantısı dalgası. Elime baktım. “Bir kaza... Bir kaydı.”

Telefondaki kadın bana sinirlenmiş gibiydi. *Biliyor*, diye düşünüyordum. *Bir şekilde her şeyi biliyor*. Sorular sorup duruyordu: Nefes alıyor muydu? Gözlerinden kan geliyor muydu? Bütün sorular

Jake ile ilgiliydi, onun bedeniyle ilgili; hiçbir ne olduğuyla ilgili değıldi. Konuşmanın başında “Bir kaza oldu,” demiştim. “Jiletle bir kaza oldu.” Başka bir şey söylemeye gerek yoktu.

Sonunda tuhaf, dümdüz sesiyle, “Ambulans beş dakika içinde orada olacak,” dedi. “Kapının açık olduğundan emin olun. Ekibin içeri girebileceğinden emin olun.”

Hiçbir şey ifade etmese de başımı salladım, telefonu yatağı koydum.

Ellerime baktım ve onları yüzüme götürdüm. Kendi dokunuşum beni rahatlatmıyordu. Hepsini ben yapmıştım ama neydi yaptığım? Kendi zihnimin kafa tasımın içinde uçuştüğünü hissedebiliyordum. Kaçmaya çalışırken kemiklere vuruyordu.

Söyleyecek normal bir şey bulmaya çalıştım. *İnanılmaz!* Şüphesiz ki birkaç hafta ya birkaç yıl sonra buna gülecektik. Öyle değil mi? Ama Jake’in gözleri yine kapanmıştı. Bu sefer huzur içinde değil, sımsıkı kapanmış, acıyla buruşmuşlardı.

İşte: Üçüncü. Artık geri dönüş yok.

Daha önce hiç bu kadar kan olmamıştı. Tırnaklarının altında. Bir şekilde dilinin altında. Tırnaklarından ağzına kadar.

Ne kadar tükürürse tükürsün, ne kadar içerse içsin geçmiyordu. Tadını unutmuştu; sıcak bir kaldırım, bir kol, havuzdan yeni çıkmış. Doğumhane gibi, gelecek gibi.

Perdeleri tamamen çekersek baş başa kalabiliyorduk. Dikdörtgen bir perdeydi. Yatak, serum ve benim oturmam için bir sandalye. Jake'in anne-babası hâlâ çocuklarla beraberlerdi. Dün akşam bir telefon edip kısa ve yalan bir açıklamayla çağırmıştık. Jake'i bir sonraki gün taburcu edeceklerdi; anestezi verilmişti, enfeksiyon kapmasından korkuyorlardı ve birkaç dikiş atılmıştı.

Pencereye en yakın olan yatakta yatıyordu. Jake acı ve ilaçların etkisiyle uyurken ben pencereden dışarı, hastanenin başka bir kanadının yapılmaya başlandığı arsaya, gökyüzünün ortasında parlayan vinçlere ve greyderlere bakıyordum. Burada birlikte bulunduğumuz son seferde –aslında tek sefer– çocuğumuz dünyaya gelmişti. O zaman da hastanede zamanın geçmediğini düşünmüştüm; su gibi birikiyor, bir araya geliyor ve orada takılıp kalıyordu.

Annemin hastaneye kaldırıldığı o tek seferde de ne olduğunu bilmiyorduk. Bize *yirmi yaş dişi çekiliyor* demişlerdi ve bundan yıllar hatta on yıllar sonra bile diş çekilmesinin insanın suratını o hâle getirdiğini sanmıştım. Gözün ve ağzın etrafında şişliklere sebep veriyordu. Yüzüne bir fırtınanın rengini veriyordu. Derin bir indigo rengi, şişe yeşili, ara ara yanaklara doğru mavilikler.

Daha sonra çocukların bir şeye inanılmaz derecede kanabildiklerini öğrenmiştim. Normalde akıl almayacak şeyler, mesela boyun desteği, *bilek alçısı* inanılır oluyordu, bir şekilde resme oturuyordu. Bundan başka bir hastaneydi ama buna çok benziyordu. Aynı

yerler, şimdi yanında durduğum ve gün içerisinde hareket eden bulutlara baktığım pencerelerin aynıları. Kalın, plastik, atlamayı engelleyecek türden.

Sanki biri kapıya vurmak istiyormuş gibi tuhaf bir şekilde oynadı perdeler... Ardından bir adam boğazını temizledi.

“Bayan Stevenson?” Çok net ve otorite sahibi bir ses. Perdeler açıldı. Beyaz bir önlük, soluk ve ince bir yüz. Doktor, Jake’in şu an yaşadığı bariz hafıza kaybına rağmen bilmeleri gereken bir şey olup olmadığını sordu.

Kendine zarar vermekten bahsetmiş miydi? Daha önce intihara kalkışmış mıydı? Yere bakıp her şeye hayır diyerek cevap verdim. Benim gibi insanları anlamak üzerine eğitildiğini biliyordum; yalancılar ve sadistler. Canavarlar. Ellerim ceplerimde kıvrıldı ve keskin tırnaklarım etime battı. Tıraş bıçağını silip gerisini düşünmeden evdeki çöpün derinliklerine, haftalık çöplerimizin, çay poşetlerinin ve muz kabuklarının altına saklamıştım.

Her an kolumdan tutulup götürüleceğimi düşünüyor, beni alacak adamları hayal edip duruyordum. Yüzlerinde maskeleriyle hırsızlara benzeyen bir grup adam gelip beni hastanenin ışığının altında çekeştiriyor, ellerime kelepçeleri takarken bana tiksintiyle bakıyordu.

Doktor sorularını sordu ve ben de cevap verdim. Ağzım kurumuş ve büzüşmüştü. Sesim bir alçalıp bir yükseliyordu.

“Odaya girdim, elinde tıraş bıçağı vardı. Her yer kan içindeydi...”

Konuştüğümüz sürece Jake de yanımda uyumuştı. Ağzından sessizce nefes alıp veriyordu. Her şey yolundaymış gibi rüya görüyordu. Hastane personeli gelip geçiyor, bazıları da açık perdenin arkasından bize bakıyordu. Bir an iki hemşire beraber geçtiler; bana bakışlarını, bakmak için bir kez daha geri döndüklerini gördüm.

Suçluluk duygusu –yani eğer bu oysa– sırtımda bir hayvan gibi ağırdı. Gözlerimi hastanenin yerlerine diktim; parlayan karelerine, görülmeyen hastalıkların orada gezinmelerine. Bu şiddetti, değil

mi? *Ev içi şiddet*. Bana öyle bakmalarını ve hatta daha fazlasını hak etmiştim. Jake'in yaptığı suç değildi. Neredeyse doktora gerçeği anlatacaktım. Birdenbire beni alıp götürmelerini istedim. Bana ne ceza vereceklerse versinlerdi. Ama doktor beni hiçbir şeyle suçlamıyordu. Başka bir şey söylüyordu.

“Teşekkürler, Bayan Stevenson. Bunun çok zor olduğunu anlayabiliyorum.”

Bayan Stevenson?

Bayan Stevenson başını kaldırdı. Bir hastane koğuşunda bir doktorla konuşan bir kadın başını kaldırdı ve salladı. Ona teşekkür etti. Doktor Davies'e. Başını çevirdi ki elini sıkmak zorunda kalmasın. Arkasındaki perdelerin çekildiğini anladı, kocasına baktı –Bayan Stevenson– yatakta yatan, saçlarının lüleleri yastığa gömülen, yüzü renksiz kocasına baktı. Başını tekrar pencereye çevirdi ve kilometrelerce uzanan, ufkun nerede olduğu bilinmeyen gökyüzüne baktı. Sonra otoparktan çıkan arabalara ve yeni bir şeymiş gibi parlayan kırmızı ışıklarına. Bir de tarladan tarlaya, ağaçtan ağaca uçan kırlangıç sürülerine... Paddy bir keresinde ona, “Sadece pratik yapıyorlar,” demişti. “Sadece hazırlanıyorlar, kanatlarını aylarca sürecektir uçuşlarına hazırlıyorlar.”

-

Hâlâ ne yaptığını bildiğini zannediyor. Eve gideceğini, çocuklarına ve kocasının ailesine yemek yapacağını zannediyor.

Gülecek, temizlik yapacak ve onları sakinleştirecek. Her şeyi yoluna sokacak.

-

Hastaneden çıktım, gözlerimi kustım. Başımın içi hava dolu gibiydi; etrafımdaki dünyada, otoparkta, hastane kılıkları içinde hışır hışır yürüyen hastaların, tepemde yükselen binaların arasında dolaşıyordu.

Birkaç kilometre yürüdüm, bedenimi kocaman ve hantal hissediyordum. Sırtımdaki ağırlık iyice çoğalmıştı. Hareket etmem, daha hızlı yürümem ve kaldırıma karşı ayaklarımın yavaşlığından kurtulmam gerektiğini biliyordum. Bir taksi durdurdum, başımı camına dayadım ve gözlerimi açmadan şoföre adresi söyledim. Kayınvalidemden bir mesaj gelmişti. Herkes parktaydı ve daha saatlerce orada olacaktı. Her şeyden habersiz çocuklar dondurmalarını yalayıp kaydırdıktan kayacaktı.

Evin boş odaları bana bir yabancıymışım gibi baktı. Güneş geçerken duvarlarda ışık huzmeleri bıraktı. Düğün hediyesi olan mavi bir vazö, gümüş çerçevelerde fotoğraflar: Gülen bir aile. Dergiler, ayakkabılar, mektuplar, oyun kartları. Her bir neşenin kendi zihni vardı sanki, elyaf dolu dinözor kasvetle bakıyor, lavabonun içindeki bulaşıklar suçluyordu. Bu yere bağlanmanın yanlış olduğunu şimdi görebiliyordum. Sahibi bile olmadığı bir binaydı sadece. Yan yoldan bisikletimle ilerledim. Normal bir gün gibi hiçbir yere doğru pedal çeviriyordum, nereye gittiğim hakkında bir fikrim yoktu.

Her zaman bisiklete binmeyi, altımdaki tekerleklerin dönmesini sevmişimdir. Yürümek kadar kolay. Bazen aylak aylak gitmek,

bazen hız yapmak, neredeyse tüy gibi hissetmek. Yıllar evvel, doktoramı yarım bırakmadan önce bazen bütün bir gün buna benzer başka bir kasabada pedal çevirir, bir parktan diğ rine gider, bir ineğ n altında yatıp çamurlarda yuvarlanmayı hayal ederdim. Her şey kütüphaneye gitmekten daha güzel geliyordu. Motivasyonumun azaldığını hissediyor, hamile kalmaktan korkmak yerine bunu umut ediyor ve bütün o kitapları bir kenara itmek istiyordum.

Şimdi kurt gibi acıktığımı fark ediyordum. Hâlâ çok açtım. Motor her şeye rağmen düşünmeden çalışıyor ve her şeyi t ke-tiyordu. Bir burgerciye girip en büyük m n y  sipariş ettim ve bacaklarımın altına sıkı tığı bir masaya oturdum. Yemek i e yaradı. Daha önce de olduğu gibi.  iğnerken hissettiklerim bütün düşüncelerimi silip süpürüyordu. Elle tutulan nesneler bir lezzet pınarına dönüşüyor, yutuluyor, tuzu gazlı içeceklerle temizleniyor ve etin yağları parmaklarıma bula ıyordu.

Ama bitirip karnımı doyurduğumda düşünceler de geri geldi. David Holmes ve yukarı kalkan beyaz ka ları:

Ben affetmeye inanırım. Sanırım siz de  yle?

Büyürken bana “Affetmek yüce bir şeydir,” denmi ti hep. Bu yüzden babamın ilk kez annemin suratına tokat attığını gördüğümde onu affetmeye karar verdim. Gözlerimi kapatıp Tanrı’dan bana yardım etmesini, pastel rengi ı ıklarla zihnimde tekrar tekrar dönen görüntüyü, annemin yere d    n  silmesini istemi tim. Ve saatler içinde babama karşı duygularım deği mi ti. Nasıl olduğumu sorduğunda kaç  atıp arkamı dönmeyi kesmi tim. “ yyim, teşekkürler,” demeye ba lamı tım. Anlaşılan onu affetmi tim, Tanrı bana yardım etmişti; bu i  hallolmu tu.

Ama yavaş yavaş içimde oluşan başka bir duyguyu da fark ettim. Halının üzerinde ağlayan annemin görüntüsü gitmemiş, sadece deği mi ti.  fkem bu formun solgun bir izine d n  ene kadar erimi ti. Sürekli, aylarca, yıllarca başka bir şey olduğunu sanacağım gizli bir şeye d n  m  t .

~

İlkokulda: Benden hoşlanan bir çocuk. Beni tuğla duvarlara doğru iten, bu bir şakaymış, bir oyunmuş gibi davranan bir çocuk.

Bir keresinde mideme sert bir tekme atmıştı. Çocuk parkının bir köşesi, tuğlaya inen bir şey. Gökyüzünün kenarından, tek bir kanat ucu, resme giren.

İlk öpücüğüm: Mike adında bir oğlan kolunu kapının önüne koymuş, onu öpene kadar içeri giremeyeceğimi söylüyor. Ağzının içi sulu bir mağara gibiydi. Hiçbir zaman kaçamayacağımı düşündüğüm bir yer.

Arkada bir yerde, boğazına yakın: bana doğru yaklaşan pençe gibi bir şekil.

~

Burğerciden çıktığımda dışarıda hava hâlâ aydınlıktı. Gökyüzü en tepede elektrik mavisi, kıvrıldığı yerlerde daha yumuşak, kasabanın üzerinde dümdüzdü. Nehrin kenarında bir banka oturdum, önümde akıp giden suyu ve üzerinde hareket etmeden sürüklenen ördekleri seyrettim. Bir kürek takımı geçerken başımı çevirdim. Dümencileri mikrofonundan bağııyordu. Ortalık boşalana kadar bekledim: Kayık yok, insan yok. Sadece su var. Bekleyen su.

Elimdeki telefona baktım. Tırnaklarım etrafında pençe gibi kapanmıştı. Kolumu kaldırıp attım; ufacık bir hareketti. Bir saniye. Belki daha az. Sonradan tamamen unutulabilecek kısacık bir an. Bıçak. Daha da çok bastırılan. Havada uçan telefon suya düşüp hızla batıyor. Kolayca. Yok oldu.

Kimse seyreliyor mu diye etrafa baktım. Bu bir suç muydu? Telefonumu atmak? Nehri kirletmek. Çocukken yanlışlıkla bir şeyler çalmaktan çok korkardım. Farkına varmadan bir şeyleri çantama koymaktan. Bunun anlaşıldığı ânı düşünürdüm. Farkında bile olmadan, hiç uğraşmadan bir suçluya dönüştüğüm ânı.

Babam beni yaramazlık yaparken yakalarsa bacaklarımın arkasına vururdu. Büyük bir şey değil, arkadaşlarımın başına gelenle aynı. O zamana kadar en kötü şey annemin yüzüydü. Annemin hayal kırıklığı büyük bir enerji kaynağıydı, bütün bir ülkeye yetecek enerjiyi verebilirdi.

Yatağıma yatmaya giderken “Özür dilerim anneciğim,” derdim. Kalçalarımıdaki acı en iyisi olurdu. Keskin ve net. Arkadan tanıdık sesler başlardı. *İğrenç kız. Aptal, geri zekâlı.*

Ne zaman öfkelensem annem Tanrı’ya dua etmemi söylerdi. Daha iyi biri olmama yardım etmesi için. “Benim uslu kızım.” Kilisede kürsüde yanında olmamı isterdi. Ellerimizi mayasız ekmeğe beraber kaldırmamızı, dizlerimizin kadifede birbirine yakın olmasını isterdi.

O anda hep rahibe bakar ve düşünebileceğim en kötü şeyi düşünürdüm. Penisinin ve yumurtalıklarının bir zilin sarkacı gibi kıyafetinin altında sallanmasını. Burnunun uzak oyuntularını ve dilindeki salyamsı uzaylıyı. Ekmeği *onun* boğazına geri tıkmak ve gözlerinin şaşkınlıkla yuvalarından fırladığını görmek isterdim. Hiçbir zaman annemin uslu kızı olmadım.

“Elimden gelenin en iyisini yaptım.” Bunu sesli söylediğimi fark edince kimse duydu mu diye etrafımı kontrol ettim. Kimse yoktu, sadece ağaçlar ve yapraklarını şeftali rengi bir parıltıyla boyayan şehir ışıkları. Sonra, nehirde yüzen bir kuğu. Boynu bir soru işaretini andırıyor, tüylerinin yumuşak kıvrımıysa suyun üzerinde *evet* der gibi.

-

İlk gördüğüm kuş-kadınların neredeyse yüzleri yoktu. Gözleri solgun birer çizgi, saçları koyu kalın çizgilerdi. Başlarının arkalarında uçuşan şekillerdi.

Çocukken sayfalara, saçlarına, iskelet kanatlarına dokunarak "Benim saçım gibi," derdim.

Annemse kaşlarını çatıp elimi sayfadan çekerek, "Hayır, derdi. "Seninle hiç alakası yok."

-

Bisikletimi şehir merkezine doğru sürürken gruplar hâlinde gece gezmesine çıkmış insanlar gördüm. Sıcağa uygun kısa kollu gömlekler ve kısa elbiseler giymişlerdi. Cuma olduğunu fark ettim; bu en son benim için ne zaman bir şey ifade etmişti, hatırlayamadım. Gittiğim ilk doğru düzgün partiyi düşündüm. Boyundan askılı mavi elbisem, içinde sutyen yok. O akşam on beş oğlanla öpüştüğümü hatırladım. Elleri belimde. Bütün olayın heyecandan kendinden tiksintiye geçmesi çok kısa sürmüştü. Neredeyse arada hiç boşluk yoktu.

Anneme bir kısmını anlattığımda “*Ne yaptın, ne yaptın?*” demişti. “Seni küçük orospu! Birden fazla oğlanla!”

Yere çökmüş, çürümüşlüğü bacaklarımdan yukarı tırmanışını hissetmiştim. Dualarımda kullanmam gereken yeni bir kelime daha. *Orospu*. Sonra annem bana gülüp kolunu uzatmıştı. “Aptal kız.” Başımın tepesinden öpmüştü.

Bisikletimi sürmeye devam ederken ağaçların arkasında, binalara yakın kalmaya çalıştım. Başımı çeviriyordum. Jake’in doğruyu söylemiş ve insanların beni aramaya başlamış olma ihtimali vardı. Yüzüm internette geziyor ya da posterlere basılmış olabilirdi. *Kocaya hunhar işkence*. Ama insanların, çiftlerin, öğrencilerin, dar gömlekler giymiş sarhoş adamların yanlarından geçerken her zamanki gibi görünmez olduğumu keşfederek rahatladım.

Yaşlıca kadınların görünmez olduklarını söylerler ama bu benim başıma çok daha erken gelmişti. Annelik yüzünden diye düşünüyordum. Kıyafetlerimin üzerindeki lekeler, göz altlarımdaki mor halkalar, başım hep yerde, hep acele içinde. Elbette kadınlar her zaman bakacak ve kot pantolonunun biraz sıktığını, saçının güzel rengini fark edeceklerdi. Ama artık erkekler başlarını çeviriyorlardı. Hatta geç saate kadar çalışan bir grup inşaat işçisinin önünde durduğumda bile ıslık çalıp laf atan olmadı. Yüksek sesle şarkılarını çalıyorlar ve gülüyorlardı. Muhtemelen bana. Gülüyorlar ve inşaatın tepesinde ayaklarını aşağı sallayarak oturuyorlardı. Düşme ihtimallerine karşın mesafeyi tartmaya bile yeltenmiyorlardı.

Gidonları sıktım, omuzlarımı kaldırdım ve pedallara bastım. Genç kızlığımda göğüslerimi saklayabilmek için neredeyse kamburum çıkmıştı. Kimse görmesin diye.

Babam “Dik dur,” derdi. Ama eğer öyle durursam ne olduğunu görüyordum. Bir kafede, bir barda içecek bir şey ısmarladığımda erkekler doğrudan göğsüme bakıyorlardı. Onlar bana sipariş vermiş gibi. Bir noktada kilo verdim. Sınıfımdaki oğlanlar *sopadaki memeler* diye benimle dalga geçip güldüler ve evden her çıktığımda erkekler laf attılar, beni eve kadar takip ettiler. Her dükkânda, her sokakta, her kütüphanede onları gördüm. Karılarının ellerinden tutan yetişkin ya da yaşlı erkekler bana bakıp baştan ayağa süzüyor, dikkatle inceliyorlardı.

Bir akşam bir arkadaşımın kavga ettikten sonra bulunduğumuz kulüpten yalnız çıkıp yalpalayarak bir taksi bulmaya çalıştım. Sabah uyandığımda içimde bir sızı vardı. Cüzdanım da yoktu telefonum da. Geriye tek kalan morluklar ve bütün bedenime yayılan bir ağrıydı. *Kendimden geçmiştim*. Bu karanlıkta pek çok delik olduğunu anladım. O deliklerden teker teker sızan küçük anlar vardı. Keskin bir koku. Bana doğru dönen bir yüz. Kalçalarımda parmaklar, boğazımda. *Benim suçum*.

-

Uzun süre yatakta yatıp kuş-kadına bana zarar verenleri yakalaması, onları cezalandırması, suratlarını ve ellerini yolması için dua ettim.

Onu gördükleri zaman yaşayacakları şaşkınlığı hayal ettim: büyüyen bir gölge, havada şekil alan bir şey.

-

Sanki yıllardır bisikleti sürüyordum, bedenim tükenmişti. Halen hareket eden uzuvlarım bu eziyetle erimiş gibiydi. Artık uzun ve çirkin bir yolda gidiyordum. Kötü süpermarketlerin, araba garajlarının, trafikle çevrili gri duvarlı evlerin olduğu bir yol. Bu yolun sonunda bin yıl önce cüzzamlılar için yapılmış olan küçük bir kilise olduğunu biliyordum. Açık olup olmadığını düşündüm. Sıraların üzerinde yatar, Tanrı gibi hissettiren bir şeyler tarafından kutsanırdım. Sessizlik olurdu. Zihnimin o tuhaf ve sürekli homurtusu. Eğer yeteri kadar dikkatle dinlersen her şeyin altında yatan o garip harmoni.

Ama hâlâ benden daha kötü şeylerden korkuyordum: hayaletlerden, katillerden, karanlıkta ağzı bira kokan adamlardan. Şimdi bile birinin beni arzulayacağını ya da beni öldürmek isteyeceğini düşünüyordum; bu aynı şey gibiydi. Kilisenin önünden geçip üniversite şehrinin geceleri sessizliğe bürünen, güzel kokulu dünyasına döndüm. Çimenleri, köprüleri, güzel olduğu düşünülen çok eski binaları vardı.

Tekrar nehre geldim, dünya bulanıklaşmaya başlıyor ve birbirinden ayrılamayan bir karmaşıklık hâlini alıyordu. Bitkilerin, kuşların, arada bir gökyüzünün baş döndürücü görüntüsünün tarih öncesinde birbirine karışması. Yanımdaki deri karası su, beni kendine davet ederek akıyordu. Kıvrımlarını, beni kendisiyle birlikte içine çeken o kalın kurdeleyi takip etmeye devam ettim. Ta ki o

yön değiştiren ve ben de araba seline karışana kadar. Her yerden radyo sesleri, evi aramalar, yemek planları ve *birazdan evde olurlar* geliyordu.

Yol bir otobandan geçiyor olmasına rağmen devam ettim. Tır-ların ağırlığı kat kat köprülerin üzerine yıldırım düşmüş etkisi ya-ratıyordu. Beton ve metal ve... Uzakta bir yerde gökyüzü. Burası keskin sınır izgisiydi. Ev fiyatlarının düştüğü, ortaçağ süsleme-lerinin basit geometrik şekillere dönüştüğü... Buğday tarlasının düz çizgisi, karelere bölünmüş bulut kümeleri. Arabalar çok ya-kınımdan geçiyor, dikiz aynalarının gidonuma çarpma ihtimalini umursamıyorlardı. Pedalları itmeye, hareket etmeye devam ettim. alılıklar yer yer bölünüyor ve manzaranın üzerine düşen akşam ışığını gözler önüne seriyordu. Derin sarısı yanlara doğu pembele-şiyor, isleniyordu.

Bir kasaba, bir kasaba daha. Bacaklarım yorgunluktan sızlıyor-du. Tenim, fazla olgunlaşan bir meyvenin dalından düşmeden n-ceki hâli gibi morarmıştı. Daha da ileri gitmeyi düşündüm. Denize varana kadar, belki bir  yüz kilometre daha. Tekerlerim kuma saplanıp kalana kadar devam ederdim belki. Bisikleti yan yatırmak zorunda kalana kadar. Kendim de yanına uzanırdım ve plaj benim bedenime göre şekil alırdı.

Ama okyanusa doğru gitmiyordum. Sabit, tanıdık bir nokta-ya doğru ilerliyordum; bildiğim bir şeye doğru. Bir sonraki kasaba hatıraların açıldığı yerdı, kaybedilmiş bir hayatın çerçevelenmiş resimleri. Okul kapıları alacakaranlıkta sessiz ve esrarengizdi. Yük-sek ağaçların kararttığı parça parça yeşilliklerde votkayla kafayı e-kerdim. Tadı o yaprakların yanında vahşiydi. Küçük bir dkkn, uzakta bir kilise kulesi ve işte, oradaydım. Çok tanıdık olan şu viraj buradan ayrıldığım zamandan beri her dönüldüğünde bir hayal kırıklığıydı. şimdiyse başka bir şeydi: Kendisinin yıkılmış hâli, za-manın bir resmi.

Başta bunun aynı ev olduğundan bile emin değildim: Pencere-den gözlerinin kapıya doğru öyle çökük olduğunu, yenilmişliğin

verdiği tatsız suratı hatırlamıyordum. Sanki utanmıştı ve bana bakmak istemiyordu. Bir çiftçi burayı aileme ucuza kiralamıştı ve onlar buradan çıktıktan sonra onlardan da kötü kiracılar ya da burayı işgal edenler kendi izlerini bırakmışlardı; mutfakta bir yanık, kapıda baştan savma bir grafiti...

Kapıyı fazla zorlamam gerekmedi, kilitler eski ve çürüktü, benden önce buraya gelenler tarafından gevşetilmişlerdi. Darmadağınık bırakmışlardı evi; bira kutuları, tek bir ayakkabı, bir deniz yaratığına benzeyen prezervatifler. Annemle babam da tıpkı benim gibi hep kirada oturmuş ve hep problemlili evleri bulmayı başarmışlardı. İçinde en uzun süre yaşadığımız bu evde baştan beri nem ve küf vardı. Şimdiyse küf bütün duvarları kaplamıştı. Koyu yeşil kendini aşmış, bahçeye ve hatta daha ötesine yayılmıştı.

Annem evi ilk gördüklerinde kendi başlarına olmanın onlara hitap ettiğini söylemişti. *Herkesten kopuk*. Dinleyen yoktu. Ve bahçe: Bir dönümlük alan ehlileştirilmiş bir parçaydı. Kenarlarındaki vahşi doğa sürekli içeri yayılmaya çalışır, annemle babam ortak bir düşmana karşı tohum paketleri ve ayırıkotu bitirici ilaçlarla savaşırdı onunla. Ev daima çatırdasa ve köşelerine karanlık sinmiş olsa da annem güzel görünmesi için uğraşırdı. Fırçalar ve temizlerdi. Tıpkı benim fırçalayıp temizlediğim gibi. Ve babam da *yardım ederdi*, tıpkı Jake'in yardım ettiği gibi. O da başka kadınlarla yatar, tıpkı Jake'in yattığı gibi.

Tam olarak bu odada bu yüzden bağıştıklarını duyardım. Şimdi de eğer gözlerimi sıkarsam duvarlardaki küf kadar net bir şekilde işitebilirdim seslerini. Varlıkları buraya yazılmıştı. Sonunda babam benim evden ayrılmamdan biraz daha önce gittiğinde beni en çok şaşırtan şey sessizlik olmuştu; annemle ben birlikteyken neredeyse hiç ses çıkarmıyorduk. Aslında onun öldüğünü unutup durmuşum. Bir öğleden sonra kalbi aniden *dayanamamıştı*. Öldüğünü unutup ona sorular sormayı, fikrini almayı ve konuşmadığımız zamanları telafi edecek bir ses çıkarmayı istemiştim.

Babama dair öğrenebildiğim son şeyse ülkeden ayrıldığıydı. Sıcak ve tatlı bir yere gitmişti. Öyle bir yere kaçması mantıklı gel-

mişti bana. İnsanların hayatlarının haz içinde yüzdüğü bir yere: Güzel yemekler, açık bir gökyüzü ve güzel vücutlar. Hiçbir zaman bu nemin içine dönmesi, bahçeyi şimdi olduğu gibi, pencerelere kadar gelmiş vahşi bir orman gibi görmesi gerekmeyecekti.

Odarı gezip asla bulamayacağımı bildiğim şeyleri aradım: eski oyuncaklar, en sevdiğim resimli kitabım. Pencere pervazının altındaki adımı kazıdığım yere baktım ama sadece eskimiş beyaz boyası duruyordu. Boş bir sessizlik. Sessizliğin altında, burada bizden sonra yaşayan insanları bilinmeyen hayatların izlerini sürerek hissedebiliyordum.

Odanın bir köşesinde bir yatak ve eski bir battaniye vardı. Üstüne yanlamasına uzanıp sırtımın yerleşmesini hissettim. Aklım şimdi tenimin üzerindeki her bir deliği dolduruyor, sakın bir ateşi; kollarımın, bacaklarımın, omuzlarımın yanındaki bir mumun fitilini yakıyordu. Tamamen tükenmiş hâldeydim, yorgundum ama bu yüzey beni alevlendiriyordu. Kenarlarıma, yatağa değdiğim yerlerime, benim bitip dünyanın başladığı yerlere nüfus ediyordu.

Pencerede hâlâ biraz ışık vardı: Bugünün sonu. Zayıf ve umursamaz. Beni isteyen kimse, yapacağım hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey istemeyen pencere vardı. Tek başına kapı: Hiçbir isteği yok, sesini yükseltmiyor. Kalp atışlarımın sesi, battaniyeye değen uzuvlarım. Sıcak ve huzursuz tenim. Tek tek kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Bunu yaparken yatağın kirli olduğunu düşünüyordum ama başka duygular daha güçlü, daha önemliydi.

Tırnaklarımın kırılmış, çatlamış uçlarını tenimde bir aşağı bir yukarı gezdirdim. Saf, anlatılamayacak bir rahatlama. Çocukken yabancı ülkelere yapılan nadir seyahatlerin verdiği his. Her tarafımı sivrisinekler sokar, annem kaşımamamı söylerdi. En sonunda kendimi bırakıp kaşığımda cevabın kendi elimde olduğunu görmenin verdiği his. Oğlanların doğduklarında kendilerini çizmemeleri için giymek zorunda kaldıkları minik eldivenleri, bir seferinde giydirmeyi unuttuğumda Ted'in suratının aldığı hâli hatırladım. Yüzü tırmık içindeydi. Çenesinde, yanaklarında, alnında kırmızı

çizikler. “*Bebeğim...*” diye inlemiştim. O anda bana mahvolmuş gibi görünmüştü. *Buna ben sebep oldum*, demiştim kendime. Bir şekilde onu durdurmalıydım.

Sanki tekrar bisiklete atlayıp onların tenlerine, üzerimdeki tatlı nefeslerine gidecekmişim gibi kalktım. Ama şimdi hava tamamen karanlıktı, pencerelerden hiçbir şey görünmüyordu. Dizlerimin üstüne çöktüm, gözlerimi kapadım. Göz kenarlarımda beyazlıklar görüyordum. Kulaklarım uğulduyordu. Ağaçların tepelerini yalayan rüzgârın sesi gibi. Tırnaklarımı saçlarımın arasına soktum. Kamburumu çıkarmış oturuyordum, sırtımdaki ağırlık beni bastıran iki el gibiydi.

Sonra bir anlığına bunların hiçbiri yaşanmamış gibi oldu. Evdeyim, bebeklerim benimle. Görünüşe göre hayal kuruyorum; kilise kulelerinin, binaların, çocuk parklarının tepesinden geçiyorum. Her detayı görebiliyorum. Bahçelerde kuruyan çamaşırların dikişlerini, etiketlerindeki kelimeleri. Devam edebiliyor, denizin, teknelerin, adaların üzerinden geçiyorum. Sürekli değişen bir ufka doğru gidiyorum. Sadece uzaklık, zaman yok, sadece *bu*.

Kendime sarılmış hâlde gözlerimi açtığımda bir şey göreceğime eminim. Yaratıklar, kabuklar görünüyor, büyüyor. Vücudumun her bir santimini kaşıyarak bakıyorum, bakıyorum. Orada hiçbir şey yok.

-

Ama gece yarısında görüp gülüyorum: İşte şimdi oluyor. Olacağını hep biliyordum.

Ben oyum. Ben buradayım.

-

IV

~

Seyredildiğim hissiyle uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda duvarın, pencerenin bekleyen sessiz bir hayvan gibi olduğunu, beni aradığını fark ediyorum.

Cam kırık. Çatlağı bir desen, bir mesaj. Okumayı denemeyi bıraktım.

~

Sanırım haftalardır buradayım. Ya da bir gündür buradayım ve bu bildiğim en uzun gün. Kapım çalındı, duymazdan geldim. Daha da fazlası: Saklandım.

Gizli bir yer buldum, orada anlatıp duruyorum... hikâyeyi, onun hikâyesini, nasıl bu hâle geldiğimizi.

~

Ana caddeden öyle bir kamyon geçiyor ki evin döşemesi sallanıyor. Ama ses uzaktan geldi, buraya gelmez.

Yattığım yerde yanıma dönüp boynumu kaldırıyorum. Arkamda bir yerde, sırtım kendi ağrılarını yaşıyor, hisli bir sızı. Tekrar sırt üstü yatıyorum.

-

Bu günışığı yeterli değil. Daha fazlasını, bulabileceğimin en güçlüsünü, parlak güneş ışığının tehlikesini istiyorum.

Kendime dikkat ederek oturuyorum... Bir şeyin anısı, ameliyat sonrası... Ama bu sefer kesilmiyorum, bedenim bir bütün. Göğüslerim mideme, midem bacaklarıma değişiyor.

Birbirlerine reverans yapar gibi selam veriyorlar ve şimdi görüyorum: Kıyafetlerin her şeyi birbirinden nasıl ayırdığını.

-

Ayaklarım hafif, ayakta durmayı beceriyorum. Kıvrılan tırnaklarım yerdeki kurabiye ve parlak cips paketlerine değişiyor. Başımı yere eğip tatlarına bakıyorum. Dilimle son kırıntılarını topluyorum.

-

Artık duvarların bir önemi yok. Pencerenin kenarında durup sabah havasını kokluyorum. Toprak: Et ve yanık. Çim: Nane ferahlığı.

Ağzımı kocaman açıyorum. Onu artık böyle tutabildiğimi fark ediyorum. Kimse bana kapatmamı söyleyemez.

-

Çok fazla yeşillik var. Hepsi birer surat gibi. Zevk içinde yatan birer vücut gibi. Neon, misket limonu, zümrüt, adaçayı ve yeşim yeşili.

Tarla var, tahta var. Benim mekânlarım artık bunlar.

Bir yerlerden bir bağırtı geliyor, kasabanın içinden. Genç ve yüksek bir ses, bir şey istiyor. Bununla beraber bir his geliyor, acı ya da bir dokunuş, ama her his birbirinin aynı gibi.

O, yani ben, aradaki farkı anlatmak için çok fazla zaman harcadık.

Merdivende artık beni içine davet eden delikler yok. Bedenim buna daha kolay alışıyor. Bahçeye gidiyorum. Tek bir hareketle, eskisi gibi havayı tekmeleyerek değil. Beni taşımasına izin vererek.

Her bulutun kaybolduğunu görebiliyorum. Çok fazla şeyi görebiliyorum. Gözlerimi kapayacak olursam, her şeyin bir haritası oluşuyor. Bütün dünya parça parça önümde uzanmış. Kendimi ona doğru hareket ettirebiliyorum. Ama kalacağım. Başımı eğip kendime bakacağım. Bu yeterli.

Yeniden büyümeyi hissetmek: kalbimde bir şimşek çakması, evrenden bir taş düşmüş, kemiklerimin arasında kaybolmuş gibi.

Kendimi bir çalışma gibi herkese gösterebilirim. Kim haklıydı, kim haksızdı, söyleyebilirim. Hangi yazar adam benim paçavralar içinde ya da bir tahtın üzerine oturtulmuşken çok itici olacağımı söylemişti? Üzerimde hiçbir kıyafet yok!

Öğleden sonra olmuş gibi; güneş alçalmış ve bu sanırım öğleden sonra demek. Yakınlarda bir yerlerde çanlar çalıyor.

Tarlanın anızı üzerinde yatıyorum. Uzakta bir gezegen beni yakıyor ve derim kırmızı, sert oluyor. Sonra fark ediyorum: Beni görebilirler. Bir uçaktan, bir dronla ya da başka gizli bir yöntemle.

Hareket edip gölgelere, bitkilere karışıyorum. Dünya altımda sıcacık bir beden.

—

Çimlerde sert bir şey var; bir tahta, eski kokuyor. Her yarığını dolduran hayat kokuyor. Eskimiş bir ipin püskülleri... Sanırım bir salıncak bu.

Bir orman biti çürümüş tahtanın üzerinde geziniyor. Salıncak oturağını eski hâliyle, gökyüzüne yükselirken hayal etmeye çalışıyorum.

—

Ağaçlara doğru gidiyorum, gece oldu. Yerde sürünüyorum, karnımın çimlere değdiğini hissediyorum. Kaplan karnı. Sarkık, tüylü, toprağa dokunuyor.

Yeşillik içime giriyor. Islaklık, patikalar, topraktaki ellerim, çimler şimdi daha da uzun, boynuma geliyor. Ağzımı arıyor.

Karanlık istediğim kadar koyu değil, ışık huzmeleri onu bölüyor, parçalıyor.

Burada, nihayet yerçekimi gitmeme izin verecek, diye düşünüyorum. Yukarı doğru düşeceğim, yıldızların üzerine.

—

Sanırım açım. Artık her şey daha karmaşık. Dinliyorum. Ne kadar çok çeşit açlık var: kazıyan, ağlayan, kendini hissettiren.

Görüyorum ki binlerce duyu var, bir tane değil.

-

Sanırım ellerim böğürtlen toplayacak ve topluyor; bazıları dişlerimi geçirecek kadar bana yakın, diğerleri için ise ayağa kalkmam ve onları koparmam gerekiyor. Ağzımda onların serinliğiyle tatlı ekşi bir lezzet.

Bir kütüğe yaslanıyor, başımı omzuma koyuyorum. Üşüyor olmam gerekir ama üşümüyorum ve daha da iyisi, korkmuyorum. Gece önümde parıldayan bir karanlık, ağaçlar da karanlıkta değişiyor.

Kendi bedenimde saklanabilirim artık. Gözlerimi kapatabilirim.

-

Beni bir ayı uyandırıyor ya da bir deprem. Sabahın erken saatini alıp ikiye bölen bir şey. Sesten öncesi –tok bir karın, yumuşacık bir uyku– ve sonrası vardı. Her şeyin üzerinde gezinen dev bir tehdit.

Bir motor. Bunun bir motor olduğunu fark ediyorum. Öyle uzakta değil, çok yakında. Evin dışında.

Şimdi ilk kez korku, başka her şeyden daha net hissediliyor. Beyaz bir ışık bana doğru geliyor. Kaçmam lazım.

-

Birkaç harekette evin yakınına geliyorum. Neredeyse ağırlığım yok. Koca mesafeleri zıplayarak geçebiliyorum. Heyecan ve korku tek bir şey hâline geliyor. Başımı iki yana çevirip her şeyi görüyorum. Her bir ağaçtaki her bir yaprağı. Bir koro gibi hareket ediyorlar. Parlayan bir kalabalık.

Görünmeyecek şekilde köşeden nasıl kaçacağımı, kimse beni görmeden yola nasıl çıkacağımı biliyorum. Ama bir şey yolunda gitmiyor. Yeni günde, anca başlamış günde bir ismi söyleyen sesler var. Saat daha çok erken, vakit çok erken.

“Beni görmemeliler, böyle değil...”

Zihnimde sanki başkası tarafından sessizce fısıldanan bu düşünce dönüyor.

—

Devam etmem, yola ulaşmam lazım. Sırtımdaki yükün beni yavaşlattığını düşünüyorum. Ama kalbim daha önce hiç hissetmediğim kadar hızlı çarpıyor: Şimdi tek bir his var. Bir mırıltı, ateşleniyor, hazırlanıyor.

Bir şeyi bırakmak için ağzımı açıyorum. Sesim keskin; ısıtıyor, parçalayarak ötüyor. Bir kez daha yapıyorum.

—

Motor tekrar başlıyor. Benden bile hızlı olabilir. Ötesine geçilebilecek zaman yok. Sadece burası, kilise, bir kule ve çalan çanlar var. Basamaklar var. Benim için kolay. Dışarıda motor duruyor; sesler. Onların üzerindeyim. Nefesim kesik kesik, parçalı.

Yukarıda üzerinde uyarı olan bir kapı var. Açıyorum, doğrudan güne bir yol açılıyor. Bütün kasaba önümde, tam olarak zihnimin içinde gördüğüm gibi. Sokaklar, otobanlar, şehrin ürktücü başlangıcı.

Her şeyi görüyorum: Onun evini. Benim evimi. Paddy. Ted. Jake.

Aşağıda bağırtılar var, adımlar bana yaklaşıyor.

Ve burada, taşın kenarına tutunuyorum.

Çömeliyorum. Başımı içime çekip etrafıma bakıyorum. Gözlerimi uzaklara dikip iyice kenara yaklaşıyorum.

Işığa bakıyorum.

Gidiyorum.

*Okulda öğretmenlerim neden hep o kadını çizdiğimi soruyorlardı;
kanatlı, uzun saçlı, karnı şişkin kadını. "Bu bir cadı mı?"
Başımı iki yana sallıyor ve herhangi bir şey anlatmayı
reddediyordum.*

*Onu hiçbir zaman arkadaşlarımla paylaşmadım, ismini oyunlarımızda
kullanmadım. Onu içimde, gözlerimin kenarında, sürekli
görebileceğim bir yerde tuttum.*

Lucy ve Jake, güneşin bir alev topu gibi yükselip tüm gün etrafı kavurduğu bir coğrafyada, geniş ve sıcak bir tarlanın yanındaki evde yaşamaktadır. Çocuklarına bakabilmek için kariyerinden ve hayallerinden vazgeçen Lucy, içinde yaşadığı evi bile hizmet edilmesi gereken bir canlı varlık gibi görmektedir. Jake'le evlenip çocuk sahibi olduktan sonra, kendi çocukluğundaki kötü anıları ve rol modelleri silmek istercesine, "iyi bir anne" olma kaygısıyla yaşar. Her günü, her hareketi planlı ve sonsuz bir tekrar hâline gelmişken, bir gün telefon çalar. Ahizenin diğer ucunda tereddüt dolu bir erkek vardır ve Jake'in onu aldattığını söyler.

İşte hepsi bu: O büyük kırılma ânı. Lucy'nin anlattıklarına bakılırsa, içindeki kadim ve vahşi yaratığın zincirinden kurtulduğu gün, o gündür. Sadakatsizliğine rağmen yanında kalmak isteyen kocası, bunun için bir bedel ödemeyi kabul ederken Kuş Kadın'ın yavaşça kabuğunu kırmasına yardım edeceğinden habersizdir. Ne var ki, Harpy'nin doğasında bu konudaki hüküm kesindir: Suç varsa ceza da vardır.

Kuş Kadın Harpy, hem karanlık bir peri masalı hem de son derece sarsıcı bir intikam ve yenileniş hikâyesi...

K

KDV'den
muafır.